

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမသဒ္ဓါဗျောင်

ပိုင်ဆိုင်တာအားလုံး ပုံပေးပါကုလေ

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

BURMESE
CLASSIC
COM

ဒို့တာဝန်အရေးသိမ်း

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့လူထုတော်စား

- ♦ ပြည်ပတားတီးပုဆိန်နိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စေ၊ ချမ်းသာရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၅) ရပ်

- ♦ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- ♦ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ♦ နိုင်ငံသားညီ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ♦ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ♦ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်စေကာ တည်ဆောက်ရေး
- ♦ ရွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ♦ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်စေကာ တည်ဆောက်ရေး
- ♦ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို အန်ဒါးနိုင်ငံမှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့ ၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ♦ တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- ♦ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- ♦ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ♦ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

မမသဒ္ဓါမောင်

ပိုင်ဆိုင်တာအားလုံး ပုံပေးပါရစေ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၁၆၆၄၁၀၀၈
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၁၇၄၃၁၂၀၈
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉၊ ဇွန်လ။
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂) ရွှေဥစာပေတိုက် တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊ ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀) ရွှေပဒေသာအောင်ဆု အမှတ်၃၁/၃၃၊ ၅၃လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖြန့်ချိရေး	- ၁၄၀၀ ကျပ်
အုပ်ချုပ်ရေး	- ၅၀၀ အုပ်

BURMESE
CLASSIC

လောကမှာ ကိုယ်မကြည်ချင်မမြင်ချင်တဲ့အရာတစ်ခုကို
ကိုယ်ပျက်စိအောက်မှာ အမြဲမြင်နေရရင် ဘယ်လိုခံစားရမလဲ။ ရင်ထဲ
မှာ တန့်န့်နဲ့ အမျက်အေးသံတွေ ဆူဝေနေမှာပေါ့။ တုတ်တယ်...
သူက ဒီထက်တောင်မှ ပိုနေပါသေးတယ်။ ရင်တွင်းမှ ငါးငါးသီးသီး
ပုန်းကားနေမိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ့နဲ့တစ်မိုးအောက်မှာ အတူ
ရှိနေရတဲ့ဝင့်ဒုက္ခလောက် ကံဆိုးတာမရှိတော့ဘူး။ အဲဒီမိန်းမကို
စိတ်ရှိလက်ရှိ အမှုန့်ချေပစ်ချင်တဲ့အခါတွေနဲ့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး
လောင်မြိုက်ခံစားနေရတာလေ... အဲဒီအမှုန့်နံရံရဲ့ အခြားတစ်ဖက်
မှာတော့...

ထက်ဝတ္ထု

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခြင်းဆိုတာ... လွတ်လပ်ခြင်းရဲ့
လှောင်ချိုင့်တစ်ခုပါပဲ။ ကျွန်တော် သိပ်လိုချင်တောင့်တဲတဲ့
အရာကို လက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင်ရရှိလာခဲ့တဲ့အခါ... အဲဒီအရာကို
ကျွန်တော်လွှင့်ပစ်ချင်လောက်အောင်ကို ကြောက်ရွံ့လာမိတယ်။
စည်းကမ်းတင်းကျပ်လာမှုထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ကြိုးစားချိန်မှာ...
ကျွန်တော်ထင်မှတ်မထားတဲ့အရာတစ်ခုကို သွားတွေ့ခဲ့ပါလေ
ရော။ အဲဒါကတော့ 'အချစ်' ဆိုတဲ့အရာပါပဲ...။

ကြယ်စင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးနဲ့မြေပြင်ဆိုတာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တည်ရှိနေပေမယ့်
ဘယ်တော့မှ ဆုံစည်းစရာမရှိတဲ့ဘဝတွေပါ။ ကောင်းကင်မှာ
ဘယ်လိုပဲ အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနေပါစေ... မြေပြင်ကတော့ ဒီ
အတိုင်း တစ်သမတ်တည်မြဲနေမှာပါပဲ။ ခြွင်းချက်အနေနဲ့
လျှင်တစ်ခုဖန်တီးဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရင်တော့ ပြောင်းလဲကောင်း
ပြောင်းလဲနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလျှင်ထဲမှာ သူမရဲ့နှလုံးသားတစ်ခု
လုံး ကြေမွအက်ကွဲခဲ့ရတယ်ဆိုတာ...

မြေသင်းနဲ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁)

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့်အိမ်လေးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်မှိုင်နေမိသည်။ ဘဝဆိုတာ ပျော်စရာတွေနဲ့ပြည့်နှက်နေတဲ့အရာတစ်ခုတည်းလား 'ညီ'။ ညီပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို ခုချိန်အထိ 'မြေ' ကြားယောင်နေတုန်းပါပဲ။ တကယ်လည်း မြေနဲ့ညီတို့ပျော်ခဲ့ကြတာအမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကာလက သိပ်ကိုတိုတောင်းလွန်းခဲ့ပါတယ်ကွယ်။

အာရုံမှာ ပေါ်လာသည့် ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာလေးနှင့် ရွှေသွားလေးကို ဖြတ်ခနဲမြင်မိစဉ် မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တစ်ပေါက် စီးကျသွား၏။ အမြဲပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ကောင်လေး။ စိတ်နှလုံး

ရွှေပဒေသာစာပေ .

ဖြူစင်လွန်းလှတဲ့ကောင်လေး။ အဲဒီကောင်လေးက ခုတော့ဖြင့် မြေ
အနားမှာမရှိတော့ပြီ။

မနက်ကတည်းက ဘာမှမစားဖြစ်သော်လည်း ဝမ်းထဲက
မည်သို့မျှမဆာလောင်ခဲ့။ ဩော်... ရင်အပူ ငြိမ်းကူသူ မရှိခဲ့လေ
တော့ ဝမ်းမီးတောင်မှ မတောက်နိုင်တော့ပါလား။ ခြံရှေ့မှာ ကား
အကောင်းစားကြီးရပ်သွားသဖြင့် သူမသတိဝင်သွားရသည်။ ဘယ်
သူများပါလဲ။ အတွေးမဆုံးခင် ကားနောက်ခန်းမှ ဆင်းလာသည့်
ဒေါ်လေးငယ်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူမ အိမ်ဝသို့ထွက်ကြိုလိုက်
မိသည်။

“ဒေါ်လေး ဘာဖြစ်လာလို့လဲဟင်”

ဒေါ်လေးငယ်က ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ရှေ့ခန်းမှဆင်းလာ
သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ခရီးဦးကြိုပြုနေသဖြင့် သူမ ဧည့်ခန်းထောင့်မှာ
ထောင်လိပ်ထားသည့်သင်ဖျူးဖျူးဖျူးကို ဘုရားစင်ရှေ့မှာ အသင့်
ခင်းထားလိုက်ပါ၏။ တိုက်ပုံအနက်နှင့်လူကြီးက အိမ်လေးပေါ်
တက် လာလေသည်။

“ထိုင်ပါ ရှေ့နေကြီးရှင်”

“မြေသင်းနဲ့ဆိုတာ...”

“သူပါပဲရှင်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဩော်”

လူကြီးက အံ့သြဟန်ပြု၍ ဖျာပေါ်မှာထိုင်ချလိုက်သည်။
သူမ နံရံဘေးမှာရပ်နေမိသဖြင့် ဒေါ်လေးငယ်က သူမလက်ကောက်
၍ထိုင်ခိုင်းလေ၏။

“ထိုင်လေ... သမီး”

သူမ ဘာမှန်းမသိဘဲ ဖျာထောင့်စွန်းကြမ်းပြင်မှာပင်
အသာထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ လူကြီးက အိမ်ကလေးကို ဆုတ်အကဲခတ်
လျက် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဦးက ‘ကြယ်စင်’ရဲ့ဦးလေးလည်းဖြစ်သလို အမွေထိန်း
ရှေ့နေလည်းဖြစ်တယ်ကွယ့်”

“ရှင်!”

ဘယ်လိုမှအဆက်အစပ်မရှိ ပြောချလိုက်သည့်စကား
ကြောင့် သူမတအံ့တသြဖြစ်သွားရ၏။ လူကြီးက သူမကိုတည်ငြိမ်
စွာကြည့်၍ ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“မောင်ကြယ်စင်... အင်း... ဦးတို့က ညီညီလို့ပဲခေါ်
ခဲ့တယ်လေ။ ညီညီမကွယ်လွန်မီမှာ စာချုပ်တစ်ခုကိုချုပ်ခဲ့ပါတယ်။
အဲဒါကတော့ ဟောဒီက သမီးလေးမြေသင်းနဲ့အတွက် သူ ရပိုင်ခွင့်
ရှိခဲ့တဲ့အမွေမှန်သမျှကို လွှဲအပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာပါပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ရှင်... အို! မဖြစ်နိုင်တာ။ မြေ... မြေ... အဲဒါတွေ မမက်မောပါဘူး။ မြေမယူပါရစေနဲ့ဦးရယ်”

“မယူလို့မဖြစ်ဘူးကွယ် ကလေးမရဲ့။ သူတို့ညီအစ်ကိုပိုင် ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာငွေကြေးတွေက အတော့်ကိုများလွန်းလို့ ဦးသိပ် ခေါင်းကျိန်းတယ်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကလည်း သိပ်ချစ်လွန်း ကြတော့ အမွေကိုဘယ်လိုမှခွဲမယူကြဘူး။ ဒီတော့ ဒီအရာတွေက ဦးခေါင်းပေါ်ပိနေခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ကျော်ကြာနေပြီ”

“မြေ၊ တောင်းပန်ပါတယ်ဦးရယ်။ ညီနဲ့မြေက မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းလုပ် ခင်မင်ခဲ့ကြတာပါ။ ဒီလိုဥစ္စာပစ္စည်းတွေ ခွဲဝေပေး ရအောင် မရင်းနှီးခဲ့ကြပါဘူး။ မြေမယူပါရစေနဲ့ရှင်”

ဦးအာကာ ဆက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချလိုက်မိ၏။ ရိုးသား အေးဆေးသည့်အရိပ်များက ဒီမိန်းကလေးမျက်နှာမှာ အပြည့်ရှိ နေသည်မို့ သူမ မလိမ်မညာပြောဆိုနေမှန်း သိသာနေစေပါသည်။

“တရားဝင်လွှဲပေးခဲ့တာမို့ ငြင်းဖို့မကြိုးစားပါနဲ့ကလေးမ။ ဒီတော့ အခုပဲ ဦးရဲ့ကားနဲ့တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့ပါ။ ဟိုရောက်ရင် စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးလက်ခံရပါမယ်”

“မြေမလိုက်လို့မရဘူးလားရှင်”

“မရပါဘူးကွယ်... ဟိုမှာ ကိုကိုက မင်းစာချုပ်မှာ သက်

သေပြုလက်မှတ်ထိုးဖို့ အသင့်စောင့်နေပါတယ်”

“လိုက်သွားလိုက် သမီးရယ်။ ငါ့မု ဒေါ်လေးတို့တိုင်ပင်ပြီး ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့နော်”

သူမ အငိုမျက်နှာ တစ်ပတ်နွမ်းအဝတ်အစားနှင့်ပင် ဦး အာကာနောက်မှ အသာထလိုက်လာခဲ့ရသည်။ ငိမ့်ခံကားကြီးပေါ် တက်ထိုင်လိုက်စဉ် အိမ်စက်ညက်ညောသည့် Sofa နှင့်အတူ Aircon မှအေးစိမ့်မှုကြောင့် လက်နှစ်ဖက်ကိုအသာလေးပိုက်ထားလိုက်မိ ၏။ ဦးအာကာက ကားကိုဂရုတစိုက်ဖြင့် ညင်သာစွာမောင်းနှင် လိုက်လေသည်။

ကားလေးက ခုနစ်မိုင်ရှိ ကုန်းမြင့်လေးပါသည့်ခြံကျယ် ကြီးထဲ ချိုးကွေ့ဝင်ရောက်ကာ ကြက်ဥခွံရောင်ဆေးသုတ်ထားသည့် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး၏ရှေ့ လသာဆောင်အောက်မှာ ထိုးရပ်သွားလေ ၏။ အိမ်ထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ဦးထွက်လာ၍ သူမဘက်တံခါးကို အသာဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် သူမ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပါသည်။

“လာ”

ဦးအာကာနောက်မှ ခပ်ယိုယိုလေးလိုက်ဝင်ခဲ့ရာ ခမ်းနား ထည်ဝါလှသည့်အိမ်ကြီး၏နည်းခန်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ စိမ်းဖန့်ဖန့်ဖက်ဖူးရောင်နံရံရှေ့၌ အစီအရံချထားသည့် polish

တင်ထားသော ကျွန်းကနုတ်နှင့်ဆက်တီများက အိမ်ကြီးနှင့် အင်
မတန်ပန်ရလှပေသည်။

“မိခံ... နင့်အစ်ကိုကြီးကိုသွားပြော။ သူ့ရောက်လာပြီ
လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘဘ”

“ထိုင်ပါ ကလေးမ”

အစွန်ဆုံးခုံမှာ မဝံ့မရဲဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး နံရံထက်မှာချိတ်
ထားသည့်ညှိဓာတ်ပုံကြီးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဪ... သွား
လေသူရဲအပြုံးက အခုချိန်ထိသက်ဝင်လှပနေဆဲပါလား။ လှေကား
မှဆင်းလာသည့်ခြေသံကြောင့် သူမမျက်လွှာကိုအမြန်ချလိုက်ရ၏။
ဘုရားရေ... အဲဒီကိုရုပ်ဆိုးကြီးရဲ့မျက်လုံးတွေကို မြေရင်မဆိုင်
ချင်ဘူး။ သူ့မျက်လုံးတွေက မြွေကိုပြာကျလှမတတ် စူးစိုက်ကြည့်ခဲ့
လို့ အမြဲကြောက်လန့်ခဲ့ရတာလေ။

ဦးအာဏာက Attache case ထဲမှ စာချုပ်တစ်စောင်ကို
ထုတ်ယူ၍ သူ့ရှေ့မှာ အရင်ချပေးလိုက်၏။

“ဘဏ်ကငွေသားတွေနဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ၊ လုပ်ငန်း
ရှယ်ယာစုတွေနဲ့ အသက်အာမခံငွေကြေးတွေပါ... တစ်ခါတည်း
ပေါင်းနေထားတယ် ‘သားကို’။ သား အရင်ထိုးပေးလိုက်ပါ”

သူက ဘာမှမပြောဘဲ စာချုပ်အောက်ခြေမှာ လက်မှတ်
ထိုးလိုက်လေ၏။ ပြီးတော့ သူမရှေ့သို့ စာချုပ်ကိုရွှေ့ပေးလိုက်လေ
သည်။

“သမီးက ဒီနေရာမှာထိုးပါ”

သူမ ဦးအာဏာပြသည့်နေရာမှာ လက်တုန်တုန်ဖြင့်လက်
မှတ်ထိုးပေးလိုက်ရသည်။ အမှတ်စဉ်တပ်ထားသည့်အချက်တွေကို
မဖတ်နိုင်ဘဲ မြန်မြန်ပြီး အေးရောသဘောဖြင့်ထိုးလိုက်ခြင်းဖြစ်
၏။

“ဒီနေ့ကစပြီး သမီး ဒီအိမ်မှာပဲပြောင်းနေရမယ်။ ဒါကို
တော့ ရောင်းပိုင်ခွင့်မရှိလို့ ထုခွဲရောင်းချလို့မရပါဘူး။ ဦးရဲ့အစ်ကို
သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်ကတည်းက သားနှစ်ယောက်ကိုအိမ်ထောင်ပြု
ဖြစ်သည်အထိ ဒီအိမ်မှာအတူတကွနေစေခဲ့တာမို့ပါ”

“ရှင်... မြေကဒေါ်လေးနဲ့ပဲ”

“မင်းက... ညှိနဲ့ပတ်သက်ပြီး နေခွင့်ရှိတာပါပြေသင်းနဲ့။
မင်းရဲ့ဆွေမျိုးတွေကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ နားလည်
မှပေါ့”

“ခဏနေ... သမီးရဲ့အဒေါ် သမီးအဝတ်အစားသေတ္တာ
လာပို့ပေးပါလိမ့်မယ်။ ကဲ... ဦးသွားလိုက်ဦးမယ်။ ကိုကို...”

လိုတာရှိရင် လေးလေးကိုဖုန်းဆက်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ လေးလေး”

ဦးအာကာ၏ကား ထွက်သွားသည်နှင့် သူက မီးဝင်းဝင်း
တာကနေသည်မျက်နှာဖြင့် သူမကို ခါးထောက်၍စိုက်ကြည့်လိုက်
လေသည်။

“စိုက်ကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက်လာတာပဲ မြေသင်းနဲ့ရဲ့။ မင်း
လို လမ်းနဲ့ဘေးက မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဒီအရာတွေက ဘယ်လိုမှ
မအပ်စပ်ပါဘူး။ ငါ ဒီလောက်အတန်တန်တားနေလျက်က အတင်း
ဇွတ်တိုးဝံ့တဲ့ မင်းရဲ့သတ္တိကိုတော့ ဩချယူရတယ်။ ချီးကျူးပါတယ်
မြေသင်းနဲ့။ ငါတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို သွေးမကွဲကွဲအောင် ခွဲ
နိုင်ယုံမက သေကွဲပါ ခွဲနိုင်စွမ်းရှိလို့ ငါလက်မြှောက်ပါတယ်”

“မဟုတ်... မဟုတ်ရပါဘူးရှင်”

“တော်ပါ... တော်ပါ။ ဒီအိမ်ပေါ်မှာတော့ ဟန့်ဆောင်
ပန်ဆောင်မျက်စည်မကျပြလိုက်ပါနဲ့။ ဒီအိမ်မှာ ငါ့ညီရဲ့ညီညာဉ်
လေး ရှိနေပါသေးတယ်။ ညီညီမြင်ရင် စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ပါ”

ညီရယ်... ညီအစ်ကိုက မြေကိုစကားလုံးတွေနဲ့တိုက်ခိုက်
နေပြန်ပါပြီ။ ဒီအိမ်မှာ ဒီစကားတွေကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ နိစ္စဓူဝ မြေ
ခံယူရလေအောင် ဘာဖြစ်လို့များလုပ်ခဲ့ရတာလဲညီရယ်။

“အေးပေါ့လေ... သားကိုယ်တိုင်က ရွှေအိုးထမ်းလာတာ
ဆိုတော့ မင်းက အဓိအရဖမ်းပြီပေါ့။ ဒါတွေကိုကြိုမြင်ခဲ့လို့ ငါ့မှာ
ဘီလူးဆိုင်းတီးပြီး ဝင်ကခဲ့ရတာ။ နောက်ဆုံးတော့ ညီညီအမုန်း
တွေကိုသာ ငါရခဲ့ရတာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ မင်းသိပ်တော်တဲ့မိန်းမ
သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့မိန်းမပဲ။ ရုပ်လေးနဲ့မလိုက်အောင်ကို
မင်းစိတ်ဓာတ်တွေက အောက်တန်းကျလွန်းတယ်။ တောက်က!”

သူမမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ပေါက်များ လိမ့်ဆင်းသွားလေ
၏။ မိမိက သူမသေတ္တာလေးကို ဆွဲဝင်လာသဖြင့် ဒေါ်လေးပါ
လာပြီအထင်ဖြင့် သူမ၊ အိမ်ဝသို့အမြန်ထကြည့်လိုက်သည်။

“ထွက်ကြည့်မနေနဲ့... အခုချိန်ကစပြီး မင်းက ဒီအိမ်ရဲ့
အရှင်သခင်မအဖြစ် စိုးစံပိုင်ခွင့်ရှိနေပါပြီ။ အေး... မင်းနဲ့ပတ်
သက်ပြီး ဘယ်ဆွေမျိုး၊ ဘယ်မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းကိုမှ ဒီအိမ်
နဲ့မပတ်သက်ပါစေနဲ့။ မိမိ... သူ့ကို သူနေရမယ့်အခန်းကိုခေါ်
သွားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအစ်ကိုကြီး... လာပါမေ”

သူမ မိမိနောက်မှလိုက်လာခဲ့ရ၏။

ကျွန်းလှေကားကြီးထိပ်ကိုရောက်တော့ မိမိက သံသေတ္တာ
တို့ချ၍ တံခါးဖွင့်လိုက်လေသည်။ အခန်းထဲကိုရောက်တော့ မြေ

ကြိုင်သန့်ရှင်းလွန်းပါသည့် အိပ်ခန်းအပြင်အဆင်ကိုကြည့်၍ ရုတ်တရက်မှတ်တက်သွားစဉ် မိမိက သူမသေတ္တာကို သော့ဖွင့်ဖို့ပြင်လိုက်လေ၏။

“နေပါစေမိစ်. . . မမတာမမ၊ သိမ်းပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . လိုတာရှိရင် ဒီခလုတ်လေးနှိပ်ပြီး မိမိတို့ကိုခေါ်လို့ရပါတယ်မမ။ ဒါရေချိုးခန်းနဲ့အိမ်သာပါ။ မိမိကိုသွားခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

“အင်း. . . အင်း”

မိမိထွက်သွားတော့ အခန်းတံခါးကို သူမ lock ချလိုက်ပြီး ခုတင်ထက် ထိုင်လိုက်မိသည်။ တစ်သက်မှာတစ်ခါမှ မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသည့်အရာတွေက သူမမျက်စိရှေ့မှာ အိပ်မက်လား။

ဪ. . . ညီရယ်. . . ညီဘက်က အဆုံးစွန်ထိ ချစ်ခြင်းတွေကို သက်သေထူပြခဲ့ပေမယ့်၊ မြေက. . . မြေက ညီကိုဘာတစ်ခုမှပြန်မပေးခဲ့မိပါလားညီရယ်။

ညီလိုချင်တဲ့အဖြေကို ခုချိန်မှာ ညီသာ သက်ရှိထင်ရှားနဲ့ နေသေးရင် ညီအတွက် မြေပေးလိုက်ချင်ပါတယ်။

ဒီလိုသာ. . . ဒီလိုသာ မမျှော်လင့်တဲ့အဖြစ်ဆိုးကြီးနဲ့ ညီကြုံတွေ့ရမယ်ဆိုရင် မြေ. . . မြေ၊ ညီနဲ့မပတ်သက်အောင် နေခဲ့

မိမှာအမှန်ပါ။

ခုတော့ဖြင့် ညီအင်မတန်ချစ်လှပါချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ ညီအစ်ကိုမြွေကိုသိပ်မုန်းတီးနေတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်မိုးတည်းအောက်မှာ အတူရှိနေတာကို တမလွန်ကနေ ညီကြည့်နေမလားကွယ်။

* * *

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၂)

ဆိုင်ခုံလေးခင်း၍ ပန်းတွေကို လှလှပပလေး၊ စီတင်လိုက်ပါ၏။ အရက်တက်နေက သူမနောက်ကျောမှ ဖြာကျနေသည်မို့ နှင်းငွေ့ဝေဝကြားမှာ သူမခန္ဓာကိုယ်အရိပ်လေးက မှန်ယူယူ။ ဈေးတန်းထဲမို့ ပန်းသည်တွေအများကြီးကြားမှာ စို့မခုံပေါ်မှပန်းတို့က အရောင်စုံအသွေးစုံ၊ နံဘေးမှ မေသူမေမေက ကွမ်းရွက်ချိန်နေရာမှ သူမကိုလှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်ဘူးလားသမီး”

“တက်မှာပါ အမေမြိုင်ရဲ့။ မြေက ဒေါ်လေးပင်ပန်းမှာမို့လို့ ဆိုင်အရင်လာဖွင့်ပေးတာလေ။ ဒီမနက် ပန်းအစုံရတော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

တောင်းကြီးက လေးတယ်”

“အင်း... သမီးတို့တူအရီးကိုကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းသာ လိုက်တာ။ မျက်နှာကိုက အမြဲကြည်လင်ရွှင်ပျနေတာပဲ။ ဒါဆို မငယ် နောက်ကလိုက်လာမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့အမေမြိုင်... မြေလွယ်အိတ်နဲ့ ထမင်းဘူးယူ ပြီးလိုက်လာမှာ”

စက်ဘီးဘဲလ်သံပေး၍ မေသူက သူမဆိုင်ရှေ့မှာ စက်ဘီး ကိုထိုးရပ်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ကြည့်စမ်း... ဒီနေ့ကိုယ့်အသည်းလေးက ခါတိုင်းနေ့ တွေထက် ပိုလှနေသလိုပါပဲလား”

“မေသူနော်၊ စလာပြီ။ စောစောစီးစီးပေါက်တတ်ကရ”

“ဪ... အဟုတ်ပြောနေတာပါမြေရဲ့။ မြေရဲ့ အဲဒီ အစိမ်းနုရောင်ဝတ်စုံလေးဟာ သိပ်လိုက်ဖက်တာပဲ”

“ရှိတာလေးနဲ့ လှအောင်ဝတ်ရတာပါဟယ်”

“ဪ... ကျုပ်က ရှင်ထက်ပိုချမ်းသာတာကျနေတာ ပဲ၊ ပြောပုံကိုက။ အမေ... အစ်ကိုဖိုးကျော် အမေဖို့ထမင်းချိုင့် ယူလာပေးလိမ့်မယ်နော်”

“အေးအေး...”

ခဏအကြာမှာ ရောက်လာသည့် ဒေါ်လေးငယ်ထံမှ လွယ် အိတ်နှင့်ထမင်းချိုင့်ကိုယူ၍ စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် နှစ်ယောက်သား ကျောင်းသို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“နင့်ဘီးက စိတ်ချရရဲ့လားမေသူရယ်။ တော်ကြာ လမ်း မှာပျက်နေမှဒုက္ခ”

“ကိုယ်တစ်ယောက်လုံးရှိပါတယ် သဲရယ်။ ပူတတ်ရန် ကော။ စိတ်ချ... စက်ဘီးပျက်သွားရင် သဲကို ကိုယ်ထမ်းခေါ်ပါ မယ်”

“ဟင်! ပြောပြန်ပြီ... တဲ”

သူမ နောက်ခုံမှာထိုင်နေရာမှ မေသူတင်ပါးကို ဖြန်းခနဲ ခိုက်လိုက်သဖြင့် မေသူက တဟားဟားအော်ရယ်လေ၏။ အဲဒီ ပေါက်ကျော်မကိုတော့ မနိုင်ပါဘူး။ ငယ်စဉ်ကတည်းက သူမကို ချစ်လွန်းလို့ဆိုပြီး ပါးကိုတရွတ်ရွတ်နမ်းလားနမ်းရဲ့။ သူ့အိမ်မှာ မအိပ်ဘဲ သူမနှင့်အတူလာအိပ်လားအိပ်ရဲ့။ မိဘတွေပြောလို့မရ နိုင်အောင်ပင် သူမအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်သိပ်ကြီးရှာလွန်းတဲ့သူ လေ။

ဆံပင်ကို တိုနဲ့နဲ့နှင့် ဘယ်တော့မှအရှည်မထား။ ရှပ်မျိုး စုံနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီတို့ကိုသာ ဝတ်လေ့ရှိသဖြင့် မသိတဲ့သူတွေဆို

မေသူ့ကို တကယ့်ယောကျ်ားလေးလို့ပင် ထင်နေကြ၏။ အသားခပ်
လတ်လတ်၊ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်လေးမို့ ထင်လည်းထင်ချင်စရာကိုး။

သူမတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ သူမကိုပိုးပန်းချင်သူမှန်သမျှ မေသူ
လက်သီးစာမိရတာမကြာခဏ။ မေသူ့အစ်ကို ဖိုးကျော်ကိုလည်း
လန့်သည့်အရှိန်ကလည်းရှိနေတာမို့ မေသူ့ကို ဘယ်သူမှပြန်ပြီးရန်
မလုပ်ရဲကြ။ ဪ... ဒီသူငယ်ချင်းလေးသာ သူမရဲ့တီးတိုးဖော်
တိုင်ပင်ဖက် ကိုယ်ရံတော်လေးမဟုတ်ပါလား...။

“သဲ”

“ကြည့်... ခေါ်ပြန်ပြီ”

“တို့ Practical လုပ်ရင် လာလာရပ်ကြည့်နေတတ်တဲ့ငန့်
လေ...”

“ဘာလဲ... ဟိုမျက်ခုံးကောင်းကောင်းနဲ့တစ်ယောက်
လား”

“ကျွတ်... သူမျက်ခုံးကောင်းတာ ဘယ်လိုမြင်သွားရတာ
တုန်းမြေရဲ့။ ငါနော် သစ်ပင်ကိုပြေးဆောင့်တိုက်လိုက်ချင်ပြီ”

“ဟယ်... မလုပ်ပါနဲ့၊ အခုမှ ကျောင်းသူသစ်လေးတွေ
ရှိသေးတာ မြေက သေချာမကြည့်ပါဘူး။ မိုးတို့ပြောလို့ ကြားဖူး
တာပါ”

“ထားပါတော့... ဒီကောင် တို့အုပ်စုကို မကြာခဏလာ
လာရှိုးနေတာကြာပြီ။ အေး... မိုးတို့၊ ကေကေတို့၊ ချမ်းချမ်းတို့
ဒီပိုးရင် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး... မြေကိုလာထိလို့ကတော့ သူ
မျက်ခွက် မီးအပွင့်ပဲဟေ့”

“အား... ကြောက်စရာကြီးပါလားမေသူရယ်။ ဟိုက နင့်
ထက် ဆိုဒီကောင်းပိုက်ကောင်းနော်။ တော်ကြာ နင်ပဲလက်သီးစာ
ပြန်မိနေပါဦးမယ်”

“အံ့မာ... ငါ ကရာတေးသင်တန်းတက်ထားတာ အလ
တားမဟုတ်ဘူးဟဲ့”

“အေးပါ... ပိတ်ဆံ့ပေးတက်ရတာ မြေသိသာပဲ”

“သဲနော်”

မေသူ စိတ်ဆိုးသွားမှန်းသိသဖြင့် သူမ မေသူ့ခါးလေးကို
နောက်မှသိုင်းဖက်လိုက်မိ၏။ ခါးထိလျှင် ယားတတ်သည့်မေသူက
ဇွတ်တရက်မို့လန့်ကာ စက်ဘီးလက်ကိုင်က ယမ်းသွားပြီး ဘေးမှ
ဖြတ်တက်လာသည့်ကားတစ်စီးကို ဦးတိုက်ဝင်အောင်းပါတော့
သည်။

“ခုန်း!”

“အား”

“ဟာ”

“ကျွ”

ကားက ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲမောင်းတာမို့ တော်ပါသေး၏။
စက်ဘီးရောလူတွေပါ လမ်းဘေးမှာ ပုံလျက်သားလဲသွားရလေ
သည်။ သူမက ဘာမှမဖြစ်သော်လည်း မေသူက စက်ဘီးအောက်
မှာ ခြေတစ်ဖက်ပိနေလေပြီ။ ကားက ရှေ့နည်းနည်းမှာ ရပ်သွား
ပြီး ရှေ့ခန်းမှ လူတစ်ယောက် ဒေါ်ကြီးမောကြီးဖြင့် ဆင်းလာလေ
၏။

“တောက်! သေချင်ရင် သင်္ချိုင်းမှာ သွားသေကြ။ ငါ့ကို
ပြဿနာမရှာနဲ့”

“ဟာ... ခင်ဗျားစကားပြောတာ ရင်လှချည်လားဗျ။ ဒီ
မှာ အန္တရာယ်နဲ့ကြုံလို့လန့်နေရတဲ့ကြားထဲ ခင်ဗျားက မသေသေ
အောင် အရောက်ပို့နေရလား”

“သေပေါ့... စက်ဘီးကိုကောင်းကောင်းမနင်းဘဲ လမ်း
မပေါ်မှာ မြင်မကောင်းရှုမကောင်းအချစ်နလံထနေကြတာကိုး”

သူမမျက်နှာလေး ရဲတွတ်သွားရ၏။ လွယ်အိတ်ကြိုးကို
ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ထားလျက် သူမမျက်နှာကို အငေးသား
ကြည့်နေမိသည်။ အမယ်လေး... နှုပ်ကိုက လန့်စရာကြီး။ နဂိုက

မှ မလှရသည့်ကြားထဲ တရှူးရှူးတရှဲရှဲ ဒေါသတွေထွက်နေပုံက
တကယ့်ဆင်ကြီးမုန်ယိုနေသည့်အတိုင်းပါလား။ မေသူက စက်ဘီး
တို့ဖယ်၍ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်လေ၏။

“ဘာဖြစ်လဲ... အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့ဆိုင်လို့လား။ ပြောစရာ
ခလိုဘူး”

“အေး... မဆိုင်ပေမယ့် မင်းတို့လုပ်လိုက်တာ ငါ့ကိုအမှု
ပတ်နေပြီလေ။ ဟိုမှာ ငါ့ကားအသစ်ကြီးပွန်းသွားပြီကွ”

“ပွန်းသွားရင် ဆေးပြန်မှုတ်လိုက်ပေါ့ဗျ”

“ဒါတော့ မင်းပြောမှလား။ ငါ့ကားက မနေ့ကပဲ သင်္ဘော
ပေါ်က ချတာကွ။ အပြစ်အနာအဆာမရှိတာကို အနာဖြစ်အောင်
မင်းတို့လုပ်တာကိုး... ပြန်လျော်”

“အမယ်လေး... ဆေးလေးမှုတ်ဖို့တောင် ငွေမရှိချာဘူး
ထင်ပါရဲ့။ ဒါနဲ့များပြောနေပုံကိုက သူ့ကိုယ်သူ သူဌေးဂိုက်ဖမ်းလို့။
ဘယ်လို Driver ပါလိမ့်”

“ဟာ... မင်း”

သူက ရှေ့တစ်လှမ်းတိုး၍ မေသူ့ရှုပ်ကော်လံကို ဆွဲကိုင်
လိုက်စဉ် မေသူက သူမမျက်နှာကိုခွပ်ခနဲထိုးချလိုက်လေ၏။

“ဟာ”

“ဟယ်. . . မေသူ မလုပ်နဲ့လေ”

သူမ မေသူလက်ကို အမြန်ဆွဲလိုက်စဉ် သူက နာကျင်သွားသည့်မေးစရာကို အသာပွတ်လိုက်ရင်း ဒေါသတွေထွက်နေတော့၏။ သူမနှုတ်မှခေါ်လိုက်သည့်အမည်ကြောင့် သူက မေသူ့ကိုဘာမှပြန်မလုပ်တော့ပေ။ သို့သော် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည့်ဟန်ကတော့ အထင်းသားမြင်နေရလေသည်။

“မင်းတော်တော်ရိုင်းစိုင်းတဲ့ကောင်ပဲ။ ကားကိုလည်း ပွန်းအောင်လုပ်သေးတယ်။ လူကိုလည်း ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားသေးတယ်။ တောက်!”

“ဟာ. . . အဲဒါ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကော်လံကို အရင်လာဆွဲတာလေ။ ကြည့်လည်းပြောပါဦး။ ပြေပြေလည်လည်ပြောရင် ဆေးမှုတ်ဖို့လျော်ကြေးပေးမှာပေါ့။ ဒီလိုအတိုင်းဆိုရင် ခင်ဗျားတစ်ပြားမှမရဘူးမှတ်”

“မင်း”

“တီ. . . တီ”

ကားဟွန်းသံကြောင့် ထိုလူက ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေ၏။ ကားကို ဝှူးခနဲမောင်းထွက်သွားတော့မှ မေသူက စက်ဘီးကိုထောင်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲမြေ”

“ဟင့်အင်း. . . မြေက အရူးခန့်ချလိုက်တာလေ မေသူရဲ့၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မေသူရော. . .”

“ရပါတယ်၊ ခြေထောက်ပွန်းရုံပဲ။ တော်ပါသေးရဲ့၊ စက်ဘီးသာတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် တစ်လမ်းလုံး တောက်လျှောက်တွန်းရမှာ။ သေရော. . .”

“ဟွန်း. . . ခုနပြောတော့ သစ်ပင်ကိုပစ်ဆောင့်ချင်တယ်ဆို။ ခုတော့ ကားကိုမှဝင်ကျုံးရတယ်လို့”

“အဲဒါ. . . မြွေကြောင့်လေ”

မေသူက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူမနှာခေါင်းချွန်ချွန်လေးကိုဆွဲလိမ်လိုက်သဖြင့် နာ၍အော်လိုက်မိသည်။ ကျောင်းဝင်းထဲသို့ စက်ဘီးကိုကွေ့ချလိုက်စဉ် ခုနကားက သူမတို့ရှေ့မှ ဝှူးခနဲပြန်မောင်းထွက်သွားလေ၏။ အမယ်လေး. . . ရေစက်များဆုံချင်လို့ အဝင်အထွက်မှာ ထပ်တွေ့ရပြန်သေး။

“အဲဒီ ‘ကိုသူ’ ကတော့လေ. . . နေရာတကာဒေါသကြီးပဲ။ တော်သေးတာပေါ့၊ ဘာမှဆိုးဆိုးဝါးဝါးမဖြစ်လို့။ မြေတော့တော်တော်လန့်သွားမှာပဲ”

“အေးလေ”

“မြေက စက်ဘီးလဲသွားတာထက် ဟိုလူကြီးမျက်နှာကို ပိုပြီးလန့်တာ။ ပြန်မြင်မိတိုင်း ကြက်သီးတောင်ထတယ်။ တကယ်ပဲ လူကိုပြာကျလုမတတ် စူးခနဲကြည့်တဲ့သူမျက်လုံးတွေက တကယ့်ကိုကြောက်ဖို့ကောင်းတာ”

“ကြောက်စရာလားဟ သူကြည့်ကိုယ်ကြည့်ပေါ့။ ဒါလေးများ...”

“ဟဲ့... ဪ၊ ကိုသူကလည်း မြေကိုပြန်ကြည့်ခိုင်းလိုက်မှ ဟိုကခိုက်သွားရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

“အဲဒီတော့ သွားကျွတ်အောင် ဆော်ထည့်လိုက်ရုံပေါ့”
တစ်အုပ်စုလုံး တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်ရယ်မောလိုက်မိကြ၏။
practical ဆိုရောက်တော့ အချိန်မှန်ရထားကြီးက အခန်းအပြင်မှာ ဆိုက်လာလေပြီ။

“တောက်!”

“ဟဲ့၊ ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“ဟိုငနာလေ... အပြင်မှာရောက်နေပြီ”

“သူဟာသူနေတာပဲ ကိုသူရယ်။ တကတည်း ပြဿနာရှာချင်နေ”

“ဟာ... နင်တို့ဘာသိလို့လဲ။ ဒီနေ့လူစုခွဲပြီးထွက်မယ်။

နင်တို့သုံးယောက်အရင်ထွက်”

“အဲဒီတော့”

“ဟ... နင်တို့သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကိုကြိုက်နေရင် သူလိုက်လာမှာပေါ့”

“ဟဲ့... ငါတို့နောက်ပါမလာဘဲကျန်ခဲ့တော့ နင်ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ”

“ဒါပဲပေါ့”

မေသူက လက်သီးထောင်ပြလိုက်သဖြင့် သူမမျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ အဲဒီပေါက်ကျော်မဟာ လူမကြောက်ခွေးမကြောက် စွတ်ရွတ်လုပ်ဖို့ပဲသိပါလား။

“မလုပ်ပါနဲ့ မေသူရယ်။ ကျောင်းထဲမှာ ပြဿနာဖြစ်တာကောင်းပါဘူး။ တော်ကြာ... မော်ကွန်းထိန်းရုံးရောက်ကုန်မှ ဖုတ်ပေဖြစ်နေဦးမယ်”

“ကြည့်စမ်း... သဲနော်၊ ပြောနေတာဘယ်သူ့အတွက်လဲ”

“ရှင့်အတွက်ပြောနေတာရှင့်။ ရှင့်အတွက်ပြောနေရတာ”

“တော်သေးတာပေါ့”

မေသူက သဘောကျသွားပြီး ထရပ်လိုက်တော့ တစ်အုပ်စုလုံး ရပ်လိုက်ကြသည်။ အခန်းပြင်သို့ထွက်စဉ်မှာ စိန်မျက်ခုံးက

သူမတို့အုပ်စုကို ခပ်ပြုံးပြုံးငေးကြည့်နေလေသည်။

“မြေနော်... ကိုသူလက်ကိုဆွဲထားဦး။ နင့်ဟာလေးက
လက်မြန်ခြေမြန်”

“အေးပါ”

“ကဲ... ငါတို့အရင်သွားပြီ”

မိုးတို့သုံးယောက်က ရှေ့မှအရင်ထွက်သွားချိန်အထိ စိန်
မျက်ခုံးက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်သဖြင့် မေသူဒေါပွနေလေပြီ။ ဒါဆို
ဒီလူ မြေကိုလာကြည့်တာ သေချာနေပြီပေါ့။

“ငါ့လက်ကိုချိတ်ထားနော်၊မြေ”

“အင်းပါဟယ်... ကျောင်းထဲမှာ မြေကို ဘယ်သူမှလာ
ဆွဲမပြေးဘူး။ ဘယ်နှယ်...”

“လာ”

နှစ်ဦးသား အခန်းအပြင်ထွက်လိုက်စဉ် စိန်မျက်ခုံးက
မလှမ်းမကမ်းမှ ပါလာလေ၏။ Practical လုပ်တော့လည်း အခန်း
အပြင်မှာ ရပ်စောင့်နေပြန်သည်။ ကြည့်ရတာ Final တန်းကထင်
ပါရဲ့။ သူမတို့အုပ်စုက အခုမှ First Year တက်ကြတာကိုး။

“ငါနော်... တော်တော်မြင်ပြင်းကပ်လာပြီ”

“သွားမကြည့်နဲ့လေ ဇီမသူရယ်”

“မျက်လုံးက အောက်ကိုပြုတ်ကျတော့မယ်။ နှာဘူး”

အရယ်သန်သည့်ချမ်းချမ်းက မအောင့်နိုင်ဘဲတဟားဟား
အော်ရယ်လိုက်သဖြင့် ဆရာမထံမှ မျက်စောင်းတစ်ချက်ကိုရဲလိုက်
လေ၏။ ရော်... ခက်တာပဲ... အဲဒါသင်းကြောင့်။

အပြန်မှာ မိုးတို့သုံးယောက်က အိမ်မှလာကြိုသည့်ကား
ဖြင့် ပြန်သွားကြပြီး သူမနှင့်မေသူက စက်ဘီးဖြင့်ထွက်ခဲ့စဉ် ကား
တစ်စီးက နောက်မှခပ်ခပ်နုနုနုပါလာလေ၏။

“ဟယ်... မေသူ၊ စိန်မျက်ခုံးရဲ့ကား နောက်မှာပါလာ
တယ်တော့”

“လိုက်ခဲ့ပါစေ... ရပ်ကွက်ထဲရောက်မှ အဝီကျွေးထည့်
လိုက်မယ်။ နင် အနောက်ကိုလှည့်မကြည့်နဲ့လေ မြေရဲ့”

“အင်းပါ”

ကံများမကောင်းချင်တော့ သူမထိုင်စီးနေသည့်စက်ဘီး
နောက်ဘီးက ရှူးခနဲပေါက်သွားလေ၏။

“သေဟဲ့ နန္ဒီယ... ငါနော်”

သူမတစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး စက်ဘီးပေါ်မှဆင်းလိုက်ရ၏။
မေသူက နောက်ဘီးကိုစစ်ကြည့်ရင်း ကျွတ်ကွဲသွားမှန်းသိလိုက်
သည်။

“တော်တော်ဝေးသေးတယ်။ ကားစီးမလား၊မြေ”

“ဟယ်... မေသူကလည်း နင့်စက်ဘီးသယ်ခက ပိုချေးကြီးမှာ။ လာပါ... မြေတို့ ဖြည်းဖြည်းပဲလျှောက်သွားကြတာပေါ့”

“မြေ၊ညောင်းမှာစိုးလို့ပါ”

“အမယ်လေး... မြေက မာပြီးသားပါမေသူရယ်။ မယ်နမဟုတ်ပါဘူး”

နောက်မှပါလာသည့်ကားက သူမတို့အနီးမှာ ထိုးရပ်သွားပြီး ကားပေါ်မှ စိန်မျက်ခုံးဆင်းလာလေ၏။

“ကျွန်တော် ဘာကူညီပေးရမလဲခင်ဗျာ”

မေသူ့ထံမှမျက်စောင်း ဒိုင်းခနဲရောက်သွားလေ၏။ သူမကို အနောက်ဘက်ဆွဲ၍ ကွယ်ထားလိုက်သဖြင့် စိန်မျက်ခုံးက လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်လေသည်။

“မလိုပါဘူး... ရပါတယ်”

“ဘီးပေါက်သွားတာဆိုရင် ကျွန်တော့်ကားနဲ့လမ်းကြုံလိုက်ခဲ့ပါလားဗျာ”

“ဘယ်မှာကြုံလို့လဲ။ ပဲခူးနဲ့ပုဂံတစ်လမ်းဆီကို”

“ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ကူညီချင်လို့ပါ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒီကနေလှည့်ပြန်ပေတော့”

“ဗျာ!”

စိန်မျက်ခုံးက တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီးလျှင် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားလေသည်။ မေသူက ခါးထောက်ထားလိုက်ပြီး ထိုလူကို ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဒီမှာ... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကောင်မလေးကို နှောင့်ယှက်မယ်မကြံနဲ့နော်။ ကျွန်တော့်လက်သီးက မျက်ခွက်မရွေးဘူး”

“ကျွန်တော် ဘာများလုပ်မိလို့လဲသူသူရယ်”

“ဘာ... ဘာ... ခင်ဗျားဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“သူသူလို့လေ”

သူမ မေသူ့နောက်မှာ တဟိဟိရယ်နေလေပြီ။ သေချာသွားပါပြီ။ ဒီလူကြိုက်နေတာ လက်စသတ်တော့ မေသူ့ကိုဖြစ်နေပါရောလား။

“တောက်! ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်နေတာလဲ”

“အမှန်အတိုင်းပြောရမှာလား”

“ပြော”

“သူသူအသည်းကိုလိုချင်လို့”

“ဘာပြောတယ်... မြေကိုထိရင် မီးပွင့်တတ်တယ်ဆိုတာ”

၃၈ * ဖဗသဒ္ဒါဟောင်

ခင်ဗျားမကြားဖူးဘူးလား။ မျက်ခွက်တော့ စုတ်ချင်ပြီထင်တယ်”

မေသူက စက်ဘီးဘေးမှ အပြင်ဘက်ထွက်သွားသဖြင့်
သူမ မေသူလက်ကိုအမြန်လိုက်ဆွဲရတော့သည်။

“မေသူ”

“မဆွဲနဲ့မြေ... ဒီလောက်စားချင်နေတဲ့လက်သီးကို ငါ
ကျွေးမှာပဲ”“မှားမယ်နော် သူသူ။ ကျွန်တော်ပြောနေတာ သူသူရဲ့မြေ
ကိုမဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟင်... ဒါဖြင့်”

“သူသူရင်ထဲက အသည်းနှလုံးကိုပြောတာပါ”

“ဘာ!”

မေသူ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်မီ စိန်မျက်ခွက်က ကားပေါ်တက်
၍မောင်းထွက်သွားတော့သည်။ ကောင်းလိုက်တဲ့ရည်းစားစကား
ပြောနည်းလက်သစ်ပါလား။ သူမကူခြေမဆည်နိုင်အောင်ပင်
လမ်းမပေါ်မှာ အူလိုက်သည်းလိုက်ရယ်ချလိုက်မိလေ၏။

* * *

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၃)

ဆိုင်းရှေ့မှာလာရပ်သည့်လူတစ်ယောက်ကြောင့် သူမမော့
ကြည့်လိုက်၏။ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်ဝိုင်းဝိုင်းလေးကို ရွှေကြိုးလေး
သိုင်း၍ဝတ်ထားသည့်ကောင်လေးက သူမကို လှစ်ခနဲပြုံးပြလိုက်
လေသည်။ လက်ခနဲပေါ်သွားသည့် တစ်ချောင်းတည်းသောရွှေ
သွားလေးကြောင့် သူမ ခဏမျှကြောင်သွားမိလေ၏။

“နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်လောက်”

“ဘာရောင်လဲ”

“ဇာနီရောင်... ဒီအပွင့်ကြီးကြီးလေးပေးပါ”

သူမစည်းထားသည့်နှိုးကြိုးကိုဖြည်၍ သူပြသည်အခက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လေးကို ယူ၍ပေးလိုက်သည်။ သူက ကျာကပ်တိတ်ကပ်ထဲမှ တစ်
ထောင်တန်တစ်ရွက်ကိုထုတ်ပေးလေ၏။

“ဟယ်... စောစောစီးစီး ဒီတစ်ထောင်တန်ကြီးကိုဘယ်
လိုအမ်းနိုင်မှာလဲ။ အကြွေးလေး ရှာပေးပါလား”

“ပန်းဖိုးက ဘယ်လောက်လဲ”

“ငါးဆယ်”

“ဟင်အင်း... ကျွန်တော့်မှာ အဲဒါတွေပဲပါတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ဈေးဦးပေါက်မို့ ပေးလိုက်လို့လည်းမဖြစ်ဘူး။

ရှင်မှာပါလား၊ သေချာကြည့်ပါဦး။ နှစ်ရာတန်ပဲဖြစ်ဖြစ်လေ”

“တကယ်မပါတာပါခင်ဗျာ”

ကောင်လေးက ဆိုင်ရှေ့မှာ တော်တော်ကြာကြာရပ်နေ
သည်မို့ သူမပိုက်ဆံကိုပြန်ပေးလိုက်ပါ၏။

“ကဲ... ရော့၊ ရှင်ပိုက်ဆံပြန်ယူသွားတော့”

“ဟင်... ဒါဖြင့် ပန်းကိုပြန်ပေးရမှာလား”

“မပေးပါနဲ့... ကျွန်မစိုက်ပေးထားပါမယ်။ နောက်ကြို
မှပေးပေါ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော် အကြွေးတင်သွားတာပေါ့နော်။ ပျော်
စရာကြီး”

“ဟောဇော်... အကြွေးတင်တာကိုများ ပျော်ရတယ်လို့
အံ့ပါရဲ့”

ကောင်လေးက သဘောတကျရယ်မောလိုက်ပြီး သူမကို
ငေးကြည့်နေပြန်၏။

“ရှင် မသွားသေးဘူးလား”

“သွားမှာပါ... ဟိုလေ၊ မနက်ဖြန်အကြွေးလာဆပ်ရင်
မေးဖို့ နာမည်လေးပြောပြပါလား”

“ဒေါ်လေးငယ်”

“ဗျာ!”

သူမက သူ့နောက်ကျောမှာရောက်နေသည့်မေသူ့ကြောင့်
ဒေါ်လေးနာမည်ကိုသာပြောလိုက်သည်မို့ သူမမျက်လုံးအစုံ ပြူး
ကျယ်သွားလေ၏။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီကနာမည်ကိုသိချင်တာပါ”

“ဒီမှာ... နာမည်သိတော့ မင်းကဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“အဲ”

သူပုခုံးကိုပုတ်၍ပြောလိုက်သဖြင့် သူလှည့်ကြည့်လိုက်
တော့ ဟိုမရောက်ဒီမရောက်ချာတိတ်မဖြစ်နေလေ၏။ နားထဲမှာ
ကိုထွင်ပြောလိုက်သည့်စကားသံတွေကို ပြန်ကြားနေမိသည်။

“သူ့သူ”

“ဘာ... မင်း၊ ငါ့နာမည်ကိုသိနေတယ်ပေါ့”

“အာ... မဟုတ်ပါဘူး... ဟို... ဟို”

“ဒါဆို... မြေကို သိသိကြီးနဲ့လာကြောင်နေတာပေါ့လေ။

မင်းတော့လား”

သူ့ဂျာကင်စက မေသူ့လက်သီးဆုပ်ထဲပါသွားသဖြင့် လူ
ပိန်လေး လန့်သွားလေ၏။

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော်”

“ငါ့နော်... လက်သီးတွေယားလာပြီ။ သွား... သွား

စောစောစီးစီး ကျက်သရေမရှိ လာကြောင်မနေနဲ့”

“မေသူ့ အရမ်းမလုပ်ပါနဲ့ဟဲ့”

“မြေနော်... ငါ့ကိုလာမတားနဲ့။ နင်တားရင် ငါက ပို
လုပ်ချင်ရတဲ့ကြားထဲ”

“မြေ... လုပ်ပါဦး”

“အံ့မာ... ကဲ... မြေဦး...”

ခွပ်ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ ကောင်လေးက သူမဆိုင်ရှေ့မှာ
ဖင်ထိုင်လျက်လဲကျသွားလေ၏။

“ဟယ်! မေသူ့... ခြေပြေ ခနတဲ့ကြားက။ ကဲ... ထထ

ရှင်ကို ကျွန်မပြောသားပဲ။ သွားပါတော့လို့ဆိုနေမှ”

“မြေ့နာမည်အရှည်က ဘာလဲဟင်”

“ဟာ... ဒီကောင်”

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

အမယ်လေး... တော်ပါသေးရဲ့။ အမေမြိုင်ရောက်လာ

ပေလို့ပဲ။ မေသူက နောက်ထပ်တီးရန် ရွယ်ထားသည့်လက်ကိုပြန်
ခုပ်လိုက်လေ၏။ ကောင်လေးက မတ်တတ်ရပ်၍ ဘောင်းဘီမှာ
ပေသွားသည့်ဖုန်တွေကို ခါလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် မနက်ဖြန်လာခဲ့မယ်နော်၊မြေ”

“ကြည့်... ဒီကောင်တော့”

“ဟဲ့... သမီး”

ကောင်လေးက သူမကိုပြုံးပြလိုက်ပြီး တစ်ချိုးတည်းလစ်
သွားလေ၏။ တစ်ဖက်အသုပ်ဆိုင်မှာ အသုပ်စားနေသည့် မညိုတို့
ညီအစ်မက မေသူ့ကိုကြည့်၍ ရယ်ချလိုက်လေသည်။ သူတို့က အစ
အဆုံးမြင်လိုက်ကြသည်ကိုး။

စက်ဘီးက ပြင်စရာတွေရှိနေသဖြင့် သူမတို့ကားဝိတ်မှာ
ရပ်စောင့်နေ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရပ်ထားသည့်ကားကိုမြင်နေရ
သဖြင့် မေသူက ကားနံပါတ်ကိုလှမ်းဖတ်လိုက်သည်။

“ဟာ... ဒါ စိန်မျက်ခုံးကားပဲ”

“ဟင်းဟင်း... ဇာတ်လမ်းကတော့စပြီ”

“အဲဒါ... ဘာဇာတ်လမ်းလဲ။ မြေနေ... ငါထုထည့်လိုက်ရ၊ အလကားဝကြောင်။ မြေကိုထိရင် မီးပွင့်မယ်ဆိုတာနဲ့ ငါနာမည်ကိုအလွဲသုံးစားလုပ်သွားတာ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။ တွေ့ဦးမှာပါ”

“ဘာမှလာပြောမနေနဲ့။ ရှာရှာဖွေဖွေ ရည်းစားစကားဈေးဦးပေါက်အပြောခံခဲ့ရတာကိုများ”

“ရှည်ပြန်ပြီ... လာ... ဟိုမှာ ချောင်တဲ့ကားလာတုန်းတက်ကြစို့”

သူမတို့နှစ်ယောက် ရွှေ့မှတက်လိုက်စဉ် အနောက်ပေါက်မှစပယ်ယာထံမှ အသံကြားလိုက်ရလေ၏။

“စိုးပိုင်ရေ... ရွှေ့ကနှစ်ယောက်စာ ဒီမှာရပြီဟေ့”

“အေး... အေး”

“ဟင်”

ကားဂိတ်မှာ သူမတို့နှစ်ဦးပဲရှိတာမို့ နောက်က ဘယ်သူများတက်လာတာပါလိမ့်။ အလယ်မှာလည်း လူတွေပိတ်နေသဖြင့် အနောက်ကိုလည်း မမြင်ရပေ။ မေသူ ကားခထုတ်ပေးတာကို

စပယ်ယာက ရပြီးပြီဆို၍ မယူပြန်။ ကျောင်းဂိတ်မှာဆင်းလိုက်တော့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ အုတ်ရောရောကျောက်ရောရောနှင့်မို့ ဘယ်သူမှန်းရှာမရ။ စိန်မျက်ခုံးမဟုတ်တာတော့ သေချာနေပြီမို့ class တက်ရန် ကျောင်းဝင်းထဲဝင်ခဲ့ရသော်လည်း မေသူက မကျေနပ်နိုင်သေး။

“တောက်! ကိုယ်များဖျောက်တတ်လားမသိပါဘူး”

“ဘာလဲ... မျက်နှာကိုမတွေ့လိုက်ရလို့လား မေသူ”

“မြေနေ... ငါဖျစ်ညှစ်လိုက်ရရင် သေတော့မှာပဲ”

သူမ တီးတိုးရယ်မောလိုက်မိ၏။ အခန်းထဲရောက်တော့ သူမဖောက်သည်ပြန်ချသမျှ လေးယောက်သားရယ်မောသံက အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်။ မေသူက အသည်းပန်းလာသဖြင့် သူမလက်မောင်းကို ဖမ်းညှစ်လိုက်လေသည်။

“အား... နာတယ်ဟဲ့”

“နာပါစေ... နင့်အလှည့်ကျမှသိမယ်။ မှတ်ထား”

“ဪ... မြေအလှည့်က ဘယ်တော့ရောက်မှာလဲ။ မြေနားတပ်လာတဲ့ကောင်လေးမှန်သမျှ မေသူလက်ချက်နဲ့ အော့ကြောလန်ပြေးကုန်တာ ဘယ်နှယောက်ရှိနေပြီလဲ။ မကြောက်ပေါင်”

“ဟင်းဟင်း... မေသူတော့ ရင်ထဲမှာတန့်နဲ့နဲ့ အဲဒီစိန်

မျက်ခုံးကို မေ့လို့မရတော့ဘူးမဟုတ်လား”

“မိုးနော်... နင်ပါနာတော့မယ်”

“အံ့မယ်... စိန်မျက်ခုံးက physics final ကတဲ့နော်၊
နာမည်ကလည်းအမိစား၊ ညီမင်းထွဋ်တဲ့... မိကမိနဲ့”

“အေး... နင့်ဟာနင် ထွဋ်ချင်ထွဋ်... မထွဋ်ချင်နော်”

“မြေ... သူလူကိုကျ လက်ဖျားနဲ့တစ်ချက်လေးတောင်မှ
မတို့ဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ”

“ငါနော် နင်တို့လေးယောက်ကို ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီးတိုက်
ပေးလိုက်ရ”

“မြေ... မျက်မှန်လေးနဲ့ပြန်တိုင်၊ သိလား...”

တစ်နေကုန် မေသူ့ကိုဝိုင်းစလို့ကောင်းလိုက်တာမပြော
ပါနှင့်တော့။ နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်မှာ canteen ထိုင်တော့ သူမ
တို့အုပ်စုက ထမင်းချိုင့်များပါသည်မို့ အအေးငါးခွက်သာ ခါတိုင်း
လို့ပင် မှာလိုက်ပါသည်။ အအေးခွက်များရောက်လာစဉ်မှာ သူမ
ရှေ့သို့ ကတ်အဖြူလေးရောက်လာ၏။

“ဟဲ့... ဒါကဘာတုန်း”

“အစ်မကိုပေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

သူမ ကတ်ပြားလေးကိုယူ၍ ဖတ်လိုက်မိ၏။ Computer
စာလုံးလေးများဖြင့် လှလှပပလေးစေ ထားသည့်စာလုံးနက်နက်
လေးများကို ထင်ရှားစွာမြင်နေရလေသည်။

“မြေ

ရင်ထဲကဒဏ်ရာလေးကို ဆေးကုပေးပါနော်...

ညီ

“ကြည့်စမ်း... ဒါဆို စိန်မျက်ခုံးက ငါတို့နှစ်ယောက်ကြား
မှာ မလည်ရှုပ်လုပ်တာပဲ။ တောက်...”

“ဟယ်... မေသူကလည်း၊ ညီဆိုတာနဲ့ပဲ စိန်မျက်ခုံးကို
တန်းမြင်တော့တာပဲ။ ကြည့်လုပ်ဦး”

“မြေနော်... ငါသိပ်စိတ်မရှည်တော့ဘူး။ ဆွဲဆောင့်လိုက်
ရ တစ်စစီပြုတ်တော့မယ်”

စားသောက်ပြီး အအေးဖိုးရှင်းရန် စားပွဲထိုးလေးကိုလှမ်း
ခေါ်လိုက်ပါ၏။

“ဟေ့... ချာတိတ်၊ ဝိုင်းရှင်းမယ်”

“ရှင်းပြီးပါပြီခင်ဗျာ”

“အံ့မာ... ငါတို့အုပ်စု ဘယ်သူမှပိုက်ဆံမထုတ်ကြသေးဘူး။ မင်းမကြောင်နဲ့”

“အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှင်းပေးသွားတာပါ”

“ဘာလဲ... ခုနကတံ့ပြားပေးသွားတဲ့လူပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မေသူ ထိုင်ခုံမှ ဝန်းခနဲထထွက်သွားသဖြင့် သူမတို့အုပ်စု အမြန်လိုက်ခဲ့ရ၏။ ကျောင်းရှိ canteen တွေကိုလှည့်ပတ်ကြည့်နေရာမှ ခုံတန်းတွေရှိရာဆီရောက်လာလေတော့သည်။

တစ်နေရာရှိ သစ်ပင်အောက်ခုံတန်းမှာ အေးအေးလူလူ စာထိုင်ဖတ်နေသည့်စိန်မျက်ခုံးကိုတွေ့လိုက်သည်နှင့် ရှုရှုရှုရှုဖြစ်ကာ ဦးတည်သွားလေ၏။

“မေသူ... ဟဲ့... နေဦး”

မေသူက စိန်မျက်ခုံးရှေ့ရောက်သည်နှင့် ဘာမပြောညာမပြောဖြင့် စိန်မျက်ခုံးမျက်နှာကို ခွပ်ခနဲထိုးချလိုက်လေ၏။ အလစ်အငိုက်မို့ ဘာမှသေချာမသိဘဲ စိန်မျက်ခုံးမေးစေ့ကိုအသာပွတ်၍ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“သူသူ”

“ခင်ဗျားကို ဘာပြောထားလဲ။ ကျွန်တော့်အသည်းကိုထိ

ရင် မီးပွင့်မယ်လို့ပြောနေရဲ့သားနဲ့”

“ကိုယ်ဘာလုပ်မိလို့လဲ သူသူ”

“ခင်ဗျားနော်... ဘာခုမှမသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲ။ ဒီမှာကြည့်... ဒါဘာလဲ၊ လိမ်ဖွဲ့မကြိုးစားနဲ့နော်။ ကျွန်တော့်လက်က အုတ်ခဲငါးလုံးလောက် အသာလေးခွဲနိုင်တယ်”

လွယ်အိတ်ပေါ်ပစ်ချလိုက်သည့်ကတ်ပြားလေးကို ငုံ့ဖတ်လိုက်ရင်း ညီမင်းထွဋ် ပြုံးလိုက်မိ၏။ ကြယ်စင်တော့ ဖွလေပြီထင်သည်။

“ဒါ... ကိုယ်ရေးတာမဟုတ်ဘူး သူသူရဲ့”

“အံ့မာ... ခြောင်လိမ်ချင်သေးတယ်။ ညီဆိုတာ ခင်ဗျားနာမည်အတိုကောက်လေ။ ခင်ဗျားနာမည် ညီမင်းထွဋ်ကို သုံးထားမှန်းသိနေတယ်ဗျ”

“Thanks သူသူ။ ကိုယ့်နာမည်ကို စိတ်ဝင်တစားစုံစမ်းထားတာသိရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါ ကိုယ့်ကတ်မဟုတ်တာတော့အမှန်ပါပဲ။ သေချာစုံစမ်းကြည့်ပါဦး။ လောကမှာ ညီဆိုတာတွေ အများကြီးရှိနေမှာပါ။ မင်း၊ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ကွက်မမြင်နဲ့လေ”

“ဘာ!”

၅၀ * မမသဒ္ဓါမောင်

ညီမင်းထွဋ်က ကတ်ပြားလေးကို သူမထံပြန်ကမ်းပေး
လိုက်ပြီး ထရပ်လိုက်သဖြင့် သူမယောင်ယမ်း၍ ကတ်လေးကိုယူ
လိုက်မိသည်။

“မင်းသိထားဖို့က ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ တစ်ဦးတည်းရှိတယ်
သူ့သူ။ အဲဒါဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းအသိဆုံးပဲမဟုတ်လား။ သွေး
တွေသိပ်ပူမနေနဲ့။ I have only my sweet heart သွားပြီ”

“ခင်ဗျား”

စွေ့စွေ့ခုန်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်မေသူလက်ကို သူမတို့ဝိုင်းဆွဲ
ထားလိုက်ရင်း ပေါ့ပါးစွာရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။ အပူအပင်ကင်း
မဲ့သည့်အရွယ်တွေမို့ လေးနက်သည့်ခံစားမှုမျိုးမရှိဘဲ စိတ်တွေက
လွတ်လပ်ချင်တိုင်း လွတ်လပ်နေတာပဲမဟုတ်လား။

* * *

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၄)

စနေကျောင်းပိတ်ရက်မို့ သူမ မနက်စောစောဈေးဝယ်
တာ အိမ်မှာပင်ချက်ပြုတ်နေ၏။ ချက်ပြုတ်ပြီး ဘုရားဝေယျာဝစ္စ
ထုပ်၊ ဘုရားရှိခိုးကာ အပ်ထည်လက်ခံထားသည့်ပိတ်စတို့ကို ကော်
တပ်တာကပ်၊ ညှပ်တာညှပ်၍ ချုပ်ဖို့ပြင်နေလေသည်။

“သဲ... မနက်စာဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ဘာမှမစားရသေးဘူး မေသူရဲ့။ မြေ၊ ဈေးထဲက ခေါက်
ဆွဲဖတ်ဝယ်လာတာ သုတ်စားကြမယ်လေ။ ဆီချက်လေးလည်း
အဆင်သင့်ချက်ထားပြီးသား။ လာ...”

မေသူက ဘေးခြံမှကူးလာကာ အိမ်လေးပေါ်တက်လာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လေ၏။ သူမချုပ်စရာအဝတ်တို့ကို စက်ပေါ်တင်ထားလိုက်ပြီး
မေသူနှင့်အတူ မီးဖိုခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။

“အစ်ကိုဖိုးကျော် အလုပ်သွားပြီလား”

“အေး”

“ထမင်းချိုင့်ထဲ ဘာဟင်းထည့်သွားလဲ”

“ငါးဆီပြန်နဲ့ ဂေါ်ဖီပန်းပွင့်ကြော်၊ ငရုတ်သီးထောင်း”

“အင်း... အစ်ကိုဖိုးကျော်လည်း သနားဖို့ကောင်းပါ
တယ်။ သူ့အလုပ်က အရမ်းပင်ပန်းတာနော်”

“ဘဝသမားတွေပဲလေ မြေရယ်။ ငါလည်း အလုပ်ထွက်
လုပ်ချင်တာပေါ့။ အစ်ကိုက မလုပ်ခိုင်းလို့ပါ”

“စိတ်မချလို့နေမှာပေါ့မေသူရဲ့။ တော်ကြာ မကျေနပ်လို့
ဆိုပြီး အလုပ်ရှင်ကို ပြန်ထိုးနေမှအခက်”

“မြေနော်... ငါတီးထည့်လိုက်ရ”

သူမ တီးတိုးရယ်မောလိုက်၏။ ဂေါ်ဖီထုပ်ကို ပါးပါးလှီး
ကာ မန်ကျည်းမှည့်ကို ရေနှေးဖြင့်ဖျော်လိုက်သည်။ ခေါက်ဆွဲဖတ်
ကိုဖြတ်၍ ပဲမှုန့်၊ ဆီချက်၊ ဟင်းချိုမှုန့်၊ ငံပြာရည်နည်းနည်းဖြင့်
ဂေါ်ဖီလွှဲထားကာထည့်၍ မန်ကျည်းရည်ဖြင့် ရောသုတ်လိုက်၏။
ငရုတ်သီးမှုန့်ကို အရောင်ပါရုံလေးသာ ထည့်လိုက်ပါသည်။

“အင်း... ငါရင်လည်း သိန်းထိကြီးပေါက်မှပါပဲ”

“ဘာဖြစ်ရပြန်ပြီလဲ”

“နင့်ကိုချမ်းချမ်းသာသာထားချင်လို့ပေါ့ မြေရဲ့”

“ကုသိုလ်ကံပါလာရင်တော့ ရမှာပေါ့မေသူရယ်။ မြေတို့
က အရင်ဘဝက မလှူမတန်းခဲ့လို့ ဒီဘဝမှာ ဆင်းရဲနေရတာပေါ့။
ဒါကြောင့် ဒီဘဝမှာတော့ များများလှူမဖြစ်မှာ”

“မြေက အလုပ်ရှိတော့ ဒီစကားပြောနိုင်တာပေါ့”

“ဪ... မေသူကလည်း မြေလုပ်နေတာက မတ်တတ်
စာပဲ ရှာနိုင်သေးတာ။ အသက်ကြီးရင် ဘာနဲ့ရပ်တည်ရမလဲဆိုတာ
လည်း တွေးထားရသေးတယ်”

“ဟွန်း... အသက်လေးက (၁၇)နှစ်တောင်မပြည့်သေး
ဘူး။ လူကြီးလေသံနဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ... မြေမှာက အားကိုးစရာဆိုလို့ ဒေါ်
လေးငယ်တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာ။ မေသူမှာက အမေမြိုင်ရော
အစ်ကိုဖိုးကျော်ပါရှိတာလေ။ လောလောဆယ်... ဆင်းရဲရတာ
အခိုက်မတန်ပဲ။ အချိန်တန်ချမ်းသာလာမှာပေါ့”

“ဘယ်လိုကဘယ်လို ချမ်းသာမှာတုန်း”

“နင်နဲ့စိန်မျက်ခုံး ယူရင်ပေါ့ဟဲ့”

“အံ့မာ. . . မြေနေော်”

“အလကားစတာပါဟယ်။ နင်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက် တက်ညီလက်ညီလုပ်ကြရင် စီးပွားရေးအဆင်ပြေလာမှာပါ”

“ပြောတာပဲ. . . နင်ကမ္ဘာလက်မှုပညာတတ်ထားလို့ အစစ အရာရာအဆင်ပြေနေတာပါမြေရယ်။ စက်ချုပ်လည်းရတာပဲ။ လက်ချုပ်လား၊ သိုးမွေးလား၊ ကြိုးထိုးလား၊ တက်တင်းလား၊ အကုန် အစုံရနေပြီးတော့များ”

“ကြိုးစားရတာပေါ့မေသူရယ်။ မြေလည်း ဒီလိုပဲ သင်တန်း တွေလျှောက်တက်ထားလို့ပါ”

“အစ်ကိုကတောင် ပြောနေသေးတယ်။ ငါ့ပုံစံက ဘယ် အလုပ်နဲ့များ အဝင်ခွင့်ကျရှိပါမလဲတဲ့။ ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်နေ တာပဲ။ ငါကလည်း ငြိမ်ငြိမ်စိမ်စိမ်အလုပ်တွေထက် လက်လျားလက် လျားသွားရတာကိုပဲ ပိုကြိုက်တယ်”

“ကျောင်းပြီးသွားရင်တော့ နင်နဲ့အဝင်ခွင့်ကျအလုပ်တစ် ခုခုရမှာပါမေသူရယ်။ အားမငယ်ပါနဲ့”

“အေးပါ”

သူမ စားပြီးသားပန်းကန်တို့ကိုဆေးနေစဉ် ဒေါ်လေးငယ် က ဈေးသိမ်း၍ပြန်လာလေပြီ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟဲ့. . . အိမ်ရှေ့တံခါးကြီးကို ဟောင်းလောင်းကြီးဖွင့် ထားရသလား မြေ”

“မေသူဝင်လာတာပါ ဒေါ်လေးငယ်ရဲ့”

“ဪ. . . သမီးရောက်နေတာကိုး။ မြေရေ. . . ဈေး ဖွင့်တော့ ကောင်လေးတစ်ယောက် မြွေနာမည်နဲ့ ပန်းဖိုးလာပေး သွားတယ်။ နာမည်က ညီညီတဲ့”

“မျက်မှန်လေးနဲ့လား ဒေါ်လေးငယ်”

“အေး”

“အမယ်လေး. . . ပန်းတစ်ပွင့်ဖိုးလေးကိုများ တကူးတက လာပေးရတယ်လို့”

“ဟဲ့. . . တစ်ပွင့်တည်းလား။ သူပေးသွားတာ ထောင့်ငါး ရာသမီးရဲ့။ အသစ်လေးတွေမို့ ဘုရားလှူဖို့ ဒေါ်လေးသိမ်းထား မလို့”

“ကြည့်စမ်း. . . ဒါ ဒီကောင် တမင်လုပ်တာပဲ. . . တော် တော်အတင့်ရဲတဲ့ကောင်။ တွေ့ရင်တော့လား”

“ဟဲ့. . . နေဦး. . . သူ့နာမည်ညီညီတဲ့ မေသူရဲ့”

“ညီညီဆိုတော့၊ ဟာ. . . ဟုတ်ပြီ။ မနေ့က အအေးဖိုး ရှင်းပြီး ကတ်ပြားပေးလိုက်တာ သူပေါ့။ ဒင်းတော့လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကဲပါ. . . ဒေါသတွေကိုလျှော့။ မြေ၊ ကြယ်သီးဝယ်ရဦး
မှာ၊ ဈေးကြီးထဲလိုက်ပို့ဦး”

“လိုင်းကားစီးမှာပေါ့”

“အင်းပေါ့။ ဘာလဲ. . . နင်က စိန်မျက်ခုံးရဲ့ကိုယ်ပိုင်ကား
စီးချင်လို့လား။”

“ကြည့်. . . ပြောပြန်ပြီ။ ငါ့ကို အဲဒီကောင်နဲ့လိုက်စမနေ
နဲ့။ နင့်ကို ဟိုလေးလုံးလေးက မသွားမှ ဟုတ်ပေဖြစ်နေမှာ။ ဟွန်း”

“မြေကိုတော့ သူမနိုင်လောက်ပါဘူးဟယ်။ သူက အရိုး
ဝိန်လေးဟာ”

မေသူက အသည်းယားလာသဖြင့် သူမကိုယ်လုံးလေးကို
ဖျစ်ညှစ်လိုက်လေ၏။ နာသွားသဖြင့် သူမလန့်အော်လိုက်မိပြီး ရယ်
လိုက်မိပြန်သည်။ အိမ်နေအဝတ်အစားခပ်လတ်လတ်ဖြင့်ပင် ဈေး
ကို မေသူနှင့်အတူထွက်လာခဲ့၏။ ကြယ်သီးတံလေးတွေ၊ ကြယ်သီး
ရောင်စုံနှင့် မဲကြိုးတွေဝယ်ကာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

သူမတို့အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အမေမြိုင်ပါ ဈေးသိမ်း၍
ပြန်ရောက်နေပေပြီ။ သူမ စက်ချုပ်နေစဉ် မေသူက ဝတ္ထုတစ်အုပ်
ဖြင့် ယှာခင်း၍နှပ်နေလေ၏။ ညနေပေးရမည့် အင်္ကျီဒီဇိုင်းလှလှ
လေးကို မဲပွင့်တပ်၊ ကြယ်သီးတပ်ကာ မီးပူထိုး၍ အပြီးသတ်လိုက်

သည်။

“ဪ. . . သမီးရေ၊ ခုနက မောင်အေးမြင့် လာသွား
တယ်။ သမီးလိုချင်တဲ့စက်ကို အရစ်ကျနဲ့ပြန်ရောင်းပေးမယ်လို့ မှာ
လိုက်တယ်တဲ့”

“ဟယ်. . . ဝမ်းသာလိုက်တာ။ အတော်ပဲ. . . ညနေ အဲဒီ
ရပ်ကွက်သွားရမှာ၊ ဝင်တွေ့လိုက်ရုံပဲ”

“ဘာစက်လဲမြေ. . . နင်တစ်ယောက်တည်း သွားလို့မဖြစ်
ဘူးနော်”

“မေ့တာပန်းထိုးစက်ပါ မေသူရဲ့။ ငါတစ်ယောက်တည်း
သွားပါ့မလားဟာ၊ နင့်ကိုခေါ်သွားမှာပေါ့။ ကဲ. . . ရေချိုးကြရ
အောင်။ အင်္ကျီသွားပို့ပြီး အပြန်ရေခဲသုပ်ဝယ်ကျွေးမယ်။ ထ. . .
အပျင်းထူမနေနဲ့”

“နေပါစေ မြေရာ. . . အားလုံးအတူတူစားလို့ရတဲ့ဟာမျိုး
ပဲဝယ်လာခဲ့ပါ”

“ဪ. . . တစ်ခါတလေစားတာပဲမေသူရယ်။ ဒေါ်လေး
နဲ့အမေမြိုင်အတွက် ထောပတ်သီးဖျော်ရည်ဝယ်လာခဲ့မှာပေါ့”

“ဒါဆို ငါ့အစ်ကိုအတွက်ရော”

“အစ်ကိုဖိုးကျော်က စပျစ်သီးကြိုက်တော့ စပျစ်သီးဝယ်

လာမှာပေါ့ဟယ်။ လျှာရှည်လိုက်တာလွန်ရော... မြန်မြန်ထ၊
တော်ကြာ စက်ရောင်းမယ့်အိမ် ဝင်စကားပြောနေတာနဲ့ မိုးချုပ်
သွားဦးမယ်”

“အေးပါဟ”

ရေမိုးချိုး၊ သနပ်ခါးလူး၊ အဝတ်အစားလဲ၍၊ ပေးရမည့်
အင်္ကျီထုပ်ကိုယူကာ နှစ်ယောက်သားထွက်လာခဲ့၏။ အင်္ကျီပေးပြီးမှ
စက်ပြန်ရောင်းမည့်အိမ်အိမ်ကိုဝင်၍ စေ့စကားပြောညှိပြီးမှ ပြန်
လာခဲ့သည်။

အရစ်ကျငွေသွင်းနိုင်မည်မို့ သူမ အတော့်ဆိုပျော်နေမိ၏။
အအေးဆိုင်မှာ ရေခဲသုပ်ထိုင်စားပြီး ထောပတ်သီးဖျော်ရည် နှစ်
ခွက် ပါဆယ်ထုပ်ကာ စပျစ်သီးနှစ်ဆယ်သားဝယ်၍ အိမ်ကိုပြန်
လာတော့ ညနေခြောက်နာရီကျော်နေလေပြီ။

“ဗုဒ္ဓေါ! ဒါ... ဒါ... ဟိုကောင့်ကားပဲ”

“ဟယ်... အဟုတ်တော့။ စိန်မျက်ခုံးရဲ့ကား နင့်အိမ်ရှေ့
ရောက်နေပြီ။ မေသူရေ... နင်တော့ သူဌေးချွေးမဖြစ်ပြီထင်ပါ
ရဲ့။”

“နင့်ကြီးဒေါ် သူဌေးချွေးမဖြစ်စရာလား။ လာလာ...
ဘာကိစ္စနဲ့ရောက်နေတာလဲမသိဘူး။ မြန်မြန်လျှောက်... ယီးတီး

သားတားလုပ်လိုက်တော့ စိန်မျက်ခုံးတော့ နာပြီသာမှတ်”

သူမလက်ကိုဆွဲ၍ မေသူက ခြံဝင်းထဲအပြေးဝင်ကာ အိမ်
ပေါ်သို့တက်လိုက်လေ၏။ ဘုရားစင်ရှေ့ဖျာပေါ်မှာ ခြေထောက်
တို့ ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားသည့်အိမ်ကိုဖိုးကျော်က လှဲလျောင်း
နေသလို ဖျာဘေးမှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်နေပါသည့် စိန်မျက်ခုံးကို
အဆင်သင့်ပင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ကြည့်စမ်း! ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... ကျွန်တော့်အိမ်ကို
ကို ကားနဲ့တိုက်လိုက်တာပေါ့လေ။ ခေပေတော့”

“ဟဲ့... သမီး”

“မေသူ... မေသူ... မလုပ်နဲ့”

တားမြစ်သံတွေမဆုံးခင် မေသူလက်သီးသုံးလေးချက်က
ညီမင်းထွဋ်မျက်နှာပေါ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။ အမေမြိုင်နှင့်သူမ
ဝင်ဆွဲလိုက်၍သာ တော်သေးသည်။ ညီမင်းထွဋ်က မျက်နှာကိုပွတ်
သပ်ရင်း ရှုံ့တွနေတော့၏။ မေသူကတော့ တရူးရှူးတရဲ့ရဲ့။

“ညီမလေး ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွ၊ မမေးမစမ်းနဲ့။
ကျွတ်... ခက်တာပဲ။ ကျွန်တော် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်
ကိုညီမင်းထွဋ်ရယ်။ ညီမလေးက အိမ်ကိုသိပ်ချစ်ပြီး စိတ်မြန်
လက်မြန်နဲ့မို့”

“ရပါတယ် ကိုကျော်မြင့်ဦး”

“မေသူ... ဒါငါကန်ထရိုက်တာ ကိုညီမင်းထွဋ်ကွ။ ဆိုက်
ထဲမှာ ချော်ကျပြီး ခြေထောက်အရိုးအက်သွားလို့ ဆေးခန်းပြပြီး
အိမ်အထိလိုက်ပို့ပေးတဲ့ကျေးဇူးရှင်ကို နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာ
လဲ...”

“ဟင်”

“အခုချက်ချင်းတောင်းပန်လိုက်၊ မေသူ”

မေသူတွန့်ခနဲဖြစ်သွားကာ နှာခေါင်းကိုရှုံ့လိုက်တော့၊ ညီ
မင်းထွဋ်မျက်နှာမှာ ပြုံးယောင်သမ်းသွားလေ၏။

“မေသူ... ငါပြောနေတယ်လေ”

“ရပါတယ်... နေပါစေ၊ ကိုကျော်မြင့်ဦး”

“နင်တော့ ငရဲကြီးတော့မှာပဲ”

“ခြေထောက်အရှင်းပျောက်မှ အလုပ်ပြန်ဆင်းပါ ကိုကျော်
မြင့်ဦး။ ဆေးခန်းကိုတော့ မှန်မှန်ပြပါဗျာ။ ကျွန်တော်မအားရင်
ကျွန်တော့်ညီကို ကားနဲ့လွှတ်ပေးလိုက်ပါမယ်။ ကဲ... ကျွန်တော်
ပြန်ပါဦးမယ်။ ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ”

“အေးကွယ်၊ သားကိုကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်။ အရမ်း
လည်း အားနာတာပဲ”

“ရပါတယ် အန်တီ”

ညီမင်းထွဋ်က တံခါးပေါက်နားမှာ ရပ်နေသည့်မေသူကို
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဖိနပ်ချွတ်မှ ကတ္တီပါဖိနပ်ကိုဝတ်လိုက်ပါ
၏။

“ကိုယ်ပြန်ဦးမယ် သူသူ။ မင်း... ကိုယ့်ကိုကိုယ်ထိလက်
ရောက်စော်ကားတာ နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါရှိနေပြီနော်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ခွင့်
လွှတ်လိုက်မယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင်တော့ မရတော့ဘူး။ ကိုယ်
အတိုးရောအရင်းပါ ပြန်တောင်းရလိမ့်မယ်။ သွားဦးမယ်၊ မြေ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

အိမ်ပေါ်မှဆင်းပြီး ကားပေါ်တက်မောင်းထွက်သွားတော့
မှ မေသူက ခြေတစ်ချက်ဆောင့်လိုက်လေ၏။

“ကြည့်ပါလား အချိုးက ခုထိမပြေသေးဘူး။ လူကိုများ
ဘာမှတ်နေလဲမသိ”

“ဟဲ့... ပြောနေတဲ့ကြားထဲ။ သမီးနော်”

“နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သူနဲ့သိနေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုမိုးကျော်”

“မြေနော်”

“အံ့မာ... ဘာကြိုပိတ်မလို့လဲ။ ဘာမှမစူးစမ်းမဆင်ခြင်

၆၂ * မမသဒ္ဒါမောင်

ဘဲစွတ်လုပ်။ အလုပ်ထဲမှာ ငါဘယ်လိုမျက်နှာပြန်ပြရမှာလဲ။ နင် လုပ်ပုံမဟုတ်သေးဘူးနော် မိသူး”

“အစ်ကိုကလည်း”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အစ်ကိုဖိုးကျော်ရယ်။ ကိုညီမင်းထွဋ်က အစ်ကိုညီမကို ပိုးနေတာရှင်။ အစစအရာရာ သူသည်းခံခွင့်လွတ် ပေးလိမ့်မယ်”

“ဟေ! ”

“မြေနော်... ငါလုပ်မိတော့မယ်”

သူမ စပျစ်သီးထုပ်နှင့် ထောပတ်သီးဖျော်ရည်တစ်ထုပ် ကို အမေမြိုင်လက်ထဲထည့်ပေးကာ မေသူ့အိမ်ပေါ်မှ အမြန်ပြေး ဆင်းလာခဲ့၏။ ရယ်မောနေရင်း တွေးမိလိုက်သည်က မေသူ ကံ ကောင်းပြီဟူ၍သာ။

ဪ... ပေါက်ကျော်မလည်း အချိန်တန်အိမ်ထောင် ပြုရမှာပဲမဟုတ်ပါလား။

* * *

ရွှေပဒေသာစာပေ

အန်း (၅)

ဒေါ်လေးနှင့် အမေမြိုင် တရားပွဲရှိ၍ ညနေ သုံးနာရီ ထတည်းက ထွက်သွားသဖြင့် အစ်ကိုဖိုးကျော်အလုပ်တွေကို မေသူ နှင့်အတူ သူမဝိုင်းလုပ်ပေးနေရ၏။ ညနေ ဆေးခန်းပြရဦးမည် မို့ မေသူက သူမကိုပါအဖော်ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

“မောင်နှမနှစ်ယောက် အတူသွားရင်ဖြစ်တဲ့ဟာကို။ မေသူ ထလည်း”

“ဘာလဲ... နင်မလိုက်ချင်ဘူးလားမြေ။ နင်ပြောတော့ အစ်ကိုဖိုးကျော်ကလည်း နင့်အစ်ကိုပဲဆို”

“အေးလေ... ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်။ မြေပါရင် ရှုပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ထင်နေလို့ပါ”

“အံ့မာ... မြေနေရာ၊ ငါ နားပန်ကျင်းမိတော့မယ်။ ဒီလူနဲ့ တော်တော်စလို့ကောင်းနေ။ သိလား... နင့်အလှည့်ကျရင်တော့လား”

အဝတ်လဲနေရာမှ မေသူလှမ်းကြိမ်းလေသဖြင့် သူမအိမ်ရှေ့ဘက်ကို ပြေးထွက်လာခဲ့၏။ ဧည့်ခန်းကိုရောက်တော့ သူမမြေလှမ်းတွေ အလိုလိုရပ်သွားရလေသည်။ ဟုရားရေ... သူ... သူပါလား။ သူက အစ်ကိုဖိုးကျော်နှင့် စကားပြောနေရင်းမှ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မြေ”

“ရှင်... ဒေါ်လေးကို ပန်းဖိုးပေးသွားတာ ဘာသဘောလဲ ကိုညီညီ”

“ဘာကိုလဲမြေရဲ့”

“ခုမှမုန်လာဥလုပ်မနေနဲ့။ နေဦး... ရှင့်ကို ကျွန်မပြန်ပေးမယ်”

သူမအိမ်ဘက်သို့ အမြန်ပြန်ပြေးကာ စက်အံ့ဆွဲထဲမှ ပိုက်ဆံကိုယူ၍ အိမ်တံခါးသော့ခတ်ပြီး ပြန်လာလေ၏။

“ရော့”

“ဘာလဲမြေရယ်”

“ပိုက်ဆံလေ... ပိုက်ဆံ။ မမြင်ဘူးလား”

“ဟာ... မြေက ညှို့ကို ထောင့်ငါးရာပြန်ပေးတာပေါ့လေ”

“အို... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ကိုညီမင်းထွဋ်ရဲ့။ သူပေးထားတဲ့ပိုက်ဆံ သူ့ကိုပြန်ပေးတာပါ”

“အေးလေ... ကိုယ်ကရော ဘာပြောနေလို့လဲ။ မြေက ညှို့ကို ထောင့်ငါးရာပေးတယ်လို့ပဲပြောတာကို။ ယူလိုက်လေညီ။ ထောင့်ငါးရာဆိုတာ ရခဲတယ်ကွ”

သူမ၊ စိန်မျက်ခုံးကို မျက်စောင်းခဲလိုက်တော့ သူတို့နှစ်ဦးမျက်နှာက ပြုံးစိစိ။ မေသူက အခန်းထဲမှထွက်လာတော့ သူ့ကိုမြင်သွားလေ၏။

“ဟာ... မင်း ဘာလာလုပ်ပြန်တာလဲ”

“လုပ်တော့မယ် မိသူနော်။ ဒါ ကိုညီမင်းထွဋ်ရဲ့ညီမင်းကွ”

“အစ်ကိုကိုဆေးခန်းပြဖို့အတွက်နဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ဆွေတွေမျိုးတွေကို ခေါ်လာစရာလားဗျ”

“ကျွန်တော်က အတင်းလိုက်ခဲ့တာပါ သူသူရယ်”

“အဲဒါ... ဘာသူလဲ”

“ဟုတ်သားပဲ ညီရဲ့။ သူ့သူဆိုတာ ကိုယ်ခေါ်တဲ့သီးသန့် နာမည်လေကွာ”

“သိဘူးလေ...။ ကိုထွဋ်က ခဏခဏရွတ်ပြနေတော့ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲခေါ်တတ်တော့တာပေါ့”

မေသူ ညီမင်းထွဋ်ကို အံ့ကြိတ်ပြီးကြည့်လိုက်တော့ အစ်ကို ဖိုးကျော်မျက်နှာကလည်း ပြုံးယောင်ယောင်။ သူတို့နှစ်ယောက် အစ်ကိုဖိုးကျော်ကို ဝိုင်းကူတွဲပေးကြတာမို့ အိမ်တံခါးပိတ်သည့် တာဝန်ကို မေသူယူလိုက်ပါ၏။

ရှေ့ခန်းမှာ အစ်ကိုဖိုးကျော်ကိုထားလိုက်သဖြင့် သူမမျက် လုံးပြူးသွားရသည်။ ကြည့်စမ်း... အတော်လည်တဲ့ကောင်လေး ပါလား။ သူမတို့နှင့်အတူ နောက်ခန်းမှာလာထိုင်မလို့ပေါ့လေ။

“မေသူ... မြေမလိုက်တော့ဘူးနော်။ ဖြစ်တယ်မဟုတ် လား”

“ဟာ... မြေကလည်း နင်မပါရင် ငါတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲမြေရယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်ကိုအမြင်ကပ်လို့ပေါ့”

“ကိုယ်က ဘာလုပ်မိလို့လဲမြေရယ်”

ဟင်း... ပြောကိုမပြောချင်တော့ပါဘူး။ သူဉာဏ်များ ဆာကို မသိဘူးများမှတ်နေလားမသိ။ အတော်လူလည်ကျတတ် သည့်ကောင်လေးပဲ။ သူမကိုနောက်ခန်းတံခါးဖွင့်ပေးစဉ် မေသူက အလယ်မှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်မို့ သူ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်လေ၏။

“ဘာလဲ... မကျေနပ်ဘူးလား”

“ကျေနပ်ပါတယ် သူ့သူရဲ့။ ကျွန်တော်ဘာများပြောမိလို့ သဲ”

“မိသူနော်... စကားကိုကြည့်ပြောစမ်း။ ဘယ်နှယ့် တွေ့ နာလူရန်လုပ်နေရတယ်လို့”

မေသူ အစ်ကိုဖြစ်သူကို မျက်စောင်းလှမ်းခဲလိုက်လေ သည်။ ဆေးခန်းကိုရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ အထဲဝင်ပြ တာမို့ ဆေးခန်းရှေ့ခုံမှာ သူမနှင့်မေသူ ထိုင်ကျန်ခဲ့ရ၏။

“တောက်!”

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အိမ်ရှေ့မှာ မြောင်းပေါက်မှာကို ကြိုမြင်နေလို့ဟေ့”

“ဪ... ကျန်းမာရေးနဲ့ညီညွတ်အောင် စနေနေတိုင်း လုပ်အားပေးကြရတာပဲဟာ မေသူရဲ့”

“ကြည့်... တုံးပြန်ပြီ။ အဲဒီလိုတုံးလွန်းလို့ နင့်ကို ငါစိတ်မချတာပေါ့၊ မြေရယ်။ နေရာတကာ ရိုးရှင်းတဲ့အမြင်တွေနဲ့ပဲကြည့်တတ်တော့ သူစိမ်းတွေ နင့်အပေါ် အကောက်ကြံရင် ဘယ်လိုကကွယ်မှာလဲ။ ဟင်း... ရင်လေးတယ်... ရင်လေးတယ်”

“ပြောပြန်ပြီ... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်စကားတွေ။ မြေကို ဘယ်သူက အကောက်ကြံရမှာတုန်း။ ဒီလောက် လူချစ်အောင်နေတတ်တဲ့ဟာ”

“အေးလေ... လူချစ်အောင်နေတတ်လို့ အခု မြောင်းပေါက်မှာလို့ ပြောနေတာပေါ့။ ပြောကိုမပြောချင်တော့ဘူး။ သူ့အစ်ကိုဆိုတာကလည်း ခွင့်တည့်တာနဲ့ ညီကိုခေါ်ချလာတာ အပိုင်ပဲ။ ဘယ်တုန်းကတည်းက ကြံစည်ထားလည်းမသိ”

“ဪ... အဲဒါကိုပြောနေတာလား”

“အေးလေ... နင် ဒါတောင်မတွေးတတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မြေတွေးထားတာက မေသူတော့ ချမ်းသာကိန်းဆိုက်ပြီလို့”

“လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ ဟိုက နင့်ကိုဖန်ချင်လို့ ငါ့ကိုသက်သက်ခုတုံးလုပ်နေတာ။ သိလားဟဲ့... ငန့်မရဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မေသူ့ကိုကြည့်လိုက်တိုင်း ကိုညီမင်းထွဋ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ချက်လုံးလေးတွေမှာ အရည်လေးတွေကိုလဲလို့။ နင့်ကို သူတော်တော်ချစ်ပုံရရှာပါတယ်ဟယ်”

“ကြည့်စမ်း... နင် ဒီလူမျက်လုံးတွေကို ခိုးကြည့်တယ် ဆိုလေ... ကဲ”

“အား... နာတယ်မေသူရဲ့။ မတော်တဆလေးကြည့်လိုက်မိတာပါ။ ဒီလောက်ထိ အူမတိုရဘူးလေ”

“ကြည့်ပါလား... ဒီလောက်ဆွဲလိမ်နေတာတောင် အနာမို့ ဆက်စချင်ဦး”

သူမမျက်နှာလေး ရှုံ့တွနေစဉ် ဆေးခန်းထဲမှ သူတို့ထွက်လာလေ၏။ လက်ဖမိုးကိုဆွဲဆိတ်နေသည့်လက်ကို အမြန်ရုတ်လိုက်သော်လည်း သူက တွေ့ဖြစ်အောင်တွေ့သွားလေသည်။

“သူသူနော်... ကျွန်တော့်မြေကို မနှိပ်စက်ပါနဲ့ဗျ”

“အံ့မာ... အဲဒါ မင်းအပူလား။ ငါ့ဟာငါ ချစ်လို့ကျိုမယ်နေတဲ့ဟာ”

“သူသူကျီစယ်တာကလည်း ကြမ်းလိုက်တာ။ မြေ နာသွားမှာပေါ့”

“အမယ်လေး... ကာယကံရှင်က မနာရဘဲ သူကကြားထဲက နာတတ်နေလိုက်တာ။ မင်းမကြားဖူးဘူးလား။ အသည်းစွဲ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အောင်ချစ်ရင် အမိုးကွဲအောင်ရိုက်ရတယ်တဲ့။ ငါက ငါ့မြေကိုသိပ်ချစ်တာ”

“ကြားလား ကိုထွဋ်ရေ။ နာဖို့သာပြင်ထားပေတော့ဗျို့”

“ကြည့်စမ်း... ဒါကဘာသဘောလဲ။ အစ်ကိုရှေ့လည်းမရှောင်၊ လိုက်စချင်ဦး”

သူ့လက်မောင်းကို မေသူ ဖြောင်းခနဲရိုက်ချလိုက်တော့ သူမရယ်ချင်စိတ်ကိုအောင့်ထားလိုက်ရ၏။ သူကလည်းသူပဲ။ မေသူ ခြေမြန်လက်မြန်ရှိတာကို အမှတ်မရှိ၊ စချင်တာကိုး။

“မိသူရယ်... ခင်လို့စတာကိုလည်း လက်ကမြန်ပါ”

“ဟာ... အစ်ကိုညီမနှစ်ယောက်စလုံးကို စနေတာ၊ ငြိမ်နေစရာလား”

“ညီတို့က လမ်းသူရဲတွေမှမဟုတ်ဘဲ မိသူရယ်။ ဆိုးလို့ရတိုင်းဆိုးမနေနဲ့”

ကဲ... ကောင်းရော။ အစ်ကိုဖိုးကျော်စကားကြောင့် မေသူခြေဆောင့်၍ ရွှေ့ကိုလျှောက်သွားသဖြင့် သူမပါ ပြေးလိုက်ခဲ့ရ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ထံမှ တိုးသွဲသွဲရယ်မောလိုက်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဒင်းတော့လား... နေနှင့်ဦးပေါ့။ ကျောင်းရောက်မှ

ကောင်းကောင်း lesson ပေးရမည်။ သေဖို့သာပြင်ထား၊ စိန်မျက်ခွံနဲ့ လေးလုံးရေ။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ညမောင်နေလေပြီ။ အစ်ကိုဖိုးကျော်ကို အိပ်ရာထဲလှဲသိပ်အပြီး သူမက အိမ်ပြန်မအိပ်ရဲသဖြင့် မေသူနှင့်ပဲအတူနေရမည်မို့ ဧည့်ခန်းမှာပင်ထိုင်နေမိသည်။

“မြေ... အိမ်မပြန်ဘူးလား”

“မပြန်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒေါ်လေးမှပြန်မလာသေးတာရှင်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဘယ်နေရဲမှာတုန်း”

“ဒေါ်လေးငယ်က ဘယ်အချိန်မှပြန်လာမှာလဲ”

“တရားပွဲပြီးမှပေါ့... (၁၂)နာရီနောက်ပိုင်းမှ ပြန်ရောက်ကြမှာ”

“ကိုယ်တို့ဝိုင်းစောင့်ပေးရမလား”

“မလိုပါဘူး။ ရတယ်”

“မြေကိုစိတ်မချလို့ပါ”

ခြေသံတဒုန်းဒုန်းဖြင့် မေသူ အနီးသို့ရောက်လာသဖြင့် သူပါးစပ်ကို အမြန်ပိတ်လိုက်ရ၏။ မေသူက ခါးထောက်လိုက်ပြီး

၇၂ * * * မမသဒ္ဒါမောင်

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘုကြည့်ကြည့်နေလေသည်။

“မင်းနော်... မြေနားကပ်ပြီး ဘာတွေပြောနေတာလဲ။
အစ်ကိုအလုပ်ရှင်မို့ အစ်ကိုအားနာပြီး သဘောကောင်းနေတာကို
အခွင့်အရေးယူမယ်မကြံနဲ့။ ငါ့လက်သီးက အချိန်မရွေး မာပြီး
သား...”

“မိသု”

အခန်းထဲမှ အစ်ကိုဖိုးကျော်လှမ်းအော်လိုက်၍ မေသူက
သူတို့နှစ်ဦးကို အသံတိတ်လက်သီးကိုသာ ထောင်ပြလိုက်လေသည်။
ဘူက ပြုံးစိစိမျက်နှာဖြင့် ထရပ်လိုက်ပြီး သူမကြားသာရုံ ခပ်တိုး
တိုးလေးထပ်ပြောလိုက်ပြန်၏။

“မြေ... မနက်ဖြန်မှ ကျောင်းမှာတွေ့မယ်နော်”

“ကြည့်”

သူ့ ကိုထွင်လက်ကိုဆွဲ၍ အိမ်ပေါ်မှအမြန်ပြေးဆင်းခဲ့ရ
၏။ မလွယ်ပါလားနော်။ သူနှင့်မြေ ပြေလည်ဖို့အရေး အဲဒီပေါက်
ကျော်မနှင့်ကိုထွင် အရင်အဆင်ပြေဖို့က ပိုအရေးကြီးနေပါလား။
အင်း... ပေါက်ကျော်မကလည်း သူ့မြေမှမြေပဲ အသည်းစွဲဖြစ်
နေတာ ခက်တော့နေပါပြီ။ ဪ... မြေရယ်။

* * *

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၆)

“ဟင်းဟင်း... အဲဒါနဲ့ပဲ ကိုသူလူက နေ့တိုင်း အိမ်ကို
ရောက်နေတာပေါ့လေ”

“ဟုတ်ပါ... အခုဆို မေသူအိမ်ရှေ့မှာ ချောင်းမကဘူး၊
ပင်လယ်ကြီးလောက်ရှိနေပြီ”

“အံ့မာ... ငါက နင့်ကို ဟိုလေးလုံး၊ သုတ်ပြေးမှာစိုးနေ
တာကို။ သူက ငါ့ပဲလိုက်စနေ... မြေနော်”

ရယ်သံတွေက တိုးသဲ့သဲ့။ အတန်းထဲ ဆရာမလာသေးခင်
မှ စကားပြောသံတွေက ဆူညံနေလေ၏။

“မြေမျက်မှန်လေးက ချောလားဟင်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အဲဒါ... ဘာမြေမျက်မှန်လေးလဲ။ မိုးနော်...”

“ဟယ်... သဘောပြောတာပါကိုသူရယ်။ ထစ်ခနဲရှိ ရမ်းချင်နေတာပဲ။ နင့်အားကြီးနဲ့ အရမ်းမလုပ်ပါနဲ့ဟဲ့... နာတယ်”

“မနာချင်ရင် လိုက်စမနေနဲ့ပေါ့”

“ပြောလေ၊မြေ... စကားစက ပြတ်သွားပြီ”

“မြေမပြောတတ်ပါဘူးမိုးရယ်။ ညီမျက်နှာကိုကြည့်လိုက်တိုင်း... သူ့အစ်ကိုကိုရုပ်ဆိုးကြီးမျက်နှာကို ကွက်ခနဲမြင်မိရော၊ ကြောက်စရာကြီး။ သူ့ညီနဲ့မြေတို့ ခင်နေတာကိုများ သိသွားရင် ဘယ်လောက်တောင်မှ ရန်လုပ်နေမလဲမသိပါဘူး။ တွေးကြည့်တိုင်း မြေကြက်သီးထတယ်ဟဲ့”

“ဟယ်... မြေအာရုံထဲမှာ မျက်မှန်လေးမရှိဘဲ ဘယ်နှယ်ကိုရုပ်ဆိုးကြီးက ရှိနေတာတုန်း။ အာရုံတွေလွဲကုန်ပါရောလား”

“ဟွန်း... ဒင်းအစ်ကိုရုပ်ဆိုးကြီးကိုများ မြေက စွဲနေစရာလား။ ဒီလူလည်း ငါ့လက်သီးမြည်းဖူးတာပဲ”

“ကိုသူကလည်းနော်၊ မြေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ယောက်ျားလေးတွေမှန်သမျှ Boxing လေ့ကျင့်တဲ့အထုပ်တွေမှတ်နေသလားမသိ။ သိပ်လက်တည့်စမ်းတာပဲ”

“ချမ်းချမ်းနော်... နင့်နဲ့အမျိုးတော်လို့ သူ့ကိုဘက်က

လိုက်ပြီးနာနေတာလား”

“အမျိုးမတော်လို့ပေါ့။ တော်လို့ကတော့ မြေကိုယောင်းမတော်ပြီသား။ အားလားလား... နာတယ် အစုတ်ပလုတ်ကိုသူရဲ့။ ကျွတ်... ကျွတ်”

“ဟယ်... အသက်ရှည်ဦးမယ်။ ကိုထွဋ်တို့ အပြင်မှာ ရောက်နေပြီဟဲ့ ကိုသူရဲ့”

သူမတို့လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုထွဋ်ကသာ အခန်းထဲလှမ်းကြည့်နေပြီး ညီက မျက်နှာကိုလွဲ၍ကျောခိုင်းရပ်နေလေ၏။

“ဟဲ့... အဲဒါမြေမျက်မှန်လေးလား”

“အေး... ဟာ... ဘယ်ကမြေမျက်မှန်လေးကမှလဲ ကေကေရဲ့”

“နေဦး... နေဦး... သူ့ကိုငါသိတယ်ဟဲ့”

“လုပ်ပြန်ပြီ... ကောင်လေးချောချောလေးတွေတာနဲ့ အမျိုးဖမ်းတော်ချင်နေပြီလား ချမ်းချမ်း”

“ဟဲ့... အဟုတ်ပြောနေတာ။ နေဦး... သေချာကြည့်ဦးမယ်”

ကိုထွဋ်ဘာပြောလိုက်သည်မသိ။ ညီက သူမတို့ထံ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်စဉ် ချမ်းချမ်းက ဟာခနဲအာမေဇိုတ်သံပြုရင်း ထရပ်

၇၆ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

လိုက်လေ၏။

“ဟဲ့”

“အား... အစစ်ပဲ... အစစ်ပဲ။ တူပါဏယ်လို့ကြည့်နေတာ ဒီကောင်က ရုပ်ဖျက်ထားတာကိုး။ ဘာရမလဲ သာဝရယ်”

ချမ်းချမ်းက အစွန်ဆုံးမှာထိုင်နေတာမို့ အခန်းပြင်သို့ပြေးထွက်သွားသဖြင့် သူမတို့လေးယောက်ကပါ ယောင်တောင်ပေါ်ထိုင်တောင်ဖြင့်ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

“ကောင်... နင် ဘယ်လိုရုပ်ဖျက်ဖျက် ငါမှတ်မိတယ်ဟဲ့”

“ဟာ! ချမ်းချမ်း... ရှုတိုးတိုးဟာ။ ခက်တာပဲ... လူတွေ သိကုန်ရင် ငါခွကျမှာကွ”

“ပြောစမ်း... ပြောစမ်း၊ နင် ငါ့ဘော်ဒါကိုလာချိန်နေတာပေါ့လေ”

“ဘယ်သူလဲ”

“မြေလေ... ငါတို့အုပ်စုမှာ မွေးရန်အကြွယ်ဆုံးပန်း၊ မြေသင်းနဲ့ပေါ့”

“ဟိုက်... သေပြီ”

သူ နဖူးကိုဖြန်းခနဲရိုက်ချလိုက်တော့ ချမ်းချမ်းက အရယ်သန်ကျင့်အတိုင်း တဟားဟားအော်ရယ်လိုက်လေ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟာ... တိုးတိုးရယ်လေကွာ”

“မရဘူး... ဒါ ငါ့အကျင့်ပဲဟာ။ နင်သိသားနဲ့”

“မြေတို့ဆရာ၊ မလာဘူးလား”

“မလာတော့ဘူးထင်တယ်။ နာရီဝက်ကျော်နေပြီ”

“ဒါဆို canteen သွားကြမယ်လေ... လာ”

“နေဦး... ကျွန်မတို့ပစ္စည်းတွေသိမ်းရဦးမှာ”

“ငါ့လွယ်အိတ်ပါ ယူပေးနော် ကေကေ။ ဒီနေ့တော့ ဗိုက်ထားပြီဟေ့။ ဒီကောင့်ကိုအသေညှဉ်းရမယ်။ ဟား... ဟား... ဟား”

“မိန်းကလေးက ဒီလိုရယ်ရလားကွ။ ဝါးလုံးကွဲသံကြီးနဲ့”

“သိဘူး... ဒီလိုပဲရယ်တတ်တယ်”

သူမတို့လွယ်အိတ်တွေပြန်ဝင်ယူပြီး canteen သို့ တစ်အုပ်ကြီးထွက်လာခဲ့ကြ၏။ တစ်ဝိုင်းတည်းစုထိုင်အပြီး စားစရာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ချမ်းချမ်းမှာလေတော့သည်။

“ကုန်အောင်စားနိုင်မှ၊ မှာနော် ချမ်းချမ်း”

“စားမှာ... စားဦးမှာ။ ဒီနေ့ ဘယ်သူမှထမင်းချိုင့်ပါ မလာကြဘူး။ နင့်အိပ်ထဲက ခြင်္သေ့ခေါင်းတွေ ခုန်ထွက်လာဖို့သာ ပြင်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နှစ်ယောက် ပြောလိုက်ပြီး သူမကို ရေခဲသေတ္တာပေးလေသည်။

“ဪ... အကြင်နာတွေ ပြသနေပါရောလား”

“ကိုထွဋ်လည်း လုပ်ပေးချင်လုပ်ပေါ့”

“ငါ့မေးစေ ယားကျိကျိဖြစ်နေလို့ပါ ညီရ”

မေသုဉ်းမှ မျက်စောင်းတစ်ခု ညီမင်းထွဋ်ပေါ်ရောက်သွားလေသည်။ ချမ်းချမ်းက မှာတာပြီးတော့မှ ဝိုင်းဘက်မျက်နှာပြန် လှည့်လာ၏။

“ညီနဲ့ချမ်းချမ်းက အမျိုးလား”

“အင်း... ကိုထွဋ်က ဖေဖေဘက်ကတော်တာ။ ချမ်းချမ်းက မေမေဘက်က”

“နင် ငါ့ကိုနှုတ်ပိတ်ခမပေးရင် ဖော်မှာနော်... ကောင်”

“ဟေ့ကောင်... နင် အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေဟာ... ကိုကိုအကြောင်းလည်းသိရဲ့သားနဲ့”

“ကိုကိုကိုမပြောပါဘူး။ ဒီလောက်မျက်နှာကြောမတည့်တာကို။ ငါဖော်မှာက နင့်အကြောင်း”

“ဟာ... ချမ်းချမ်းနော်။ ငါက မြေ၊ ငါ့ကို ခိုးခိုးပြန်စိတ်ဝင်စားတာပဲ လိုချင်တာလေဟာ။ ကျွတ်... ကျွတ်ပဲ”

“မရဘူး... အရမ်းကိုပြောချင်နေပြီ”

ညီက ချမ်းချမ်းကိုမျက်လုံးဖြူဖြူကြည့်လိုက်သဖြင့် သူမ ခြေလိုက်မိသည်။ ပုံစံလေးကိုက မဟုတ်တာလုပ်ထားသည့်ချာတိတ်လေးနယ်။

“ဟယ်... ငါသိပြီ။ နင်... နင်၊ ကြယ်စင်မဟုတ်လား”

“သေလိုက်ပါတော့ဟာ”

မိုးမြင့်စံ ဖော်ကောင်လုပ်သဖြင့် သူနဖူးရိုက်ကာ ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွလိုက်မိ၏။ အုပ်စုလေးထဲမှ ရယ်သံတွေတီးတိုးထွက်လာလေသည်။ သူမနှင့်မေသူက ခုချိန်ထိ ဘာမှန်းမသိဘဲ ကြောင်တောင်တောင်ငေးကြည့်နေမိ၏။

“မြေမသိပါဘူးဟယ်။ မိုးတို့တောင် မြဝတီက လွင့်တုန်းတွေဖူးတာပါဟဲ့”

“ကြယ်စင်နော်... ရှင် ပေါက်ကရတွေလျှောက်လုပ်ဖို့ကြံနဲ့။ တော်ကြာ ဂျာနယ်ထဲမှာ ရှင်သတင်းတွေပါကုန်မယ်။ ကြားထဲမှာ မြေက အချောင်နာမည်ပျက်မှာ”

“အေး... ကေကေပြောတာဟုတ်တယ် ကောင်။ နင့်မြေဆွမ်းတွေရပ်လိုက်တော့”

“ဟာကွာ... ကိုယ့်ညီမနဲ့တွေ့လို့ အကူအညီများရမယ်”

ထင်နေတာ။ သူလည်း မယ်ဝဏ္ဏပဲ”

“ဘာ... မယ်ဝဏ္ဏလဲ”

“အာသာဝတီနတ်ပန်းကို စောင့်ရှောက်တဲ့ဘီလူးမလေ။

မသိဘူးလား”

“ကောင်နော်”

သူမသိချင်စိတ်ပြင်းထန်လာသဖြင့် ချမ်းချမ်းလက်ကိုတို၍ တီးတိုးမေးလိုက်ပါ၏။

“ညီက ဘာလဲဟင် ချမ်းချမ်း”

“အဆိုတော်လေ မြေရဲ့။ အခု နာမည်စကြီးလာတဲ့ လင်းကြယ်စင်ဆိုတာသူပေါ့”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“ဟင်... မြေမသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မြေ၊ အခုမကြားဖူးတာ”

“ကဲ... ကောင်းရော”

သူရယ်ချလိုက်မိပြီး မြေမျက်နှာလေးကိုသာ ခပ်ငေးငေးကြည့်နေမိတော့သည်။ ကြည့်ပါဦး... သူ့ချစ်သူလေးက နာမည်ကြီးခါစ အဆိုတော်လေးကိုတောင် မသိဘူးဆိုပါလား။ ရိုးရိုးသားသားဝန်ခံလိုက်ပုံလေးကိုက ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားစေသည်မှာ

အမှန်ပင်။

“ညီရေး... မင်းတော်တော်နာမည်ကြီးမှန်း အခုမှသိပြီတုတ်လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကျေနပ်ပါတယ်ကိုထွင်ရဲ့။ မြေက ရိုးသားစွာဝန်ခံတတ်တာကိုး”

“တကယ်ပြောနေတာ ညီရဲ့။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ TV မှမရှိတာ။ ဒီတော့ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကိုယ်ကလည်း အကင်းမသိခိုင်းပါဘူး။ မြေမသိလေ ပိုကောင်းလေပဲ”

မြေမျက်နှာမှာ အရိပ်တချို့ဖြတ်သွားတာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ့ရင်ထဲ အတော်ပူသွားရ၏။ ဘုရားရေး... မြေတော့ မြေတော့ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကစ်ခုခုကိုအခိုင်အမာဆုံးဖြတ်ပြီထင်ပါရဲ့။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မြေ”

မြေက ခေါင်းကိုသာ ခါယမ်းပြလိုက်သဖြင့် သူမမျင့်မရဲဖြစ်လာပြီး မြေလက်သွယ်သွယ်လေးကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

“မြေ... ပြောပါ... မြေမျက်နှာ ချက်ချင်းပြောင်းသွား

တာကို ကိုယ်သိလိုက်တယ်။ ပြောပါ၊မြေ”

“ဟင့်အင်း”

မြေက ခေါင်းကိုခါပြလိုက်ပြီး လက်ကိုရှုန်းဖယ်လိုက်လေ၏။ သူ ထိုင်နေရာမှ မြေဘက်သို့ တည့်တည့်ကြီးလှည့်ထိုင်လိုက်သည်။

“မြေ... ကိုယ့်ရင်တွေပူနေပြီနော်။ မြေ၊ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်မဟုတ်လား။ ကိုယ်သိနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟင်! ”

တစ်အုပ်စုလုံးအကြည့်က မြေထံပြုကျလာလေ၏။

သူမ မျက်လွှာကိုအသာချ၍ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

စိတ်မကောင်းပါဘူးညီရယ်။ မြေက ညီအစ်ကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ညီကိုမခင်ချင်ပေမယ့် အားနာနာနဲ့ပဲ ပြန်ခင်မင်မိတာပါ။ အခုလို...အခုလို လူသိများတဲ့အဆိုတော်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ မြေနဲ့ညီက ပိုပြီးဝေးဝေးနေရုံပဲရှိတော့တာပါပဲကွယ်။

“ကျွန်မ အမှန်အတိုင်းပြောရမှာလား ညီ”

“ပြောပါမြေ... ကိုယ်နားထောင်နေပါတယ်”

“ပထမတော့ ကျွန်မက ညီအစ်ကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ညီကို

ဆည်း မပတ်သက်ချင်ခဲ့ဘူး။ နောက်တော့ အစ်ကိုဖိုးကျော်ကြောင့် ညီကို အားနာနာနဲ့ပြန်ခင်မယ်လို့ရွယ်ထားတာ”

“ဟင်! အခုကော... အခုကော၊ မြေ”

မြေက ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလိုက်လေသဖြင့် သူ မြေလက်အလေးကို လွတ်ထွက်သွားမှာစိုးသည့်အလား လက်နှစ်ဖက်စလုံးဖြင့် အတင်းဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မ မခင်ချင်တော့ဘူးညီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ညီက လူသိများတဲ့အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီလေ။ ရှေ့လျှောက် ညီနဲ့ကျွန်မ ခင်မင်နေတာကို ညီအစ်ကိုသိသွားတော့မှာ။ ဆဲဒီအခါ ညီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ညီအစ်ကို ကျွန်မကိုရန်လာလုပ်မှာကို ကျွန်မမလိုလားဘူး။ ကျွန်မ သူ့ကိုသိပ်ကြောက်တယ်ညီ။ သူက ညီနဲ့ပတ်သက်လာရင် တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ရန်သူလိုသတ်မှတ်ထားတာ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မကြောင့် ညီအလုပ်ထိခိုက်မှာကို ပိုမလိုချင်ဆုံးပဲ။ ဒီတော့ အစောကြီးကတည်းက ကျွန်မနဲ့ခပ်ကင်းကင်းနေတာ ညီအတွက်အသင့်တော်ဆုံးပါ။ ကျွန်မတို့ ဝေးဝေးပဲနေကြရအောင်။ ဒါပါပဲညီ... အားလုံးကို ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မဘက်က ရိုင်းသလိုဖြစ်သွားရင် နားလည်ပေးကြပါနော်။ မြေ ခြန်တော့မယ်ချမ်းချမ်း။ သွားကြစို့ မေသူ”

၈၄ * မမသဒ္ဒါမောင်

ဝိုင်းထဲမှထထွက်လာခဲ့စဉ် အနောက်မှာ ဘာတွေဖြစ်ကျန်
ခဲ့သလဲ သူမမသိနိုင်ခဲ့။ မေသူလက်ကိုချိန်ဆွဲရင်း ကားဂိတ်ရုံရာ
ဆီသို့သာဦးတည်ခဲ့၏။

မွန်းလွဲတစ်နာရီနေက ခေါင်းတည့်တည့်မှာ ပူနေလို့လား
မသိ။ ရင်ထဲမှာ အငွေ့တွေထောင်းထောင်းထနေသည့်နှယ် ခံစား
လိုက်ရသည်။

ညီရယ်.. သံယောဇဉ်ဆိုတာ မထားတတ်ရင်အကောင်း
ဆုံးပဲဆိုတာကို ညီတစ်နေ့သိလာမှာပါလေ။

* * *

အခန်း (၇)

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲညီ။ ဒီနေ့သီချင်းသွင်းရမှာ သိရဲ့သားနဲ့ မျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးသွန်မွန်နေတာလဲ. . .။ ပြီးတော့ ညနေမှာ Wall Sheet ရိုက်ဖို့ ချိန်းထားပြီးသားနော်”

“ညီစိတ်မပါဘူး ကိုကို”

“ဘာသဘောလဲ ညီ။ အခုမှ နာမည်လေးရခါစရှိသေးတယ်။ Producer တွေ၊ Sponsar တွေမျက်နှာကိုထောက်ဦးမှပေါ့။ Studio ကို ညီဘယ်တုန်းကနောက်ကျပြီးရောက်ဖူးလဲ။ ကိုပေါက်တို့တီးဝိုင်းသမားတွေတောင် အချိန်ကိုလေးစားကြတာ။ ညီက ဒီထက်ပိုသိသင့်တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“စိတ်မပါတာကို အတင်းမလုပ်ခိုင်းပါနဲ့လားကိုကို။ ညီ ဒီနေ့ ဘယ်သွားသွားဘာလုပ်လုပ် ဘာမှအဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာကွ... ဘာပြောလိုက်တယ်။ မင်း ဘာဖြစ်ချင်တယ် ပြောခဲ့သလဲညီ။ မင်းအတွက် မင်းဆန္ဒမှန်သမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို မင်းဆီမှာ မြှုပ်ထားပေးတာ။ မင်း ဒီလိုလေ လို့မရဘူး။ ဒါပဲ”

“ကိုကိုကလည်းကွာ... ညီဘာအပြစ်လုပ်သေးလို့လဲ။ ညီ ကို ငါတွေမင်းတွေနဲ့မသုံးပါနဲ့”

“စိတ်လေတာ အပြစ်ပေါ့ကွ။ အလုပ်ကိုအလုပ်နဲ့တူအောင် လုပ်ရတယ်။ မင်းမှာ စိတ်လေဖို့အချိန်မရှိဘူး၊ ထပ်လျစ်မနေနဲ့။ ထ၊ရေချိုး... သွားမယ်”

ခါးထောက်၍ပြောနေသည့်ကိုကိုကြောင့် ခေါင်းကိုတဖျင်း ဖျင်းကုတ်လိုက်မိ၏။ အခုမှ မူကြိုကျောင်းသားကလေးဘဝကို ပြန် ရောက်နေသလိုပါပဲလား။ အိပ်တာစားတာ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တာ ကအစ မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး လိုက်ပြောနေသည့်ကိုကိုကြောင့် သူတော်တော်စိတ်ညစ်ရ၏။

ပြေးကြည့်မှ ဒီညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲ အရင်းအချာရှိတာ မို့ ကိုကို သူ့အပေါ်ငဲ့ထားမတတ် ချစ်ရှာလွန်းမှန်းသိနေပါသည်။

“ဪ... လိုချင်လွန်းပါသည့်နေရာတစ်ခုကို ရောက်ရပြန်တော့ လည်း လွင့်ပစ်လို့မရတော့ပါလား။

“ထလေကွာ... ငါအကုန်ဆွဲချွတ်ပြီး ချိုးပေးရမှာလား”

“ထပြီ... ထပြီဗျာ၊ စိတ်ညစ်တယ်။ မြေရေ... ကိုယ် တော့ မြွေစိတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ဖြစ်နေတာကို ဘယ်လိုကုစားရမှာလဲ”

“ဘာ... ဘယ်က မြေလဲ။ ပြောစမ်းညီ”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ယောင်သွားတာ။ Sorry...”

Sorry”

အိပ်ခန်းထဲပြေးဝင်သွားသည့်ညီကျောပြင်ကို ငေးကြည့် နေရင်း သတိဝင်သွားကာ Hand Phone ခုလုတ်တွေကို သူ့နှိပ် လိုက်ပါ၏။

“ဟဲလို”

“ညီထွဋ်လား... ကိုကိုပါ”

“ဪ... ပြောလေကိုကို။ ညီ... ဒီနေ့အသံသွင်းလို့ ကျောင်းမတက်ဘူးမဟုတ်လား”

“အေး”

“ကိုကိုဘာပြောမလို့လဲ”

“မေးစရာရှိလို့... ညီထွဋ်။ မြေဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်

ကလဲ။ ဘာလုပ်လဲ။ ဘယ်လိုပုံစံလဲ”

“အာ. . .”

မေးခွန်းတွေဆက်တိုက်မေးချလိုက်တာမို့ ညီမင်းထွဋ်ဘက်မှ အသံတိတ်သွားရ၏။ သူ့ကိုညာလို့မရမှန်းသိထားသည်မို့ ညီမင်းထွဋ်အကြံအစိုက်နေပုံပင်။

“ကိုယ်မေးတာဖြေလေ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲကိုကို”

“ငါမေးတာကိုသာဖြေပါ။ ငါ့ကိုမေးခွန်းပြန်မထုတ်နဲ့. . . မကြိုက်ဘူး”
“ဟိုလေ. . . ကျွန်တော်ကြိုက်နေတဲ့ကောင်မလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ”

“အဲဒါ ညီကစိတ်ဝင်စားနေတာလား”

“မသိဘူးလေ. . . ကျွန်တော်မပြောတတ်ဘူး”

“ညီထွဋ်. . . ငါ့ကိုလှည့်ဖို့မကြံနဲ့နော်။ မင်းနဲ့ နှစ်မတူပေမယ့် တစ်ကျောင်းတည်းတက်နေတာ။ ညီကို ငါတစ်ချိန်လုံးစောင့်မကြည့်နိုင်လို့ ကျောင်းမှာ မင်းလက်ထဲလွှဲပေးခဲ့တာကို မျက်နှာလွှဲခံပစ်မလုပ်နဲ့။ မင်း, ငါ့အကြောင်းသိတယ်နော်”

“ဟာ. . . ညီက ကလေးလေးမှမဟုတ်ဘဲကိုကို။ သူ့ကို ဟို

သွားနဲ့ဒီမသွားနဲ့ဆိုပြီး တုတ်ပြလို့ရတဲ့အရွယ်မှမဟုတ်တာပဲ”

“သေချာပြီ. . . မင်းတို့နှစ်ယောက် ရည်းစားထားဖို့စိုင်းခြင်းနေကြပြီပေါ့။ အေး. . . ငါ့အကြောင်းကောင်းကောင်းသိစေရမယ်”

“ကိုကို”

ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး တက်တစ်ချက်ကို ကျယ်ကျယ်ခေါက်ဆိုက်မိ၏။ ပုံစံလေးကဖြင့် နို့နဲ့တောင်မစင်သေးဘူး။ ရည်းစားကထားချင်နေပြီ။ ကောင်မလေးတွေကိုက ဘယ်လိုဆတ်ကျော့လက်ကျော့လေးတွေမှန်းမှမသိတာ။ ဒီကိစ္စတွေနဲ့ ခပ်ကင်းကင်းနေတတ်တဲ့ညီကိုပစ်ကျသွားအောင် ဖျားယောင်းနိုင်တာ အံ့သြစရာပဲ။

နေနှင့်ဦးပေါ့။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံမှ ပက်ပက်စက်စက်အရှက်ရအောင် ပြောကိုပြောပစ်လိုက်ဦးမည်။

“ညီမပြီးသေးဘူးလား။ ရေချိုးတာ နာရီဝက်ကျော်နေပြီ”

“ပြီးပြီကိုကိုရေ. . . ပြီးပြီ”

“ဒီခေါင်းက ဘာဖြစ်လို့ ရေလောင်းရပြန်တာလဲ။ Stuido ထဲမှာ Aircan လွှတ်ရင် နှာစေးဦးမယ်။ နှာစေးရင် ညနေဓာတ်ပုံရိုက်တော့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တာပေါ့။ ဘာမှကြိုတင်မတွေးဘူး။ လုပ်ချင်တာစွတ်လုပ်တာပဲ”

“သုတ်နေပြီလေ ကိုကိုရာ။ အဘိုးကြီးကျနေတာပဲ။ ပွစိ ပွစိနဲ့”

“မင်းအတွက် ပြောနေရတာကွ”

ဗီရိထဲမှ Towel အသစ်တစ်ထည်ကိုထုတ်၍ သူ့သုတ်ပေး တော့ ညီက ပြုံးစိမ်းဖြစ်သွားလေ၏။

“အံ့မာ... ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဟင်းဟင်း... ဆူပြီးရင် ကိုကိုက ပြန်ချော့တာပဲမဟုတ် လား။ စိတ်လည်းမကောက်တတ်ဘဲနဲ့ ကောက်ချင်ယောင်ဆောင် တတ်သေးတယ်”

“အံ့မာ... အချိန်နောက်ကျမှာစိုးလို့ ဝိုင်းကူလုပ်ပေး တာကွ။ လုပ်ပေးချင်တယ်မထင်နဲ့”

“လုပ်ပေးချင်ပါတယ်ကွာ။ ကိုကို၊ ညီကိုသိပ်ချစ်တာ သိ သားပဲ”

“ဟေ့ကောင် ခါးကိုမထိနဲ့၊ ယားတယ်ကွ။ ကဲ... ခုတင် ပေါ်က ဝတ်စုံဝတ်၊ မြန်မြန်”

“ညနေဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ရော”

“အဆင်သင့်ထည့်ထားပြီးသား။ မင်းထက် ငါက ပိုလာဘ် မြင်တယ် လင်းကြယ်စင်”

“အဲဒီလိုအလိုက်သိတတ်လွန်းလို့ ချစ်နေရတာပေါ့ ကိုကို က... ကဲ”

“ဟာ... ဒီကောင်တော့”

သူ့မေးဖျားကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းနမ်းလိုက်တာမို့ ရှက်ရဲရဲမျက် ဆူဖြင့် သူ့ညီလက်မောင်းကို အသာလှမ်းထိုးလိုက်ပါ၏။ ညီက အစ်ကိုကိုချစ်စနိုးဖြစ်လာလျှင် လူရှေ့မရှောင် ဤသို့ပြုမူတတ်လေ သည်။ သူက နဂိုကတည်းက အရှက်ကြီးသူမို့ ညီလို လူမြင်အောင် ပြောတတ်ပါ။ အလွန်ဆုံး ပခုံးကိုဖက်လိုက်ရုံသာ။ အင်း... ညစဉ် အိပ်ပျော်နေသည့် ညီခုတင်ဆီသွားပြီး ညီနဖူးလေးကို (ညီမသိ အောင်) နမ်းလေ့ရှိတာကလွဲရင်ပေါ့လေ။

“Studio ကပြန်တာနဲ့ ဓာတ်ပုံဆိုင် တိုက်ရိုက်ဝင်ရမှာ လား”

“ဒါပေါ့”

“ဟာ... ဒါဆို နားချိန်မရတော့ဘူးပေါ့။ ညီက တစ်ခုခု စားချင်သေးတာ”

“ကိုကိုဝယ်ပေးမှာပေါ့ညီရာ။ ဘာစားချင်လို့လဲ”

“ဝက်သားပေါင်း”

“မရဘူး... အဆိတက်စာတွေစားမယ်မကြုံနဲ့။ ဝိုက်က

နှစ်စိတ်တောင်ထွက်နေတာ မမြင်ဘူးလား။ Biscuit နဲ့ Strawberry ဖျော်ရည်ပဲရမယ်”

“Biscuit က ဗိုက်ဘယ်ပြည့်မှာလဲကိုကိုရ။ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်ဆို ဟုတ်တုတ်တုတ်”

“မရဘူး... ဂျုံက လူကိုဝစေတယ်။ တောင့်တလိုက်ရင် အဆီစုစာတွေချည်းပဲ။ ညီနော်”

“ကိုကိုကလည်းကွာ၊ ဒါလေးတောင် စားလို့မရဘူးလား။ ညီက ရုပ်ရှင်မင်းသားမှမဟုတ်တာကို”

“နောက်လ ကြော်ငြာတွေ စရိုက်ရမှာလေ။ Body ကို ခုကတည်းက မထိန်းထားရင် ဝတုတ်ပြုကြီးဖြစ်လာမှာပေါ့။ Model Boy တွေကိုပဲကြည့်။ နာမည်ရလာတာနဲ့အမျှ ဘီယာဗိုက်တွေဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ညီ၊ ဘီယာမသောက်ပါဘူး”

“သောက်လို့ရော ရမယ်ထင်လို့လား၊ နာဦးမယ်။ ကဲ... မြန်မြန်လုပ်ကွာ။ ခါးပတ်က ခေါင်းစောင်းနေပြီ။ တီရှပ်ကို အပြင်နည်းနည်းပြန်ဆွဲထုတ်။ အေး၊ လာ...”

ကားဖြင့် Studio ဆီထွက်လာပြီး သီချင်းနှစ်ပုဒ်သွင်းနေတာကို စိတ်ရှည်ရှည်နှင့်ထိုင်စောင့်ရ၏။

Studio ကအပြန် ဓာတ်ပုံဆိုင်မှာ ချိန်းထားသည့်ဓာတ်ပုံဆွဲကို အချိန်တော်တော်ကြာအောင် ရိုက်ရပြန်သည်။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ည (၈)နာရီကျော်နေလေပြီ။ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ထမင်းမစားနိုင်တော့ဘဲ မောမောနှင့် TV ကြည့်ရင်း အိပ်ပျော်သွားသည့်ညီကို သူသနားနေမိသည်။ (၈)နှစ်တောင်ကွာသည့်ညီလေးကို သူ့အချစ်ပိုရတာ သူသာအသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။

ဝိန်သွယ်သွယ်ခန္ဓာကိုယ်လေးကို စွေခနဲအသာပွေ့ချီ၍ အခန်းထဲပို့ပေး၏။ ဂွမ်းစောင်ထူထူလေးလွှမ်းခြုံပေးရင်း ဝှေ့ဝဲကျနေသည့်ဆံနွယ်စလေးတွေကို အသာသပ်တင်ပေးကာ ခပ်ဖွဖွနဲ့ နှိုးလိုက်သည်။

ဪ... ညီ... ညီ၊ အသက် (၇)နှစ်အရွယ် နှစ်တန်းအတွင်းသားလေးဘဝမှာ မိဘရင်ငွေ ပျောက်ခဲ့ရတဲ့ကလေးလေးလေးလား။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ညီကို အစ်ကိုကြီးအဖအရာဆိုသလို အဖေလိုတစ်မျိုး၊ အမေလိုတစ်ဖုံ၊ အစ်ကိုလိုတစ်သွယ် သူ နွေးထွေးသူသခဲ့တာပေါ့။

ငယ်စဉ်ကတည်းက နောင်တွယ်လာခဲ့တဲ့ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးကြားက သံယောဇဉ်ကို ဘယ်သူစိမ်းကြောင့်မှ ဖြတ်လို့မရစေ

ရလေအောင် သူ့အတတ်နိုင်ဆုံး ဆင်ခြင်ထိန်းမတ်ခဲ့တာပါ။ ညီထက်ပိုပြီး သံယောဇဉ်တွယ်သူမရှိရအောင် သူ့စောင့်စည်းနေထိုင်ခဲ့ပါလျက် ခုတော့ မြေဟူသည့် သူ့စိမ်းမိန်းကလေးက ပေါ်လာလေပြီ။

ဒါဟာ အန္တရာယ်ပဲ။ ညီနဲ့သူ့ကြားကို ပြဿနာတွေဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးလာတော့မည့်မီးကို သူ့ကြိုတင်ငြိမ်းသတ်နိုင်မှာပေါ့။ ထက်ဝဠာဆိုတာ ဘာအလုပ်ကိုပဲလုပ်လုပ် မအောင်မြင်တာ ဘာများရှိသေးလို့လဲ။ ညီနဲ့ပတ်သက်လာတဲ့မိန်းကလေးမှာ သမျှ သူ့ရန်သူတွေပဲ။ ညီကို သူ့ဘဝထဲက ဘယ်နည်းနဲ့မှခေါ်ထုတ်သွားလို့မရစေရဘူး။

အခု သူ့အသက် (၂၄)နှစ်ကျော်နေတာတောင် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ လုံးဝစိတ်မကူးမိလေခဲ့။ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ရင် မရိုးဖြူသူနှင့်ညီ အဆင်ပြေပါ့မလား။ တော်ကြာ ညီကို နိုင်စားနေလွှတ်ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ ပြီးတော့ အမွေတွေပါ မခွဲမဖြစ်ခွဲဝေယူရတော့မည်။ မိဘတွေရှိစဉ်ကတည်းက တစ်စုတစ်စည်းတည်းရှိခဲ့သည့် ဤဥစ္စာနေမှန်သမျှကို တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ညီကိုသာ ပုံပေးခဲ့ချင်တာအမှန်ပါ။

သူကြိုးကြိုးစားစားလုပ်နေသမျှတို့ဟာ ညီအတွက်ချည်

မိပဲ။ နောက်... သူတို့ညီအစ်ကိုနားကိုကပ်လာလေ့ရှိသည့် မိန်းကလေးအများစုဟာ သူတို့ပိုင်ဆိုင်ကြရမည့်အမွေအနှစ်တွေကို သတင်းကြားဖူးပြီးသားလူတွေသာဖြစ်နေသဖြင့် ညီကိုအတန်တန် သတိပေးခဲ့ပါလျက် အခုတော့ သူ့အစိုးရိမ်ဆုံးကိစ္စတစ်ခုကို ညီလေ့ုပ်နေပြီကော။

‘မြေတဲ့လား... ငါက ကောင်းကင်မှာရှိနေတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ မြေဆိုတာ အနင်းခံဖို့ပဲမဟုတ်လား။ ငါ မင်းကို နင်းပြမယ်မိန်းကလေးရေ။ ညီနဲ့ပတ်သက်ခဲ့မိတဲ့အတွက် မင်းကောင်းကောင်းကြီးနောင်တရစေရမယ်။ ကြယ်စင်ဆိုတာ ကောင်းကင်မှာ ထာဝရရှိနေရတဲ့ကြယ်တစ်ပွင့်ဆိုတာကို မင်းမသိလေရောလား။ မြေဆိုတဲ့မိန်းမဆိုးလေးရယ်...’

* * *

အခန်း (၈)

ခြေသံတုန်းတုန်းဖြင့်တက်လာသည့်မေသူကြောင့် ဖျာ
ဆီမှာထိုင်၍ ပန်းကြယ်သီးထိုးနေရာမှ သူမ၊မောကြည့်လိုက်ပါ
သို့။ မေသူမျက်နှာက အလိုမကျစိတ်ဖြင့် မှန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေလေ
သည်။

“ဘာဖြစ်လာပြန်တာလဲ။ အစ်ကိုဖိုးကျော်နဲ့စိတ်ကောက်
သွားပြန်ပြီလား”

“စိတ်ကောက်တာထက်ဆိုးတယ် မြေရေ့။ စိတ်ညစ်တာ၊
စိတ်ကုန်တာ၊ စိတ်ဆင်းရဲတာအစုံပဲ”

“ဟင်းဟင်း... ရှိသမျှစိတ်တွေ အကုန်မောင်းထည့်ထား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

တာကိုး။ ကဲ... ပြောပါဦး”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ဟိုလူပေါ့။ လူကိုဘာများမှတ်နေလဲမသိ၊ အစ်ကိုနဲ့အမေ့ဆီမှာ ငါ့ကိုလာတောင်းရတယ်လို့”

“ဟယ်... စိန်မျက်ခုံးလား”

“သူပဲပေါ့... တောက်! အမေတို့ရှေ့မှာမို့ပေါ့။ ကွယ်ရာ ဆို လက်သီးစာပြင်းပြင်းလေးကျွေးလိုက်ပြီ”

“ဒေါသတွေလျှော့ပါ မေသူရယ်။ နင်ပဲ သူ့အတည်မပြောဘဲ နောက်တာလို့ထင်နေတာမဟုတ်လား။ အခု ရည်ရည်မွန်မွန်နဲ့ မိသားစုသားပီပီလာတောင်းတာ တော်သေးတာပေါ့”

“ဘာတော်သေးတာလဲ။ ငါ့မှာ ကျောင်းတောင်ပြီးအောင် ဆက်တက်ရပါမလားမသိဘူး။ သူက သူ Final ဖြေပြီးတာနဲ့ တစ်ခါ တည်းလက်ထပ်ပါရစေတဲ့။ ငါ ယောက်ျားမယူချင်ပါဘူးဆိုနေမှ၊ အီးဟီးဟီး... အမေကလည်း သမီးလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ တောင် အနှမြောမရှိဘူး။ အစ်ကိုဆို ပိုတောင်ဆိုးသေး”

မေသူက ပြောနေရင်း ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုချလိုက်သဖြင့် သူမ လုပ်လက်စအလုပ်ကိုရပ်ကာ မေသူ့ကိုယ်လုံးပါးပါးလေးကို ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

“မငိုပါနဲ့ဟယ်... နင်ငိုတော့ မြေလည်းငိုချင်လာပြီဟဲ့”

အစ်ကိုနဲ့အမေမြိုင်က နင့်ကိုမချစ်လို့မဟုတ်လောက်ပါဘူးဟယ်။ နင့်ဘဝကောင်းစားစေချင်လို့ဖြစ်မှာပါ”

“ဘာမှမကောင်းစားချင်ပါဘူး။ သူ့ဟာသူမနေနိုင်လည်း ဆခြားမိန်းမ သွားရှာယူပါလား။ ငါ့ကိုမှ လာပြီးမျက်စိကျရတယ်လို့ သိပ်မုန်းဖို့ကောင်းတာပဲ။ ငါ စိတ်ရှိုလက်ရှိအမှုနဲ့ချေလိုက်ရ၊ ဒင်းသေမှအေးမှာ”

“ဟယ်... ဖွဟဲ့... လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ။ အဲဒီလိုမကျိန်ဆဲရဘူးလေ မေသူရယ်။ ခက်တာပဲ။ ဒီကိစ္စ နင် သူနဲ့ပြောရင်ရမှာပါဟယ်။ နင်နောက်ဆုံးနှစ်ဖြေပြီးမှ လက်ထပ်မယ်ပြောပေါ့။ ဘွဲ့ယူတာက နောက်မှယူလည်းဖြစ်တဲ့တာပဲ”

“ပြောပြီးပြီဟဲ့... မရဘူး။ စိတ်မချဘူးချည်းပဲ ထပ်ကာ ထပ်ကာပြောနေတဲ့ဟာ။ ဘယ်လိုအသည်းအသန်ဖြစ်နေမှန်းမသိ။ အမြင်ကိုကင်တယ်”

သူမ၊ မေသူ့ကို ဘယ်လိုဆက်ချော့ရမယ်မှန်းမသိတော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်သွားရ၏။ အစကတော့ အပျော်သဘော မေသူ့ကို စိန်မျက်ခုံးနဲ့ တွဲစနေခဲ့တာ။ ဒီလိုအတည်ကြီးဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်ထင်ထားပါ့မလဲ။

မေသူဆိုတာ သူမနှင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက လည်ပင်းဖက်

ကြီးလာခဲ့ရတဲ့သူငယ်ချင်းလေးမဟုတ်လား။ မေသူလို ကာယကံရှင်
မပြောနဲ့။ မြေတောင်မှ နှမြောပြီး မျက်ရည်ကျလာမိတော့၏။

“မြေ... မြေ”

“ရှင်”

“သူသူ အဲဒီမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုထွဋ်”

“ကျွန်တော် ခဏလာမယ်နော်”

“ဟုတ်”

“ဘာလာလုပ်ဦးမလို့လဲ၊ မလာနဲ့။ မမြင်ချင်လို့ ဒီဘက်
အိမ်ကိုကူးလာပါတယ်ဆိုမှ လိုက်လာဦးမယ်။ ခင်ဗျားကြီးနော် သိပ်
မှန်းဖို့ကောင်းတာပဲ”

“မိသူ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလိုရိုင်းနေရတာလဲ”

“အစ်ကိုကလည်း ညီမဘက်မပါဘဲ သူ့ဘက်ကချည်းပဲ။
ဘယ်လိုအစ်ကိုမှန်းမသိ”

“မိသူနော်”

ဟိုဘက်အိမ် ဒီဘက်အိမ် ပြတင်းပေါက်မှာရပ်၍ပြောနေ
စဉ် ညီမင်းထွဋ်က မြေတို့အိမ်ဘက်သို့ကူးလာလေ၏။

“မြေ... ကျွန်တော်ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ထိုင်ပါအစ်ကို”

မေသူက ညီမင်းထွဋ် ဖျာပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်နှင့် အိမ်
ပြန်ရန်အပေါက်ဝသို့ ဦးတည်စဉ် ညီမင်းထွဋ်က မေသူလက်ကို
ဖျတ်ခနဲလှမ်းဆွဲထားလိုက်ပါသည်။

“သူသူ”

“ခင်ဗျားနော်... ဘာလုပ်တာလဲ။ လွှတ်”

“မပြန်နဲ့ဦးလေ... ဒီမှာ မြေတစ်ယောက်တည်းရှိနေ
တာ။ ကိုယ်နဲ့နှစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေမှာပေါ့။ မသင့်တော်ဘူးလေ”

“မသင့်တော်မှန်းသိရင် အစကတည်းက မလာပါနဲ့လား။
ဘာဖြစ်လို့ခြေရည်ရတာလဲ”

“သူသူကလည်းကွယ်။ ကိုယ်ခွင့်လွှတ်မှန်းသိတာနဲ့ သိပ်
မချစ်ပါနဲ့”

“အံ့မာ! ဘာခွင့်လွှတ်တာလဲ။ လူကို ကျောင်းဆက်မတက်
ခိုင်းတော့ဘဲ ပညာရေးတစ်ပိုင်းတစ်စဖြစ်အောင် ကြံစည်နေပြီး
တော့များ။ မသိဘူး... သွားမှာပဲ... လွှတ်နော်”

“သူသူမကြိုက်ရင် ဒုတိယနှစ်ဖြေပြီးတဲ့အထိ စောင့်မယ်
လေကွာ”

“ဟာ... မရဘူး။ Final ဖြေပြီးမှ”

“အာ... ကိုယ်စိတ်မချဘူး”

“ဘာစိတ်မချတာလဲ... ခင်ဗျားနော်”

“သူသူမသိဘူးနော်... သူသူတို့အုပ်စုမှာ သူသူနဲ့မြေက အားလုံးထက်ပိုနာမည်ကြီးတာကွ။ မြေကိုမိန်းကလေးဆန်လို့ ဝိုင်း စိတ်ဝင်စားကြတာမှန်ပေမယ့် သူသူပုံစံလေးကိုလည်း ကောင်လေး တွေစွဲကြတာအမှန်ပဲကွ”

“ဟာဗျာ... မသိဘူး”

“ထိုင်လိုက်ပါ သူသူရယ်။ ကိုယ်တို့ကိစ္စက နောက်မှဆွေး နွေးလို့ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်မိဘတွေမှ ပါမလာသေးတာပဲ။ ဒါအတည် မဟုတ်သေးဘူးလေ။ ထိုင်... ကိုယ်၊ ညီအကြောင်းပြောပြမလို့ပါ။ လိမ္မာတယ်... နော်”

မေသူ ဂျစ်ကန်ကန်မျက်နှာဖြင့် မြေနားမှာကပ်၍ထိုင်ချ လိုက်ပါ၏။ ညီမင်းထွဋ်က ခွင့်လွှတ်ပြီးဖြင့်ပြီးလိုက်ပြီး သူမကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

“သူ့အကြောင်း ဘာပြောမလို့လဲအစ်ကို”

“ဟင်း... သောကြာနေ့က မြေတို့ထထွက်သွားတာကပဲ စပြောကြတာပေါ့”

“ဟုတ်”

“မြေပြောပြီးထွက်သွားတော့ ညီမျက်ရည်ကျတယ် မြေ”

“ရှင်!”

“ဟုတ်တယ်... သူ့ဘဝမှာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ရင် ခုန်ခဲ့ဖူးတာအမှန်ပဲတဲ့။ မြေနဲ့စဆုံကတည်းက မြေကို သူ့စွဲစွဲလမ်း လမ်းနဲ့မြတ်နိုးခဲ့မိတာပါ။ ကျွန်တော်တို့တွေ တစ်အိမ်တည်းအတူ နေပေမယ့် ညီတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး မိန်းမကိစ္စနဲ့ကင်း တာကို အာမခံပါတယ်မြေ။ အမျိုးတော်လို့ ရှေ့နေလိုက်ပေးတယ် လို့မထင်ပါနဲ့။ မယုံရင် မြေစုံစမ်းကြည့်နိုင်ပါတယ်။ အခုဆို ညီက လူသိရှင်ကြားအဆိုတော်ဖြစ်နေတာမို့ သူနာမည်ကိုဘယ်လိုမှအထိ ခိုက်မခံပါဘူး။ မြေနားလည်မှာပါ”

သူမ ဖျာပေါ်သို့ အကြည့်ကိုလွှဲလိုက်ပြီး သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ ကိုချလိုက်မိ၏။ ညီရယ်... ဂုဏ်ရည်ချင်းမတူလို့ အစကတည်းက ခပ်ကင်းကင်းနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။ ပြီးတော့ ညီအပေါ်မှာ မြေက မောင်လေးတစ်ယောက်လို့၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို့ ဖြူ စင်စိတ်လေးပဲရှိတာ အမှန်ပါတယ်။

“မြေ... သူနဲ့မခင်ပါရစေနဲ့အစ်ကို။ သူ့ဖြစ်စေချင်သလို ချစ်သူဘဝမျိုးရောက်ဖို့က အဝေးကြီးပါပဲ။ မြေ၊ သူ့ကိုခင်ချင်ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မြေဘက်က သူ့ကိုအဖြူစင်ဆုံးစိတ်

ထားခဲ့တာပါ။ သူကမှ မြေအပေါ်မရိုးမသားချင်ပဲ။ ပြီးတော့ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့အစ်ကိုနဲ့မြေ၊ ပြဿနာမဖြစ်ချင်ဘူး။ မီးဆိုတာ မလောင်ခင်က တားရတာလေ။ နောက်တော့မှ ပြဿနာတွေ အကြီးအကျယ်တက်လာရင် မြေ ဖြေရှင်းတတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကင်းလက်စနဲ့ကင်းပါစေလားရှင်”

“မြေရယ်... ညီဘက်ကိုလည်း တစ်ချက်လေးငဲ့ကြည့်ပါဦး။ ခုဆို သူ့စိတ်တော်တော်ညစ်နေတာ။ စာမေးပွဲဖြေဖို့ ကျောင်းပိတ်ထားတာတောင်မှ အလုပ်တွေကို ဆက်တိုက်လုပ်နေရတာ။ ဒီကြားထဲ မြေဆီစိတ်လွင့်တာနဲ့ သူ့အစ်ကိုက ဆူပူကြိမ်းမောင်းတော့တာပဲ။ သူ့ခမျာ သူငယ်တန်းကျောင်းသားလေးလို မျက်စိဒေါက်ထောက်အကြည့်ခံနေရပြီး စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေရတာပါ”

“အစ်ကိုရယ်... ဒီအကြောင်းတွေပြောပြနေလို့လည်း ဘာမှထူးလာမှာမဟုတ်ပါဘူး။ မြေက ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် လွယ်လွယ်နဲ့ ပြန်ဖျက်လေ့မရှိလို့ပါ။ ပိုနေမြဲကျားနေမြဲပဲကောင်းပါတယ်လေ”

“ဒါအဖြေပဲလား၊မြေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းတာအမှန်ပဲမြေ။ ဝန်တွေပိနေတဲ့ညီစိတ်လေးကို ပေးချွင်းချောထွက်ပေါက်လေးအဖြစ် မြေ ဖွင့်

အနိုင်မယ်လို့ သူ့အရမ်းမျှော်လင့်ထားတာပါ။ အခုလိုဖြစ်မလာတာလည်း သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံပေါ့လေ”

“မြေလည်းစိတ်မကောင်းပါဘူးအစ်ကို။ မြေကြီးက မြေကြီးဘဝကို ပိုသိနေတာ သဘာဝပါ”

ညီမင်းထွဋ် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုသာ ချလိုက်မိတော့၏။ အူပေါ်မှ အသာထရပ်လိုက်ပြီး ဖိနပ်ချွတ်မှ ဖိနပ်ကို စီးလိုက်လေသည်။

“ကိုယ်ပြန်ဦးမယ် သူ့သူ... ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ကိစ္စကို ဆိုကျော်မြင့်ဦးနဲ့တိုင်ပင်ပေးမယ်။ ဒီနေ့ကျောင်းပိတ်မှာ စေ့စပ်မယ့် အစီအစဉ်ကိုတော့ မရွှေ့နိုင်ဘူး”

မေသူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ညီမင်းထွဋ်ကိုမျက်စောင်းခဲလိုက်လေ၏။ ခဏအကြာမှာ ကားမောင်းထွက်သွားမှ မေသူ ထရပ်လိုက်လေသည်။

“စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။ ငါရင်လည်းရှင်မှ၊ သူရင်လည်းသေမှပါပဲ”

“ဟယ်... မေသူကလည်း နင်ကျတော့ ရှင်ချင်သေးတယ်ပေါ့လေ”

“အေးပေါ့... ငါ့အသက်ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ၊ မသေ

ချင်သေးပါဘူး။ နေနှင့်ဦးပေါ့။ ဒင်းနဲ့စေ့စပ်ပြီးမှ ကောင်းကောင်းကိုအနိုင်ကျင့်ပြမယ်။ ဒါမှ မှတ်လောက်သားလောက်ရှိသွားမှာ... ဟင်း”

“အပြောမကြီးနဲ့နော်။ တော်ကြာ သူသူရေဆိုတာနဲ့ ဟုတ်ကဲ့ကိုကိုချည်း ခေါင်းညိတ်နေရမှအခက်”

“မြေနော်... ငါ့ကိုစပြန်ပြီ”

“ချစ်လို့မမေ့သူရယ်။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

“အင်း... ဒီစကားကို ကောင်လေးတွေရှေ့ မပြောမိပါစေနဲ့နော်။ အတန်တန်သတိပေးထားပါရဲ့”

“စိတ်ချပါ”

“အထူးသဖြင့် ညီရှေ့မှာနော် မြေ”

“အင်းပါ မေ့သူရယ်။ မြေအရှောင်သင့်ဆုံးလူဟာ သူမှန်းအစကတည်းက သိထားပြီးသားပါ။ ပူမနေပါနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ့ကိစ္စကသာ အပူတပြင်းကိစ္စ။ ဟင်း... တွေးမိရင် ဒင်းကိုနုတ်နုတ်စင်းချင်လာတယ်။ သွားပြီမြေ။ ညနေအပ်ထည်တွေလိုက်ပို့ရင် ငါ့ကိုခေါ်ဖို့မမေ့နဲ့နော်”

“အင်းပါ”

ညနေစာထမင်းစားအပြီး ဟိုဘက်တစ်လမ်းမှ ကလေး

တော်စုံတွေ လာအပ်ထားတာကိုသွားပို့ပေးရန် အိမ်ပေါ်မှဆင်းလိုက်တဲ့ မြေ့မှာ ကားလေးတစ်စီး ထိုး ဝဲလိုက်လေ၏။ သူမ တအံ့တကြဖြင့်ကြည့်နေစဉ် ကားပေါ်မှဆေးသန့်သန့်က ညီဖြစ်နေလေသည်။

“ညီ”

“မြေ... ကိုထွဋ်ကိုပြောလိုက်တာတွေက အမှန်ပဲလား ပြောပါဦး”

“ညီ... ဒီထိအောင်လုံ့က်လာတယ်ဟုတ်လား”

“ကိုယ်မေးတာကိုပဲဖြေပါ မြေရယ်”

“ညီ... ကျွန်မပြောတာ အဖြစ်သင့်ဆုံးပါပဲ။ ညီက အခုမှ အောင်မြင်မှုလှေကားထစ်ကို စပြီးတက်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မကြောင့် ညီခြေချော်ကျသလိုဖြစ်သွားမှာကို ကျွန်မ မလိုလားပါဘူးညီ။ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကို ရွေးချယ်တတ်ပါ ညီရယ်။ စိတ်ကိုအလိုမလိုက်ပါနဲ့။ ညီကအောင်မြင်ဖို့ အညွန့်တလူလူတက်နေချိန်ပါ။ ကျွန်မပြောသလိုပဲ မေ့လိုက်ပါညီ။ ကျွန်မနဲ့ဆက်ပတ်သက်လို့ ညီအတွက် ဘာတစ်ခုမှ အကျိုးထူးလာစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိပါဘူး။ ညီလွမ်းတဲ့ခြေလှမ်းတိုင်းဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိနေပါစေကွယ်။ ပြန်တော့နော်...”

၁၁၂ * မေသဒ္ဒါမောင်

“ဒါအပြေပဲလားမြေ”

သူမ ခေါင်းကိုသာညှိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ ညီမျက်ဝန်းများက ရုတ်တရက် မှန်မှိုင်းသွားလေသည်။ တံဆတ်ဆတ်တုန်ရီနေသည့် နှုတ်ခမ်းများနှင့်အတူ လက်ကိုခပ်တင်းတင်းဆုပ်ထားလိုက်ပုံက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းထားသည့်နည်း။

ထို့နောက် သူမကို နှုတ်ပင်မဆက်တော့ဘဲ ဆတ်ခနဲကျော ခိုင်း၍ ကားပေါ်တက် မောင်းထွက်သွားလေ၏။ ညီရေ... မြေ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ မြေတို့ဘဝတွေက မိုးနဲ့မြေတမျှ ကွာဝေးလွန်းတာကို ညီနားလည်ပါလားကွယ်...။

* * *

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၉)

စေ့စပ်ပွဲ၌ဝတ်ရန် ဝတ်စုံကို ဇာဝမ်းဆက်စာဝယ်၍ ကို ပွဲပေးခဲ့သဖြင့် မေသူ့ကိုခေါ်၍ ကိုယ်တိုင်းနေလေ၏။ မေသူ လေးက အသားခပ်လတ်လတ်ဖြစ်၍ အဖြူရောင်ကိုသာ ရွေး တာမို့ လိုက်ဖက်ပါသည်။

“ကျွတ်... စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်။ မိန်းမအင်္ကျီပုံစံကြီး ဆတ်တတ်ပါဘူးဆိုနေမှ ဒင်းကလည်း သူ့စိတ်ကြီးပဲ”

“ဒီပွဲတော့ ရှုပ်အင်္ကျီဝတ်လို့ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ မေသူ မြေ၊ ရိုးရိုးပုံစံကြီးချုပ်ပေးပါဘူး။ ခေတ်မီမီဘလောက်စံ ဆွဲချုပ်ပေးမှာပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒီဇာတွေက အထဲကိုမြင်နေရတော့ ပိုတောင်ဆိုးသေး”

“အထဲမှာ အခံပိတ်ပါတာပဲ... မေသူရယ်။ တော်တော် အထွန့်တက်၊ သိလား။ ကိုထွဋ်လို စိတ်ရှည်သည်းခံတဲ့လူမျိုးရတာပဲ ကံကောင်း”

“သိပါတယ်... သိပါတယ်။ မြေက အရင်လို ငါ့ကိုမချစ်တော့ပါဘူး။ အတင်းကို ယောက်ျားမြန်မြန်ရစေချင်နေပြီမဟုတ်လား”

“အမယ်လေး... မြေဆုမတောင်းလည်း ဒီဆုက သူ့အလိုလိုပြည့်မှာကိုများ... မြေကို အပြစ်ပုံချနေ။ ဟွန်း... သူ့လူကြီးကိုအနိုင်ကျင့်လို့မရတိုင်း မြေကိုပဲ လာရမ်းချင်နေတာပဲ”

“မြေနော်... ငါ့ကို နင်သည်းမခံချင်တော့ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

အလုပ်တွေမပြီးမပြတ်သေးခင် ခြံရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်သည့်အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ကြောင့် သူမနှင့်မေသူ အိမ်ဝသို့ထွက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ဘုရားရေ! ဒေါသကုမ္ဘာရ ကိုရပ်ဆိုးကြီးရောက်လာပါရောလား။ သူက ခက်ထန်မာကျောသော မျက်နှာတည်ပြီးဖြင့် သူမတို့ရပ်နေသည့်အိမ်ပေါ်ထိ ဖိုးဖိုးဇတ်ဇတ်တက်လာလေသည်။

“မင်းလားကွ... မြေဆိုတာ”

“ဟင်! ”

“ဟုတ်တော့... ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်ချင်လဲ”

“မင်းဝင်မပါနဲ့၊ ဒါငါ့ကိစ္စ။ မဆိုင်သူဝင်ပါရင် ဒီတစ်ခါ ခွဲသက်က ငြိမ်နေမှာမဟုတ်ဘူး”

“အံ့မာ! ရာရာစစ သူများအိမ်ပေါ်ထိတက်ပြီး စော်ကားစက်ကားပြောရဲတယ်လို့။ လာစမ်းပါ... ခင်ဗျားလောက်တော့ ခပ်ချက်ကိုင်ပေါက်စာပဲရှိတယ်”

“ဟေ့... မင်းနော်... ငါပြောနေတာမကြားဘူးလား။ မိန်းကလေးမို့သက်ညှာနေတာကို ရောင့်တက်ဖို့မကြိုးစားနဲ့။ မင်းတောက်တခေါက်တတ်ထားတဲ့ပညာလေးကို ငါက မှနေမယ်လို့ထင်နေလား။ ဂရုတောင်မစိုက်ဘူး။ ဒီမှာ မြေဆိုတဲ့မိန်းကလေး၊ ငါ့ညီကိုဘယ်လိုဖမ်းစားထားတာလဲကွဟေ။ အခု ညီက ဘာမှပြောဆိုလို့လည်းမရတော့ဘူး။ ဘာမှလည်း လုပ်ဖို့စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။ မနေ့ကဆို ဘီယာတွေမှူးအောင်သောက်ပြီးပြန်လာတာ။ တော်တော်ငြိုဟ်မွေတဲ့မိန်းမ။ ငါ့ညီကိုဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်တဲ့လုပ်”

“ဟာ... ခင်ဗျားစော်ကားလှချည်လား။ ကျွန်တော့်မြေ”

က သူ့ဟာသူ ခပ်အေးအေးနေတာ။ ခင်ဗျားညီကသာ အတင်းလှာ
ပတ်သက်နေပြီးတော့”

“အဲဒါ မင်းဟာလေးက စွဲဆောင်နေတာကိုး။ ပုံစံကြည့်
ကော့ဖြင့် ရိုးပုံရိုးလက်နဲ့ ကွယ်ရာမှာ ငါ့ညီကိုဘယ်လောက်တောင်
ဖျားယောင်းသွေးဆောင်ထားလည်းမှမသိနိုင်ဘဲ”

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... ကဲ”

မေသူက သူ့မျက်နှာကိုခွပ်ခနဲထိုးချလိုက်စဉ် သူက ခေါင်း
ကိုလွှတ်အောင်ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး မေသူလက်ကိုဖမ်းဆုပ်၍ လှိမ့်
ထားလိုက်လေ၏။

“အ”

“ဟင်! ရှင်... ရှင်... ဘာလုပ်တာလဲ။ မေသူ့ကို ခုချစ်
ချင်းလွှတ်ပေးနော်”

“မင်းရဲ့ပေါက်ကျော်မက ငါ့ကိုအရင်စဖော်ကားတာလေ”

“ဒါ ရှင်က အရင်လာပြောနေတာလေ။ ယောက်ျားကြီး
တန်မယ့် မိန်းမလိုမိန်းမရ လာရန်တွေ့နေပြီးတော့”

“ဟေ့... ဒီမှာဘာမှအပိုတွေပြောမနေနဲ့။ မင်း၊ ညီနဲ့အ
ဝေးနေပါ။ ရုပ်ကလေးရှိတာကိုဗန်းပြပြီး အမွေတွေတစ်ပုံကြီး
မယ့်ညီကို မသိမ်းသွင်းပါနဲ့။ ညီနဲ့ရှေ့ဆက်ပတ်သက်နေမယ်ဆိုရင်

ဆာကကြီးထဲမှာ မင်းကိုအရှင်မထားဘူး။ မှတ်ထား”

“ဘယ်သူက... ရှင့်ညီကိုပတ်သက်နေလို့လဲ။ ရှင့်ဟာရှင်
ဦးညီကိုကိုယ်နိုင်အောင်ထိန်း။ ကျွန်မကိုလာမရမ်းနဲ့”

“မပြောလို့မဖြစ်လို့ လာပြောရတာကွ။ သိပ်လာချင်နေ
ထယ်လို့များထင်နေလား။ အခု... မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့ညီက
ငါ့စကားကိုမနာခံတော့ဘူး။ ကလန်ကဆန်လုပ်တတ်နေပြီကွ။ အဲ
ဒါ မင်းကြောင့်ဖြစ်တာ... မင်းကြောင့်၊ တောက်က! ငါ့ညီ ခုလိုဖြစ်
အောင်လုပ်တာ မင်းပဲ။ မင်းကို ငါသိပ်မုန်းတယ်။ ခါးခါးသီးသီး
ဦးမုန်းတယ်ကွ”

“ခင်ဗျားလွန်လွန်းနေပြီနော်”

မေသူက သူ့လက်ထဲမှရုန်းထွက်နေသဖြင့် သူခပ်သာသာ
ဆွန်းလွှတ်လိုက်ပြီး သူမတို့ကိုလက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ဆက်
ပြောနေပြန်၏။

“မင်းဟာ အန္တရာယ်ပေးမယ့်မြွေဟောက်မပဲ။ ငါနဲ့ငါ့ညီ
ကြားထဲကို ပြဿနာတွေသယ်လာတဲ့မိန်းမ”

“ခင်ဗျား... လွန်နေပြီပြောနေတာတောင်မှ”

မေသူတစ်ကျော့ပြန်ဝင်ထိုးစဉ် သူက မေသူ့ကို ဖျတ်ခနဲ
တိုင်ပေါက်လိုက်လေ၏။ ရုတ်တရက်မို့ သူမအလန့်တကြားလေ

လိုက်မိသည်။ နေ့လယ်ခင်းမို့ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှရှိမနေသလို ထဲထဲဝန်းကျင်ကလည်း တိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

“ရှင်... ရှင်”

“ငါက Phoenix သင်တန်းမှူးပဲ မေသူ။ မင်းကို ညီထွင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ သည်းခံပေးနေတာ။ ရှေ့ကိုထပ်တိုးလာဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ ဒီမှာမြေသင်းနဲ့... မင်း၊ ညီနဲ့ရှေ့ဆက်ပတ်သက်ဖို့ မရည်ရွယ်ပါနဲ့... ငါ”

“ကျွန်မပြောမယ်... ရှေ့ဆက်ပြီး ညီနဲ့အနီးဆုံးကို ကျွန်မရောက်ရောက်အောင်တိုးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ အဲဒါ ရှင်ကြောင့်ပဲ။ အစက ရှင်နဲ့မပတ်သက်ချင်လို့ ညီကို ကျွန်မ၊ သူစိမ်းပြင်ပြင် နေပေးခဲ့တာ။ ရှင် သိပ်ကိုစော်ကားလွန်းနေပြီ။ ကျွန်မ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ရှင်သိထားဖို့က ရှင့်ညီကို ရှင်ရင်ခွင်ထဲက ကျွန်မရအောင်ကိုထုတ်ယူပြမယ်။ အဲဒါ... ရှင်သေချာမှတ်သွားလိုက်ပါ။ ဂါပဲ”

“ဘာ! မင်း... မင်း”

“ကျွန်မသည်းခံနိုင်တဲ့အတိုင်းအတာကုန်နေပြီနော်။ ရှင်ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှူး အသရေဖျက်မှု၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားမှုတွေနဲ့ အချုပ်ထဲ တန်းမရောက်ချင်ရင် အခုချက်ချင်း ကျွန်မခြံ

ဆဲက ထွက်သွားပါ။ ရှင်ကို မမြင်ချင်တော့ဘူး။ သိပ်မုန်းဖို့ကောင်းတဲ့လူ”

“တောက်! ”

သူက တက်တစ်ချက်ကိုခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ခုတ်ချင်းဆင်းကာ ထွက်သွားလေ၏။ သူမ မေသူ့ကိုအမြန်တွဲထူမိက်ပါသည်။

“ဘယ်နာသွားသေးလဲမေသူ”

“ရပါတယ်... နည်းနည်းပါ။ ဒီလူ တော်တော်ရမ်းတာပါဦး”

“ဟုတ်တယ်... မြေလည်း ပထမ သူပြောသမျှ ခေါင်းငုံ့ခံလိုက်မလို့ပါ။ ပြောချင်တာပြောပြီးရင် သူပြန်သွားမှာကိုး။ မေသူ့တို့ခုလိုလုပ်တာမြင်လိုက်ရတော့ ဒေါသတွေထွက်လာပြီး ပြောမိပြောရာပြောချလိုက်တာပါ။ မြေ... မြေ... ဒီလောက်ထိ တစ်ခါမှမရိုင်းခဲ့ဖူးပါဘူး။ အခုမှ... အခုမှ”

“မငိုပါနဲ့မြေရယ်။ သူတောင် မြေကိုသိက္ခာတစ်စက်မှမရှိအောင်ပြောရတာပဲ။ မြေဘက်က မလွန်ပါဘူး။ တိတ်... တိတ်”

“မြေစိတ်မကောင်းပါဘူး မေသူရယ်။ ညီက ဘာဖြစ်လို့ ခုလိုတွေလုပ်ရတာတဲ့လဲ။ သူ့အတွက် အကျိုးမရှိတဲ့အလုပ်တွေကို

အဓိပ္ပာယ်မဲ့လျှောက်လုပ်နေရသတဲ့လား”

“အချစ်ဆိုတာ ခက်သားပဲလားမြေ။ သူက လူတွေရဲ့စိတ်ကို အမျိုးမျိုးဖန်တီးပေးတတ်တာကိုး...။ ညီလည်း စိတ်စေ့လျှောက်လုပ်နေတာမျိုးပဲဖြစ်မှာပါ”

သူမ တအံ့တဩမျက်နှာဖြင့် မေသူ့ကိုငေးကြည့်နေမိ၏။ မေသူက သတိမထားမိဘဲ ဂျင်းဘောင်းဘီမှာ ပေသွားသည့်ဖုန်တွေကို လက်ဖြင့်ရှိက်ခါနေလေသည်။

“မေသူ... နင့် ကိုထွဋ်ကိုပြန်ချစ်နေပြီလားဟင်”

“အာ... မြေကလည်း”

“ဟုတ်တယ်... နင့်ဆီက ဒီလိုစကားမျိုးကြားရတာ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ။ ငါအရမ်းအံ့ဩတယ်သိလား မေသူ။ နင့်ပါးစပ်ကို ကိုထွဋ်ကိုမုန်းတယ်လို့ ထပ်ခါထပ်ခါပြောနေခဲ့ပြီးမှ ဒီခံစားမှုတွေ ရှိလာတာ အံ့ဩဖွယ်ရာပဲ”

“ဟုတ်လား”

မေသူ့မျက်နှာထက် ပန်းရောင်သမ်းသွားပြီး ရှက်ပြုံးလေး တစ်ခုပေါ်လာလေ၏။ ပြီးနောက် ဘာမပြောညာမပြောဖြင့် သူမ ပါးပြင်ကို ရွတ်ခနဲနမ်းလိုက်လေသည်။

“ငါမသိဘူးမြေ... ငါသိတာ နင့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတာပဲ။

တဲ့... ငါပြန်ဦးမယ်”

“ဟယ်... ရွှေစိမ”

မေသူက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာရယ်မောလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ အပြေးဆင်းသွားလေ၏။ သူမ၊ မေသူ့ကိုငေးနေရင်း အိမ်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။

ဩ... မေသူတောင် အချစ်ဆိုတာကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားခဲ့ပြီကိုး။

“ကိုကို မတရားဘူး။ မြေမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘဲ ဘာတွေ သွားပြောခဲ့တာလဲ။ သွားပါပြီဗျာ။ မြေက နဂိုကတည်းက ညီကို ခပ်တန်းတန်းဆက်ဆံနေတာပါဆိုနေမှ။ ခုတော့ ပိုဝေးပါပြီဗျာ”

“ထပ်မရှည်နဲ့... အတော်မုန်းဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး။ စွာလိုက်တာမှ ကက်ကက်ကိုလန်ရော။ ငါ့ကိုများ မထီလေးစားနဲ့ ပြန်ပြောရတာပဲ ကြည့်...။ မင်းကို ငါ့ဆီက မရုရအောင်ဆွဲထုတ်သွားမှာတဲ့ညီရဲ့”

“မြေ ဒီလောက်ထိမရိုင်းစိုင်းတတ်ဘူးကိုကို။ အဲဒါ ကိုကို အပြောလွန်လို့ မခံချင်စိတ်နဲ့ သူပြန်ပြောလိုက်တာပဲဖြစ်မှာပါ။ မြေက အင်မတန်အေးဆေးတဲ့မိန်းကလေးပါဗျာ”

“ဘာအေးရမှာလဲ။ ငါ့ကိုမကြောက်နဲ့ ရဲရဲပြန်ကြည့်ပြီး

ပြန်ပြောရဲတာ အာရမိန်းမပဲ။ လူကြီးကိုကြောက်ရမုန်းလန့်ရမုန်းမသိ။ ငါ့ကိုဘာပြောလိုက်တယ်လဲ။ မင်းနဲ့အနီးဆုံးကို မရောက်ရောက်အောင်တိုးလာမှာတဲ့။ မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ ငါစိတ်မချလက်ရှိ အမှုနဲ့သာချေပစ်လိုက်ချင်တယ်။ တကယ်ပဲ”

ကြယ်စင်ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ ကိုကိုတို့သာ ငေးကြည့်နေမိတော့၏။ ကိုကိုတစ်ယောက်ကတော့ ပြန်ရောက်ကတည်းက ဂဏ္ဍာမငြိမ်ဘဲ တက်တစ်ခေါက်ခေါက်နှင့် ဟိုဒီလျှောက်ရင်း ပေါက်ကွဲနေဆဲ။

Hand Phone မှသံစုံမြည်လာသဖြင့် ကြယ်စင် ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်ပါ၏။ တစ်ဖက်မှချိုသာသည့်အသံလေးကြောင့် ဒိတ်ခနဲရင်ခုန်သံမြန်ကာ ဝမ်းသာလုံးဆို့သွားရလေတော့သည်။

“ဟဲလို. . . ညီလားဟင်”

“အင်း”

“ညီ. . . မြေပါ”

“ဟာ. . . ခြေ”

“ညီ. . . ဖုန်းကိုပေးစမ်း”

ကိုကိုက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရောက်နေရာမှ အမြန်လျှောက်လာစဉ်၊ ကြယ်စင် အိပ်ခန်းငှါအဆီ အပြေးဝင်၍ တံခါးကို lock

ချလိုက်လေ၏။

“ညီ. . . တံခါးဖွင့်စမ်း။ ငါ့ကိုဖုန်းပေးပါဆို”

“ဒုန်း! ဒုန်း! ဒုန်း!”

“ညီ”

ကြယ်စင်မျက်မှာမှာ မှီရသလိုပြုံးလိုက်ပြီး ခုတင်ထက်ပတ်လက်လှန်၍ လှဲချလိုက်လေ၏။ ကိုကိုကတော့ အပြင်မှာ ဒေါပွ၍ သူ့တံခါးကို တဖုန်းဒုန်းထုလို့ကောင်းနေဆဲ။

“မြေ. . . ပြောလေ”

“ညီ. . . လိမ္မာပါကွယ်။ ညီသိပ်လိုချင်တဲ့နေရာတစ်ခုကို ခဲရာခဲဆစ်ရအောင်ယူခဲ့ပြီးမှ ထင်ရာမစိုင်းချင်ပါနဲ့။ နောက်ကိုမြေဒီလိုအသံမျိုး မကြားပါရစေနဲ့နော်”

“မြေ. . . မြေ. . . ညီကို”

“မြေ၊ ညီကိုခင်ပါတယ်ညီ။ ဘယ်တော့မှဖြတ်တောက်လို့မရမယ့်သံယောဇဉ်မျိုးနဲ့ခင်တာကို ညီယုံပါ။ အလုပ်ကိုစိတ်ပါလက်ပါဆက်လုပ်ဖို့ မြေကိုကတိပေးပါလားညီရယ်”

“ပေးပါတယ်မြေ. . . ကိုယ်က မြေစကားကိုဘယ်တုန်းကလျစ်လျူရှုခဲ့ဖူးလို့လဲ။ မြေစကားကို နားနဲ့ရောစိတ်နဲ့ပါ နာခံတာပါ။ ပြီးတော့ နှလုံးသားနဲ့ပါဆိုတာ မြေလက်ခံပါကွာ”

၁၂၄ * မမသဒ္ဒါမောင်

တစ်ဖက်မှဖုန်းအသံချသွားလေ၏။ ကြယ်စင် Ham
phone လေးကို Kiss ပေးလိုက်ပြီး အိပ်ရာထက်လူးလို့မိုလိုက်
၏။ ပျော်လိုက်တာမြေရယ်။ ဒါတောင် မြေဆီက ချစ်လက်ဆော့
ရသေးတာ မဟုတ်သေးဘူးနော်...။

* * *

အခန်း (၁၀)

“တောက်!”

ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ကိုကိုတက်ခေါက်သံ
ကြောင့် ကြယ်စင်၊ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ မနက်မိုးလင်းနေတာ
ဆောင် ဒေါသရှိန်က မသေသေးပါလား။

“ညီ... မနေ့က ဟိုဟာမလေးဘာပြောတာလဲ”

“ညို့ကိုလိမ္မာပါတဲ့၊ အလုပ်ကိုကြိုးစားလုပ်တဲ့။ စိတ်မလေ
နဲ့တဲ့”

“အံ့မား... ဒါ သူပြောမှသိတာကျနေတာပဲ။ မယုံပါဘူး။

ဘာတွေချုပ်စပြီး ပြောမှန်းမသိ...”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မြေက ရိုးရိုးသားသားပြောတာပါကိုကိုရာ။ ညီလည်း သူခင်တယ်ပြောရုံနဲ့ ကျေနပ်နေတာပါ”

“မယ့်ဘူး... လုံးဝမယ့်တာ။ မင်း၊ သူနဲ့မခင်ချင်ပါနဲ့ညီ။ ပြီးတော့ သူ့ကိုအဆက်ဖြတ်လိုက်စမ်းပါ။ သူက ညှိကိုကောင်းကိုပေးမယ့်သူမဟုတ်ဘူး။ ဆိုးကျိုးတွေသာ သယ်လာမယ့်သူ”

“ဟာ... ကိုကိုကလည်း သူ့ကိုမကောင်းမြင်လွန်းအားကြီးလွန်းတယ်။ တစ်ဖက်သားနစ်နာအောင် မပြောပါနဲ့ဗျာ”

“ညီရာ... အစ်ကိုရင်းထက် သူစိမ်းကို သူ့ဖြစ်လို့ ပိုသံယောဇဉ်တွယ်နေရတာလဲ။ ညီ၊ ကိုကိုကိုမချစ်ဘူးလား”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကိုကိုရာ။ ညီက ကိုကိုကို အစ်ကိုလိုရော၊ မိဘလိုပါ စုပေါင်းပြီး အားကိုးချစ်နဲ့ချစ်တာပါ”

“ဒါဆို ကိုကိုစကားကို နားထောင်မှပေါ့ညီရယ်။ နော်... ကိုကို၊ ဒီကောင်မလေးကိုကြည့်မရဘူး။ သူနဲ့မပတ်သက်ချင်ပါနဲ့။ ခပ်ကင်းကင်းနေလိုက်ပါကွာ”

“ကိုကိုရာ... အတင်းကြီးပါလား။ မြေလောက် လူချစ်လူခင်ပေါတာ မြေပါပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကိုကိုနဲ့ကျမှ တစောင်းစေးနဲ့မျက်ချေးဖြစ်နေရတာလဲ”

“ညီပဲ... ကိုကိုကိုချစ်တယ်ဆို။ သူနဲ့ကိုကို ဘယ်သူ့ကိုပို

ချစ်တာလဲ။ မြေပါဦး...”

“မတူဘူးလေကိုကို။ ကိုကိုကို ညီချစ်တာက မောင်နှမချစ်၊ ညီအစ်ကိုချစ်လေဗျာ”

“မရဘူးကွာ... ညီ၊ သူ့ကိုမချစ်ရဘူး။ အိုကွာ... ဒီလောကကြီးထဲမှာ ကိုကိုကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ညီမချစ်ရဘူး။ ချစ်ခွင့်လုံးဝမရှိဘူး။ ဒါပဲ...”

“နှလုံးသားကို အကျဉ်းချလို့ရမယ်ထင်နေလား ကိုကို။ အချိန်တန်အရွယ်ရောက်လို့ သူ့အလိုလိုပေါက်ဖွားရှင်သန်လာတဲ့ အချစ်သစ်ပင်ကို ကိုကို ဘာလက်နက်နဲ့မှ နှုတ်လို့မရဘူး။ ပြီးတော့ သတ်ပစ်လို့လည်းမရဘူး။ အချစ်ဆိုတာ... ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ အရာတစ်ခုပါ”

“မသိဘူး... ငါနားမလည်တဲ့စကားလုံးလှလှလေးတွေ ဆို ရွတ်ပြမနေနဲ့။ ငါတောင်မှ မင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူစိမ်းကိုမှ ပိုသံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ချစ်ဖို့ဆိုတာက အဝေးကြီးပဲ”

“ခက်လိုက်တာကိုကိုရာ။ ကလေးဆိုးကြီးကျနေတာပဲ။ ဇိတ်ထဲရှိတာစွတ်ပြောနေ”

“ငါသိတယ်ညီ။ မင်း... မင်း... ငါ့ကိုမချစ်ဘူး။ ငါ့ကို ချစ်လို့ ငါ့ထက်ပိုပြီးချစ်ရတဲ့သူကို ရှာခဲ့တာပေါ့။ ရင်နာလိုက်တာ။

ရင်နာလိုက်တာကွာ။ ငါ့မှာတော့ မင်းငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံရဲအောင်ကို စုပြုံပြီးချစ်ခဲ့တာပါ ကွာ။ ခုတော့... ခုတော့”

မျက်နှာကိုလက်ဝါးဖြင့်အုပ်၍ ကလေးတစ်ယောက်လို ငို ချလိုက်သည့်ကိုကိုကြောင့် ကြယ်စင်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။

ကိုကိုရာ... ညီကိုချစ်တဲ့ဇောနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး နှင့် အဝင်ခွင်ကျမရှိဘဲ သွေဖယ်နေသလိုပါပဲလား။

“ကိုကို မငိုပါနဲ့ကိုကိုရယ်။ ကိုကို၊ ညီကိုဘယ်လောက်အထိ ချစ်သလဲဆိုတာ ညီနှလုံးသားနဲ့ခံစားပြီး သိနေတာပါ။ ညီတို့ကြား က သံယောဇဉ်က အဖြူရောင်လေ ကိုကိုရယ်။ ညီ၊ ကိုကိုကိုတော် လှန်နေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ညီရင်ထဲက ချစ်ခြင်းဆိုတဲ့တွန်းအား ကြောင့် ဖြစ်တည်လာခဲ့ရတဲ့အရာပါကိုကို။ အချစ်ဆိုတာကို ကိုကို မခံစားတတ်သေးလို့ပါ။ တစ်နေ့ ကိုကိုကြုံခဲ့မှ ညီကိုကိုယ်ချင်းစာ နာတတ်လာမှာပါ”

“ဘာအချစ်လဲ... ငါနားမလည်ချင်ဘူး။ ငါသိတာတစ် ခုတည်းပဲရှိတယ်။ အဲဒါ ငါသူ့ကိုမုန်းတယ်။ မြေသင်းနဲ့ဆိုတဲ့မိန်းမ ကို ကမ္ဘာတည်သရွေ့ မုန်းသွားမယ်ဆိုတာပဲ”

ထိုင်ခုံမှာထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲထရပ်၍ ထွက်လာခဲ့တော့

ညီက နောက်ကျောမှ လှမ်းပြောလိုက်လေ၏။

“ဘယ်ကိုလဲကိုကို”

“Phoenix ကို”

“ဒီလောက်ဒေါသတွေထွက်နေတာ သွားလို့ဘယ်ဖြစ်မှာ ထဲ၊ တော်ကြာ သင်တန်းသွားတွေ ခြေလက်ပေ့၊ ခါးတွေကျိုးကုန် ခဲ့အခက်”

“ဒါငါ့ကိစ္စ... မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး”

“ကိုကိုပြောတော့ ညီရှုတင်ကိုလိုက်မှာဆို”

“မလိုက်တော့ဘူး။ မင်းဟာမင်းသွား”

“ဟာ... ဒီလိုကြီးလား။ ညီမောရင် ဘယ်သူက အအေး ပြေးဝယ်တိုက်မှာလဲ။ နားချိန်မှာ ဘယ်သူချွေးသုတ်ပေးမှာလဲ။ VCD ရိုက်ကွင်းထဲရောက်နေတုန်း ဖုန်းလာရင် ဘယ်သူတိုင်ပေး မှာလဲ။ အခန်းပြောင်းရိုက်ရင် အဝတ်အစား ဘယ်သူလဲပေးမှာလဲ ခ”

“မင်းမှာ လက်နှစ်ဖက်ရှိတာပဲ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လုပ် ပေါ့”

ကြယ်စင်မျက်နှာ ပြုံးစိစိဖြစ်လာ၏။

လုပ်လာပြီ။ ဒီကလေးဆိုးကြီးကိုမချော့တတ်ရင် ကြယ်စင်

တို့ညီအစ်ကိုတော်လို့မရတော့ဘူး။

“ကိုကို မလုပ်ပေးဘူးလား”

“ငါမအားဘူး”

“တကယ်လား”

ကိုကိုအသံ တိတ်သွားသဖြင့် ကြယ်စင် ကော်ဖီခွက် အမြန်မော့၍ ကိုကိုဘေးမှဖြတ်ကျော်ခဲ့၏။ ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ် အသင့်တင်ထားသည့်အဝတ်အစားသေတ္တာကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူ၍ အိမ်ရှေ့ကို အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့်အော်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကိုမြင့်ရေ... သွားကြစို့ဗျို့။ ကိုကိုမလိုက်ဘူးတဲ့။ ခိုဗိုက်ဆာလာရင် စားချင်တာအကုန်စားလို့ရပြီ။ Free ပဲ။ ဝက်သံ ပေါင်းရော၊ ဝက်အူချောင်းရော၊ ဖူးရင်းသီးရော၊ နွားနို့ရော အတုတ်ရပြီဗျို့။”

“ဟေ့ကောင်... ညီ။ အဲဒါတွေစားလို့မရဘူးလေ”

“ကိုကိုမလိုက်ရင် ညီအတွက် Free day ပဲ။ ကိုကိုမလုပ်ပေးချင်တဲ့အလုပ်တွေကို ပရိသတ်ကောင်မလေးတွေ လုပ်ပေးလို့မယ်။ ကြယ်စင်တို့ကံအတာတက်ဖို့ ကံပါလာတာ ကွက်တိပါလာစွေးသုတ်ပေးတဲ့ကောင်မလေးကို လှလှလေးရွေးပြီးမှခိုင်းမယ်ဒါပဲ”

“ညီညီ”

ကိုကိုအသံက တိုက်ထဲမှဟိန်း၍ထွက်လာ၏။ ကြယ်စင်ကားနောက်ဖုံးထဲ သေတ္တာကိုထည့်လိုက်ပြီး နောက်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်၍ တက်ထိုင်လိုက်သည်။

“မောင်မြင့်... ပေး၊ ကားသော့”

ကိုမြင့်ထဲမှကားသော့တောင်း၍ မောင်းသူနေရာမှာ ကိုကိုခင်ထိုင်လိုက်တာကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်၍ ကားပေါ်မှကုန်နယ်တို့ ဖွင့်ဖတ်နေလိုက်၏။ ဟွန်း... စိတ်လည်းမကောက်တတ်ဘဲ သူ့အရွယ်ကြီးနဲ့မလိုက်အောင် ကောက်ပြချင်တဲ့လူကြီး။ သူ့ကားမပြောမချင်း လုံးဝမပြောဘူးမှတ်။

မီးပွိုင့်မှာကားရပ်သွားစဉ် နံဘေးမှာယှဉ်ရပ်လိုက်သည့် ကားကိုကြည့်လိုက်တော့ ကိုထွဋ်ကားဖြစ်နေလေ၏။ နောက်ခန်းမှာထိုင်၍ပါလာသည့်လူတွေကိုမြင်လိုက်ရစဉ် ကြယ်စင် မရိုးမရွှစ်လှလေတော့သည်။

“မြေ... မြေ”

“ဟယ်... ညီ... ရှုတင်လား”

“ဟုတ်တယ်... မြေတို့ကဘယ်ကိုလဲ”

“ရွှေနန်းတော်ကိုသွားမလို့လေ ညီ”

“အာ... ကိုယ်အားတဲ့နေ့မှ အတူသွားတာမဟုတ်ဘူး
အဲဒီကိုထွင်တာ”

“စေ့စပ်ပွဲနီးနေပြီလေ၊ ညီရာ”

“ဟေ့! ပေါက်ကျော်မ... နင် ငါ့အစ်ကိုကို မနိုင်စား
နော်”

“အံ့မာ... ညီနော်... နင်တော့နာဦးမယ်”

ကြယ်စင်က ကားပြတင်းပေါက်မှခေါင်းထွက်၍ပြော
တာကြောင့် Bus ပေါ်မှရော၊ Taxi တွေ၊ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေ
မှ လူအားလုံးမြင်သွားကြလေ၏။

“ဟယ်... ကြယ်စင်တော့”

“အေးဟယ်... အသားလေးကို ဝင်းအိနေတာပဲ”

“ကြယ်စင်ရေ”

ကြယ်စင်က မြေနှင့်အားပါးတရစကားလှမ်းပြောနေ
မှ ဝန်းကျင်ကိုသတိရသွားလေ၏။ ပရိသတ်တွေကို လက်နှစ်
စလုံးထောင်၍ နှုတ်ဆက်ပြလိုက်တော့ အော်သံတွေက စီခနဲ

ဝဋ္ဋာမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားရလေသည်။ လမ်းကြောတော့
ကုန်တော့မှာပဲ။ အဲဒါ မင်းကြောင့်။ ကြည့်မရပါဘူးဆိုမှ လမ်း
ဆုံရတယ်လို့။

“မြေ... ဖုန်းဆက်ဦးနော်။ ည ဆယ်နာရီလောက်ဆို ကိုယ်
အပြန် သိလား...”

“အင်း... သွားပြီနော်၊ ညီ”

ကြယ်စင်တို့ကားက ဘယ်ချိုး၍ ကိုထွင်ကားက ညာချိုး
သွားသဖြင့် ကြယ်စင်က မြေတို့ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း ပါလာလေ၏။

“ညီနော်... ကိုကိုမပြောချင်ဘူး”

“မပြောချင်လည်းနေပေါ့”

“ဟေ့ကောင်... မင်း၊ ငါမကြိုက်မှန်းသိလို့ တမင်အရဲ့
နိတ်နေတာလား”

“ညီဘာလုပ်လို့လဲကိုကိုရာ”

“မင်းအပြစ်မင်းသိပေါ့။ တောက်! မိန်းကလေးတဲ့၊ ဣန္ဒြေ
တစ်စက်မှမရှိဘူး။ ငါတစ်ယောက်လုံး ပါမှန်းသိလျက်နဲ့ သက်
သတ်လုပ်တာ”

“ဪ... ကိုကိုရယ်။ ရိုးရိုးသားသားနှုတ်ဆက်တာပဲ

နဲ့”

“မနှုတ်ဆက်နဲ့... မင်းမှာ ပေါင်းစရာသူငယ်ချင်း ဒီ
သောက်ရှားနေလား။ ဆင်းရဲလိုက်တာလည်းချာလို့။ အိမ်ထဲမှာ
သတ်တိမရှိတာမရှိ။ ဘယ်လိုဟာတွေမှန်းမသိ။ ပစ်ခင်လိုက်တာ

၁၃၄ * မမသဒ္ဓါမောင်

ပဲ။ ညီနော်... မင်းတော့ တော်တော်ကိုခက်နေပြီ”

ကြယ်စင်၊ အစ်ကိုနှင့်ပြိုင်ပြောမနေတော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ပါ၏။ မြေရေ... ကိုယ်နဲ့မြေ ရှေ့ခရီးက ရင်မောဖွယ်ရာပါပဲ။ မြေကိုတစ်စက်မှကြည့်မရတဲ့ကိုကိုနဲ့ မြေ တစ်အိမ်တည်းလိုက်နေနိုင်ပါ့မလား။ ဒီလိုမျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး အပြစ်လိုက်မြင်နေရင် ကိုယ့်မြေလေး စိတ်ညစ်ရမှာကိုတော့ မလိုလားပါဘူးကွယ်။ မြေနဲ့ ကိုကိုကြားမှာ နားလည်မှုဆိုတာ ဘယ်တော့ရှိလာနိုင်ပါ့မလဲ။

* * *

ရွှေပဒေသာစာပေ

အန်း (၁၁)

“ဒါကဘာလဲ”

“မြေအတွက်လေ”

“အာ... မလိုချင်ပါဘူး၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဒီဖုန်းကြီးကို

အတွက်မလိုဘူး”

“မလိုပဲရှိမလားမြေရဲ့။ လိုအပ်လို့ ကိုယ်ပေးတာပေါ့။ ယူ

တာ... နော်၊ ညတိုင်း ကိုယ်ပြောချင်တာတွေ ပြောချင်လွန်း

ဦးပါ”

“ညီရယ် ခက်လိုက်တာ။ မြေအားရင်အားသလို ညှိဆီ

ဆက်တာပဲမဟုတ်လား။ မယူချင်ပါဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခါးခါးသီးသီးငြင်းဆန်နေသည့်မြွေကိုကြည့်ရင်း သူစိတ်
မောလာရသည်။ မာနကလည်း တစ်စက်ကလေးမှမလျှော့ပါလာ။

“မြေရေ... ခဏလာဦး”

“အေး... လာပြီမေသူ”

အိမ်ပေါ်မှဆင်းတော့ သူပါ မြွေနှောက်မှလိုက်လာခဲ့လေ
၏။ မေသူ့အိမ်ပေါ်မှာက လူစုံတက်စုံ။

“ဘာလဲမေသူ”

“ဒီမှာလေဟာ၊ စေ့စပ်ပွဲဝတ်ဖို့ပါဆိုမှ နို့သမ္မုအကုန်စုံဖြင့်
ပြီးဝတ်ခိုင်းနေလို့ ဝိုင်းပြောပေးပါဦး”

“ဟုတ်သားပဲအစ်ကိုရယ်။ စိန်လော့ကကန့်ဆွဲကြိုးလေး
ရယ်၊ လက်စွပ်ရယ်၊ လက်ကောက်ရယ်ဆို ပြီးတာပဲဟာ”

“နားကပ်ဝတ်ဖို့ နားပေါက်ဖောက်ခိုင်းတာကို သူသူငြင်း
နေတာကျ မြေကမပြောပေးဘူး”

“ဟာ... နာမှာပေါ့။ မဖောက်ဘူး”

“ဪ... ဟိုလူထိုးဒီလူထိုးလုပ်တုန်းကတော့ နော်ဘူး
လား။ သူသူနော်”

“ရက်ကကပ်နေပြီအစ်ကိုရဲ့၊ နေပါစေတော့...။ မင်္ဂလာ
ဆောင်ရင်တော့ မြေရအောင်ဖောက်ခိုင်းပါမယ်”

သူမဝင်ဖြေရှင်းပေးမှ စကားဝိုင်းက ပြေလည်သွားရ၏။
ဒါတောင် ကိုထွဋ်မျက်နှာက ခပ်မွန်မွန်။

“သူသူက ခုချိန်ထိ မြေစကားပဲနားထောင်တယ်”

“အံ့မယ်... အစ်ကို၊ မေသူ့ကိုပိုင်တော့မှာပဲ။ ဘယ်နှယ့်
သူငယ်ချင်းကို လိုက်အူတို့နေရတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်ကိုထွဋ်ရေ၊ ဒီမှာလည်း ကြည့်ပြောပေးပါဦး။

ဗွန်တော် Hand Phone ဝယ်ပေးတာကို မယူဘူးငြင်းနေလို့”

“ဟုတ်သားပဲ။ မြေကလည်း ယူလိုက်ပါ”

“မယူချင်ပါဘူး”

“ငါ့ကိုလည်း ကိုထွဋ်ပေးထားတာပဲလေ”

“နင်ကနင်လေ မေသူရယ်။ ငါကငါ၊ တူမှမတူတာ”

“ဘာစကားကြီးတုန်း”

“ဪ... နင်နဲ့ကိုထွဋ်က သက်ဆိုင်နေပြီလေ။ မြေနဲ့
ညီက ပိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းပဲဟာ။ ပေးတိုင်းယူလို့ ဘယ်သင့်တော်ပါ
လဲ။ ပြီးတော့ ညှိအစ်ကိုက သူညီဆီက ချူစားညှာစားနေတယ်လို့
ဆည်း မြေအပြောမခံနိုင်ဘူး”

“ဟာ... ဘာဆိုလဲ။ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေလည်း ပေး
ကြတာပဲဟာ။ ဒါ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ဝယ်ပေးတာပါ မြေရယ်။ ကိုကို

ဘာမှပြောလို့မရပါဘူး”

“ပြောလည်း မြေက မခံပါဘူး။ ပုံစံကိုက မျက်နှာမြင်ရိုက် ချင်ပါစေရပ်ကြီးနဲ့... ဟင်း”

“ကိုကိုက သဘောကောင်းပါတယ်မြေရယ်။ ကိုယ့်တို့ အရမ်းချစ်လွန်းလို့ မြေကိုရန်လိုနေတာပါ”

“ကဲပါ သမီးရယ်၊ ယူထားလိုက်ပါ။ နောက် အသုံးမလို တော့ ပြန်ပေးလိုက်ပေါ့”

“ဒေါ်လေး ဘာမှမသိဘူးနော်”

“သိပါတယ်အေး။ ငါလည်း ငယ်ရာကကြီးလာတာပါတဲ့”

ဒေါ်လေးစကားကြောင့် မေသူတို့အိမ်ထဲမှာ ရယ်သံတွေ ညံ့သွားရ၏။ လာမယ့် Sunday မှာ စေ့စပ်မှာမို့ အားလုံးသေချာ စီမံပြီးသွားမှ ကိုထွဋ်တို့ပြန်သွားကြလေသည်။ ကိုထွဋ်မိဘတွေ လည်း စိတ်ရင်းစေတနာကောင်းကြတာမို့ မေသူ အတော့်ကို ကံ ကောင်းပါ၏။ မေသူကိုလည်း ချစ်စနိုးရှိကြတာမို့ သူမကပင် ကြာ ထဲမှဝမ်းသာရလေသည်။ ဪ... ဘာလိုလိုနဲ့ မေသူတောင့် သက်ဆိုင်သူရသွားပါရောလား။

မြေကြားထဲက အမုန်းခံ၍တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြော ပေးမှ မြေတို့ Final ခြေပြီးမှ လက်ထပ်မင်္ဂလာခေါ် နှိမ့် သဘော

သူလိုက်ကြပါ၏။ ဒါတောင်... ကိုထွဋ်က အင်တင်တင်။ ကျောင်း ဆတ်ရင် မြေမှာအဖော်မရှိလို့အကြောင်းကအဓိကမို့ မလိုက်လျော ခုတ်ဘဲ လိုက်လျောပေးလိုက်ရသလိုမျိုး။

မေသူကို တခြားကောင်လေးတွေနဲ့ပတ်သက်တာ၊ ရန်ဖြစ် အာတွေရဲ့အဓိကတရားခံတာ သူမကြောင့်မို့ နောက်ထပ်မဖြစ်ရ ဆဲဖို့ ကတိတွေပေးလိုက်ရတာလည်း အတန်တန်။ သူမက ဘာမှ မဖြစ်ပေမယ့် မေသူစိတ်က လက်တစ်ဆစ်ရယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခါမှ သည်း သူမပြောလိုတာလို့ရခဲ့တာ မရှိခဲ့ဘဲနဲ့များ။ ထားလိုက်ပါ ဆော့။ ကိုထွဋ်စိတ်ချမ်းသာရင်ပြီးရောဆိုပေမယ့် အတတ်နိုင်ဆုံး ဆော့ သူမဆင်ခြင်ရမှာပါပဲ။

နောက် ညီအစ်ကိုကိုအရွဲ့တိုက်ထားတဲ့ကိစ္စကလည်း သေး သေးမွှားမွှားမဟုတ်။ ဒီလူကြီးကိုအမြင်ကပ်လို့သာ သူမလုပ်ချင်ရာ တို့စွတ်လုပ်ပစ်ခဲ့တာပါ။ သူ့ညီနဲ့မြေ ခင်မင်ရုံလေးနဲ့ ဘာများ ဖြစ်သွားမှာမို့လဲ။ ပြီးတော့ မြေနဲ့ညီက မမိုးမသားလည်းမဟုတ်။ ကျောင်းမှာ ဒီလိုပဲတွဲတက်ကြတာပဲ။ ညီကလည်း ကျောင်းကိုလာ ရင် ရုပ်မမှတ်မိအောင် ပြင်လာတာပဲမဟုတ်လား။ နာမည်တက်ခါ မို့ သိသူတွေလည်းရှိသလို မသိသူတွေလည်း အများကြီးရှိနေတာ ဖင်။ သူမတို့အုပ်စုကလည်း ညီအကြောင်းကို အတတ်နိုင်ဆုံးသိသိ

သိပ်သိပ်လေးလျှို့ဝှက်ထားကြတာပါပဲ။

ချမ်းချမ်းကလည်း ညီအစ်ကို ကိုထက်ဝဠာကို ရွံ့ကြောက်ကြီးမို့ မြေနှင့်မတည့်တာကို ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်တာမှ တစ်တစ်အားပင်။ အစ်ကိုဝမ်းကွဲချင်းအတူတူ ညီနှင့်တော့ ပုလဲနံ့ပသင့်ပြီး သူ့ကိုကြည့်မရတာကို အထူးတလည်မအံ့သြမိ။ မျက်နှာမှာ အချိုင့်ရာသေးသေးလေးတွေ အစင်းရာတွေနှင့်ပြည့်နှက်နေသည့်ရုပ်က ခပ်တည်တည်ကြီးဖြင့် ရန်လိုစွာကြည့်လေ့ရှိတာမို့ သူ့မျက်နှာက ကြောက်စရာလည်းကောင်း၊ ရုပ်လည်းပိုဆိုးနေစေတာပင်။

ညီအစ်ကိုရင်းနှစ်ယောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရှိတာမို့ သူ့ညီကိုတော့ သူ့မျက်နှာပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်လေးဖြင့် ဆက်ဆံကောင်းဆက်ဆံမှာပါ။ အထူးသဖြင့်တော့ သူ့ညီလေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်ချစ်လွန်းတာမို့ နွေးထွေးကြင်နာတဲ့အကြည့်မျိုးတွေနဲ့ သူ့ကြည့်လေ့ရှိမှာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ညီကိုချစ်တဲ့ဇောက အားကြီးပြီး၊ ညီနဲ့ပတ်သက်ဆက်နွှယ်နေတဲ့လူတွေကို ရန်လိုမုန်းတီးနေတာကတော့ တဆိတ်အစွန်းရောက်နေသလိုပင်။ ဪ... သူတို့က တစ်သွေးတစ်သားတည်း တစ်အူတုံဆင်း ညီအစ်ကိုရင်းအချာပေကို။

သူမမှာတော့ မွေးလာကတည်းက (အမိဝမ်းမှကျွတ်ကွတ်ချင်း) မိခင်လည်းဆုံး၊ ဖခင်ကလည်း ကုန်ကားမောင်းသည့် ဒရိုင်ဘာမို့ ခရီးထွက်ရင်း ကားမှောက်ဆုံးပါးခဲ့တာပင်။ မေမေညီမရင်း ဒေါ်လေးငယ်လက်ထဲမှာ ကြီးလာခဲ့ရတာမို့ ဒေါ်လေးငယ်သာ သူမ၏မိဘပဲမဟုတ်ပါလား။

သူမကိုငဲ့ညှာပြီး အိမ်ထောင်မပြုဘဲ အပျိုကြီးလုပ်နေသည့်ဒေါ်လေးငယ်၏မေတ္တာတရားတို့က အင်မတန်ကြီးမားလွန်းလှ၏။ ဒါကြောင့်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးကို သူမပါတစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ဝိုင်းကူရှာပေးနေတာပင်။

အခုတော့ သူမဝင်ငွေက အိမ်အတွက် လုံလောက်ရုံမျှပင်မက စုစုဆောင်းဆောင်းလေးရှိလာရ၏။ ငွေကိုချွေတာသုံးတတ်ကြသူမို့ ငွေယိုပေါက်သိပ်မရှိလေခဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း လိုအပ်တဲ့ မဝယ်မဖြစ်ပစ္စည်းတွေကို တစ်လတစ်ခါ၊ ဒါမှမဟုတ် သုံးလတစ်ခါ၊ ခြောက်လတစ်ခါ ဝယ်စုဖြစ်တာပေါ့။ TV ဝယ်ထားရင် မိတာခလည်းကုန်၊ အလုပ်ချိန်လည်းပုပ်တာမို့ ဝယ်နိုင်ပေမယ့် သူမ မဝယ်ဖြစ်။ တစ်ခါတလေစိတ်ပါမှသာ မေသွဲ့အိမ်မှာ သွားကြည့်ဖြစ်လေသည်။

ဒေါ်လေးကို ဈေးမရောင်းတော့ဖို့ တားမြစ်သော်လည်း

အလုပ်မလုပ်ရလျှင် ကျန်းမာရေးပဲ မကောင်းသလိုလိုဖြစ်လာတတ်တာမို့ မနက်ဈေးလေးတော့ သွားရောင်းစေတာပင်။ အမေမြိုင်နှင့် ကလည်း ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့ အဖော်ရသည်ကိုး။ ညနေဈေးကြီး တာကို ပင်ပန်းမှာစိုး၍ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး၏ ကွမ်းရွက်နှင့်ပန်းကို အိမ်တိုင်ရာရောက် ဖောက်သည်က ဆိုက်ကားဖြင့် လာပို့ပေး၍သာ တော်ပါသေးသည်။

ဖျာပေါ်မှာပွဲပွဲလေးထိုင်၍ မေသူဇာအင်္ကျီကို ဘော်ကြယ် နှင့် ပုလဲလုံးလေးတွေ တွဲသီနေစဉ် ဒေါ်လေးငယ်က လက်ဖက်သုပ် ပန်းကန်ကို ရေနွေးပန်းထဲထည့်သယ်ကာ သူမအနီးမှာ ထိုင်ချလိုက် လေ၏။

“အင်း... မမြိုင်ကတော့ သမီးတစ်ယောက်ပါတာ ကံ ကောင်းလိုက်တာ။ မေသူဇာပုံစံလေးကိုကြည့်ပြီး ဒီလိုတွေဖြစ်လာမယ် လို့ ဒေါ်လေးဖြင့် ထင်ကိုထင်မထားတာ။ နောက်ဆို မမြိုင်တို့အိမ် လေးကို နှစ်ထပ်တိုက်လေးဆောက်ပြီး ခြံစည်းရိုးကိုလည်း အုတ် တံတိုင်းကာပေးမှာတဲ့”

သူမ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်မိ၏။ အင်း... ဒေါ်လေးလည်း တိုက်အိမ်နဲ့နေချင်လာပြီထင်ပါရဲ့။

“သမီးကောင်းစားတော့ မိဘမောင်နှမပါ ကောင်းစား

သွားရတာပေါ့လေ”

“မြေလည်း အတတ်နိုင်ဆုံးကြီးစားနေပါတယ် ဒေါ်လေး ရယ်။ မြေကတော့ အုတ်တိုက်ကြီးမကြုံကြပါဘူး။ ပျဉ်ထောင်နှစ် ထပ်အိမ်လေးနဲ့နေရရင်တော်ပါပြီ။ အင်္ဂတေက ကြာကြာနင်းမိ ရင် ခြေအေးလက်အေးဖြစ်တတ်တယ် ဒေါ်လေးရဲ့။ သစ်သားအိမ် နဲ့နေတာက ကျန်းမာရေးကိုညီညွတ်စေတယ်”

“ဒေါ်လေးက တိုက်နဲ့နေချင်လို့ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်။ သမီးကို မေသူလုပ် လင်ကောင်းသားကောင်းလေး ရ စေချင်တာပါ”

“အာ... ဒေါ်လေးကလည်း... မြေက ကိုယ့်နှာခေါင်း ပေါက်နဲ့ပဲ ကိုယ်အသက်ရှူချင်တာပါ။ သူတစ်ပါးကိုမှီခိုပြီး အား မကိုးချင်ပါဘူး”

“ဒီလိုသဘောမျိုးလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ သမီးရယ်။ အခုဆို ဒေါ်လေးလည်း အသက် (၅၀) ကျော်လာပြီ။ နောင်တစ်ချိန် မျက်စိမှိတ်သွားရင် သမီးကို တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုစိတ်ချရ ဝါ့မလဲ။ မောင်ထွဋ်လို မေသူအပေါ် ကြင်ကြင်နာနာလေးချစ်တဲ့ လူလက်ထဲထည့်ခဲ့ရတာက ပိုမကောင်းဘူးလား။ ဒေါ်လေးစိတ် အေးရတာပေါ့”

“အို... ဒေါ်လေးကလည်း မဦးမချွတ်... ဖွလွဲပါစေ
ဖယ်ပါစေ။ မြေငယ်ငယ်ကလေးဘဝကတည်းက ဒေါ်လေးပဲ ပင်
ပင်ပန်းပန်းပြုစုယူယူပြီး ရွာဖွေကျွေးမွေးလာခဲ့တာမဟုတ်လား
အခု... မြေ၊ ဒေါ်လေးကိုတစ်လှည့်ပြန်ပြုစုပေးပါရစေဦး။ အိမ်
ထောင်ရေးကို မြေမစဉ်းစားချင်ပါဘူးဒေါ်လေးရယ်။ မြေရဲ့လက်
တွေနဲ့လုပ်လို့ရတဲ့လုပ်အားခနဲ့ပဲ ဒေါ်လေးကိုကျေးဇူးဆပ်ပါရစေ”

“အိမ်ထောင်မပြုလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲသမီးရယ်။ သမီး
က ဘဝခွဲစီးကို ရှေ့ဆက်လျှောက်ရဦးမှာ။ တစ်နေ့နေ့တော့ မလွဲ
မသွေအိမ်ထောင်ကိုပြုရမှာပဲ။ အင်း... မောင်ညီညီလေးလည်း
မဆိုးပါဘူး။ သမီးကိုအတော့်ကိုချစ်တာသားပဲ”

“ဟင်းဟင်းဟင်း... ဒေါ်လေးကတော့လုပ်ပြီ။ ညီကို
မြေက သူငယ်ချင်းလို၊ မောင်လေးလို ခင်ရုံပဲခင်တာပါ ဒေါ်လေး
ရဲ့။ မြေတို့သံယောဇဉ်က ဖြူစင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ညီ၊ မြေအပေါ်
မှာ ဘယ်လိုပဲမေတ္တာရှိရှိ၊ ညီနဲ့မြေက ဆုံစည်းဖို့အကြောင်းကိုမရှိ
တာပါ။ ညီအစ်ကိုက သဘောမတူသလို ညီကလည်း နာမည်ရ
ခါစ အနုပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်နေပြီလေ။ နောက်ဆို ဒီထက်မက
ပိုပြီးထင်ပေါ်ကျော်ကြားလာဦးမှာ။ ဒီတော့ မြေကြောင့်နဲ့ ညီတို့
မထိခိုက်စေချင်တာအမှန်ပါ”

ဒေါ်လေးထံမှ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ကိုကြားလိုက်ရ၏။
ပုလဲလုံးတပ်တာကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး အင်္ကျီလေးကို
ခွံတကျခေါက်၍ အိတ်ဖြင့်ထည့်ကာ ဗီရိုထဲထည့်သိမ်းလိုက်တော့
သည်။

ဘာလိုလိုနဲ့ ဒီ Sunday မှာ မေသူတောင် စေ့စပ်ပြီကော
လေ။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁၂)

စေ့စပ်ပွဲကို (ကိုထွဋ်တို့အိမ်က ကျယ်ဝန်းသဖြင့်) ကိုထွဋ်
အိမ်မှာပင် ကျင်းပခဲ့လေသည်။ ကိုထွဋ်၏ ငယ်သူငယ်ချင်းများ၊
ဘောင်းတက်ဖော်များ၊ ဆွေရင်းမျိုးရင်းနှင့် လူကြီးလူကောင်းများ
စာကြသလို မေသူ့ဘက်ကတော့ ဆွေမျိုးအနည်းငယ်နှင့် ကျောင်း
ဆက်ဖော်သူငယ်ချင်း (သူမအပါအဝင်) လေးဦးသာ လာဖြစ်လေ
သည်။

ဒေါ်လေးငယ်က မြေကြီးရောင်ပေါ်မှာ အစိမ်းပုပ်ရောင်
အနွက်ကြီးများကြထားသည့် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကိုဝတ်ပြီး သူမက
သူမရောင်ရင်စေ့ blouse ကို စစ်စိမ်းရောင်ခံမှာ အညိုပွင့်လေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

များပါသည့်လုံချည်နှင့် တွဲဝတ်ထားပါသည်။ ခြံဝင်းထဲမှာပင် ပွဲများ၊ ကုလားထိုင်များ ခင်းကျင်းထားတာမို့ ချောင်ချောင်ခိုထိုင်ရပါ၏။ ကြာဆံချက်ကျွေးတာမို့ လူကြီးရောလူငယ်ပါအန္တရာယ်မရှိတာမို့ တော်တော်စားကောင်းကြလေသည်။

ခြံထဲသို့ Mark II ကားတစ်စီးဝင်လာလေသည်မို့ သူတို့အုပ်စု လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဟယ်... ညီထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါ... ကားကိုကိုယ်တိုင်မောင်းလာတာပါလား။ သူ့အစ်ကိုသိရင်တော့ အပွမ်းခံရတော့မှာပဲ”

ညီက ကားပေါ်မှအမြန်ဆင်းလာကာ သူမတို့ဝိုင်းရှိရာသို့ လျှောက်လာလေ၏။ သူမဘေးရှိ ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မျက်မှောက်ပြုစီစဉ်နေလေသည်။

“အဲမယ်... မျက်နှာကိုကြည့်ရတာ မဟုတ်တာလုပ်တယ်။ မယ့်ချာတိတ်လေးလိုပဲ။ ဟုတ်လားညီ”

“အင်း... ညီ၊ ကိုကိုမသိအောင် လစ်လာတာ”

“ဟယ်... ဒီမနက် Studio ရှိတယ်ဆို။ ညနေကျ ရှိတာမဟုတ်လား”

“အင်းလေ... ဒီမနက် ကိုကိုသင်တန်းသွားနေတုန်း”

“သားလေးလစ်ထွက်လာတာပါဆိုနေမှ”

“အလုပ်ချိန်ဖျက်တာတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲညီရယ်။ ဘာကြာ ညီအစ်ကိုဒေါသတွေထွက်ပြီး ဆူနေဦးမယ်”

“ဆူဆူကွာ... နောက်ခါလာနောင်ခါဈေးပဲ။ ကိုထွဋ်တို့ ချစ်သလို ညီလည်းပျော်ချင်တာပေါ့”

“အခုမှ စေ့စပ်ပွဲလေညီရယ်...။ မင်္ဂလာဆောင်တာမှ ဆုတ်ပဲ”

“မြေကလည်းကွာ... ညီက အကြံရှိလို့ လစ်လာတာပါဆိုနေမှ”

“ဟင်... ဘာအကြံလဲ”

“ရှု... တိုးတိုး၊ ဒီမှာကြည့်”
အကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ထုတ်ပြလိုက်သည့်ရှုပ်ရှင်လက်မှတ်

“အကြာင့် သူမမျက်လုံးပြူးသွားရ၏။ ဘုရားရေး... ညီတော့ ထုပ်ချိန်တွေဖျက်ပြီး ထင်ရာစိုင်းနေပါရောလား။

“ဟင်! အဲဒါဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဒီကအပြန် သွားကြည့်ကြမယ်လေ။ (၁၂)ခွဲပွဲလက်မှတ် ထယ်လာတာ”

“ဟယ်... မဖြစ်ဘူးထင်တယ်နော်ညီ။ ဒီနေ့ ညီအားတာ

မှမဟုတ်တာ။ ဒုက္ခပါပဲ”

“သွားကြည့်ကြရအောင် မြေရယ်။ Action ကားမို့ ညီ ကြည့်ချင်လို့ပါ။ ကိုကိုပါရင် ဘယ်ကိုမှသွားရတာမဟုတ်ဘူး။ သူ လစ်တုန်းလေး လွတ်လွတ်လပ်လပ်လေးလိမ့်ပါရစေ”

“ညီရယ်... တော်တော်ခေါင်းမာပါလား”

“လိုက်ခဲ့ပါမြေရယ်... မြေတစ်ယောက်တည်းဆို လိုက် မကြည့်မှာစိုးလို့ တစ်အုပ်စုလုံးကြည့်လို့ရအောင် လက်မှတ် (၇) စောင်ဖြတ်လာတာပါ။ လိုက်ကြည့်ပါမြေရယ်... နော်... နော်”

ချမ်းချမ်းက သဘောတူခေါင်းညိတ်လိုက်တာမို့ သူမတော် တော်စိတ်ညစ်သွားရ၏။ စေ့စပ်ပွဲပြီးသွားပြီဖြစ်၍ မေသူက သူမ အနီးသို့ ဇာဝတ်စုံနှင့်ပင် လွှားခနဲရောက်လာလေသည်။

“ဟေ့... ငါ့မြေနား ကပ်ချဲ့နေတာ ဘယ်ကတယောလဲ ကွ”

“သူသူနော် မြေကို သူသူမပိုင်တော့ဘူး။ သူသူပိုင်တာ ကိုထွန်ပဲ။ ကြားဝင်မရှုပ်နဲ့”

“အဲ... ရမလား။ နင့်အစ်ကိုနဲ့ငါ ယူရသေးတာ မဟုတ်ပဲ”

“မရဘူး... ကိုထွန်က သူသူကို တစ်ဝက်ပိုင်နေပြီလေ”

ကိုထွန်ရေ... ဒီမှာ”

ညီကျေးအော်လိုက်သံကြောင့် လူကြီးတွေကို ခြံဝထိလိုက် နှုတ်ဆက်နေသည့်ကိုထွန် အမြန်ပြေးလာလေ၏။

“ဟာ... အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာ ဆို ညီ မင်းဒီနေ့မအားဘူးဆို”

“အားလို့ပဲ ဒီကိုရောက်နေပြီဟာ။ ကိုထွန်ကလည်း”

“မင်းအလုပ်တွေကို ပစ်ထားခဲ့တယ်ဟုတ်လား”

“ဖုန်းဆက်ပြီး ရက်ချိန်းပြန်ပေးလိုက်ပါတယ် ကိုထွန်ရာ မှုပါနဲ့... ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့အုပ်စု ရွှေဆောင်မှာ ရုပ်ရှင်သွား ကြည့်ကြမလို့”

“ဟာ... အဲဒီကားမိုက်တယ်”

“ဒါဆိုလည်းလိုက်ခဲ့လေ။ လက်မှတ်က (၇)စောင်ပဲဟာ”

“အေး”

“အာ... ကိုထွန်ကလည်း မေသူက ဒီပုံစံကြီးနဲ့လိုက်လို့ ချစ်မြတ်မှာလဲ”

“လဲသွားလိုက်ပေါ့သူသူရဲ့။ လာ... ကိုယ့်ဆီမှာ သူသူ

T-Shirt နဲ့ Jean တွေဝယ်ထားပြီးသား။ အားလုံး ခဏစောင့်

နော်”

“မြေ... လိုက်ခဲ့ပေး”

“အင်း”

“ကိုထွဋ်ကတော့လေ ရည်းစားကို ယူတောင်မယူရသေးဘူး။ အခုကတည်းက သူ့အကြိုက်တွေ ကြိုမှယ်ထားပါရောလား”

ညီလှမ်းနောက်တာကို ပြန်မချေပအားဘဲ ကိုထွဋ်အခန်းရှိရာဆီ ပြေးဝင်ကြတော့ ကိုထွဋ်မေမေက လန့်ဖျပ်အော်လေ၏။

“ဟဲ့... ဒါကဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“သွားစရာရှိလို့ပါမေမေ။ အဝတ်လဲမလို့”

မေသူထံမှ မေမေခေါ်သံကြောင့် ကိုထွဋ်မေမေက တောနပ်ပြုံးလေးပြုံးလိုက်ပါ၏။ ကိုထွဋ်က မေသူအဝတ်လဲပြီး ပြန်ထွက်လာတော့မှ ပုဆိုးနှင့်အင်္ကျီကို ဝင်လဲပါသည်။ ညီကားဖြင့်ပင် မြို့ထဲသို့ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ရုံထဲမှာဝင်ထိုင်ကြတော့ ကိုထွဋ်နှင့်ညီကြားနှစ်ဦးမှာ မေသူနှင့်မြေ ထိုင်ရလေသည်။ နိုင်ငံခြားကားမို့ လူအရမ်းကြီးမကျပ်ပါချေ။ မုန့်တွေစား၊ အအေးဘူးတွေသောက်ဖြင့် တစ်အုပ်စုလုံး ပျော်မဆုံး။

ရှပ်ရှင်ပြီးရတော့ အသုပ်ဆိုင်မှာ ဝက်ခေါင်းသုပ်ဝင်စားကြသေးသည်။ ညီကတော့ အစ်ကိုနောက်ကွယ်မှာ တားမြစ်စာတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝယ်စားနေတော့တာပါပဲ။ အပြန်ကျ အတင်း

လိုက်ပို့မည်ပြောတာကို ခေါင်းခါ၍ မေသူနှင့်သူမ Taxi ဖြင့်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

*

ဒေါ်မိကိုပြန်ရောက်လာသည်နှင့် ဆင်ဝင်အောက်မှာ ခါးထောက်ရပ်နေသည့်ကိုကိုကို တန်းမြင်နေရ၏။ ကားကို ပိုဒေါင်ရှေ့မှာထိုးရပ်၍ မျက်နှာသေလေးဖြင့် ညီ အိမ်ရှေ့ကိုလျှောက်လာခဲ့သည်။

“လင်းကြယ်စင်... မင်း ဘာအချိုးချိုးတာလဲ”

“ကိုကို... ညီ”

စကားမဆုံးခင် ခွပ်ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ ညီမေးဖျားမှာ နာကျင်သွားပြီး မျက်စိထဲပြာသွားရလေ၏။ ဘုရားရေ... ကိုကိုကိုကို... ညီကိုထိုးလိုက်တာပါလား။

“ကိုကို၊ ညီကိုထိုးတယ်”

“အေး... ထိုးတယ်၊ ထိုးသင့်လို့ထိုးတာ။ အခု... ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ။ ဒီနေ့တစ်နေ့စာအလုပ်တွေကို မင်း ဘယ်မှာအလေ့လိုက်ပြီး ဖျက်ပစ်ခဲ့တာလဲကွဟေ...။ ဒီနေ့ရာ ဒီလိုအောင်ဖြင့်

ဖို့ကို ဘယ်လောက်အထိ ပေးဆပ်ရင်းနှီးခဲ့ရသလဲဆိုတာ မင်းမေ့
နေပြီလား လင်းကြယ်စင်။ မင်းဘာကောင်လဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိ
ဘူးလား။ တစ်ခါမှမပျက်ဖူးလို့ ဝင်လာလိုက်တဲ့ Phone တွေကို
ငါဘယ်လိုရှင်းခဲ့ရလဲ”

“ညီနောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေးတောင်းပန်...”

“ဒါ... တောင်းပန်လို့ရမယ့်ကိစ္စလား။ မင်းလုပ်နေတာ
ကလေးကစားပွဲမျိုးမဟုတ်ဘူးကွ။ အချိန်တွေ၊ ငွေတွေ၊ လူတွေနဲ့
စုပေါင်းပြီး ရင်းလုပ်ရတဲ့အလုပ်ကွ၊ အလုပ်။ ငါ့မှာတော့ ငါ့ညီလေး
နာမည်ကြီးပါစေဆိုပြီး ကြပ်မတ်ပေးခဲ့တာ။ အလစ်ပေးမိလိုက်တာ
နဲ့ စည်းကိုဖောက်တော့တာပဲ။ ထင်ရာတွေလျှောက်ပြီး စွတ်လုပ်
နေရင် မင်းနာမည်ပျက်ဖို့ပဲရှိတယ်ကွ”

“ကျွန်တော် အသက်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပါကိုကို။ သတ်
မဲ့စက်ရုပ်မဟုတ်ဘူး။ ခံစားတတ်တယ်၊ သိတတ်ချစ်တတ်ပါတယ်။
ကျွန်တော်လည်း သူများတွေလို တစ်ခါတလေလေး လွတ်လွတ်လပ်
လပ်လည်ချင်တာပေါ့ဗျာ”

“လည်လို့မရဘူးကွ... မင်းက သာမန်လူမဟုတ်ဘူး။
နာမည်တက်ခါစအဆိုတော်။ ပြီးတော့ သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်။
မင်းစိတ်ထင်ရာ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့မရဘူး။ ပြောမိ... အခု

ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“ကိုထွဋ်တို့စေ့စပ်ပွဲက”

“မညာနဲ့... စေ့စပ်ပွဲက (၁၁)နာရီမှာပြီးနေပြီ လင်း
ကြယ်စင်။ အခု ညနေလေးနာရီကျော်နေပြီနော်”

“ညီတို့ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တာပါ ကိုကို”

“တောက်! ညီတို့ဆိုတော့ ဟိုဟာမလေးနဲ့ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“တစ်အုပ်စုလုံးပါကိုကို”

ကိုကိုဘာမှထပ်မပြောဘဲ ညီကိုစူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်တာ
မှ အကြာကြီး။ အပြစ်လုပ်ထားမိသူမို့ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ရဲရဲပြန်
ကြည့်ပုံဘဲ မျက်လွှာကိုအသာချထားလိုက်မိ၏။

“အိမ်ထဲဝင်”

“ကိုကို”

“လျှာမရှည်နဲ့ အိမ်ထဲဝင်။ ငါပြန်လာရင် Night Seen
အွားရိုက်ဖို့အသင့်ပြင်ထား”

“ကိုကို ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မင်းသိစရာမလိုဘူး”

ကားပေါ်တက်၊ စက်နှိုးလိုက်ချိန်မှာ ညီတစ်ကိုယ်လုံးတုန်
နီသွားလေ၏။

ဟာ... မြေဆီကိုသွားတာထင်တယ်။ မဖြစ်ဘူး၊ မြေထွဲကိုကိုရန်လုပ်လို့မရဘူး။

“ကိုကို... မြေဆီကိုသွားမလို့မဟုတ်လား၊ မသွားပါနဲ့ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်ကိုကို”

“မတားပါနဲ့ညီ၊ ဒီကောင်မလေး မင်းနဲ့ပတ်သက်နေသရွေ့ ငါ့အတွက်အန္တရာယ်ပဲ”

“ကိုကို”

ဦးခနဲမောင်းထွက်သွားသည့် Mark II ကားနောက်မြီးတိုငေးကြည့်နေရာမှ သတိဝင်သွားပြီး ဂိုဒေါင်ထဲမှ စလွန်းကားကို ထုတ်၍လိုက်ခဲ့တော့သည်။ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်မှုဒီဂရီက အရှိန်တညီးညီးဖြင့် လောင်ကျွမ်းတောက်လောင်နေလေပြီ။

ဘရိတ်အုပ်သံခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် ကားရပ်သွားသံကြောင့် သူမ၊ ပိတ်စညှပ်နေရာမှ ထရပ်လိုက်မိ၏။ အိမ်ပေါ်သို့တဒုန်းဒုန်းဖြင့်တက်လာသည့်ခြေသံကျယ်ကျယ်ကြောင့် တံခနဲလန့်သွားရလေသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဒေါ်လေးမရှိချိန်မှာ သူ့ရောက်လာပြန်ပါရောလား။

“ရှင်ဘာလာလုပ်ပြန်တာလဲ”

“မင်းကိုငါဘာပြောထားလဲ။ ငါ့ညီနဲ့မပတ်သက်ပါနဲ့လို့

အတန်တန်တားမြစ်နေပါလျက်နဲ့ သိပ်အတင့်ရဲတဲ့မိန်းမပါလားမင်းမရှက်ဘူးလား။ မင်းမှာ ရွေးချယ်စရာယောက်ျား တော်တော်နားနေသလား။ ငါ့ညီကိုအလွတ်မပေးနိုင်လောက်အောင် အပိုင်အမိဖမ်းချင်နေတာပေါ့လေ”

“ရှင်... ရှင်... မမိုက်ခိုင်းနဲ့နော်။ နှမချင်းစာစာနာနာပြောပါရှင်။ ရှင်မို့လို့ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ဒီလိုစကားမျိုးနဲ့စော်တားရဲရတယ်လို့”

“ဒီထက်ပြင်းထန်တဲ့စကားလုံးတွေရှိရင်တောင် ငါသုံးလိုက်ချင်တယ် မြေသင်းနဲ့ရဲ့။ မင်းယာ ဂြိုဟ်မ။ ငါ့ညီကို နာမည်ကျ ဘဝပျက်အောင် ဖျက်ဆီးမယ့်ဂြိုဟ်ဆိုးမပဲ။ အခု မင်းကြောင့် ငါ့ညီအကျင့်ပျက်တတ်နေပြီကွ။ အဲဒါမင်းကြောင့်... မင်းမြို့ဆွယ်ဖျားယောင်းလို့ဖြစ်လာတာ။ မင်းလောက်အောက်တန်းကျတဲ့မိန်းမမျိုး ဒီလောကမှာမရှိတော့ဘူး”

“ရှင်... ရှင်... စော်ကားဦး”

မြောက်တက်လာသည့်သူမလက်ကို ဖျတ်ခနဲဖမ်းကိုင်၍ နံရံရှိရာဘက်သို့ဆောင့်တွန်းလိုက်သဖြင့် သူမ ဝုန်းခနဲလဲကျသွားရလေသည်။

“မြေ... ကိုကို၊ မြေကိုဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဗျ။ မြေ

မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး”

“ဘာလို့မရှိရမှာလဲ။ ငါ့ဘဝထဲကနေ ငါ့ညီကိုထုတ်ယူပြီး ကြံရွယ်တဲ့အပြစ်လောက် ကြီးမားတာမရှိတော့ဘူး။ ညီ၊ မင်းထင်မပါနဲ့”

“ကိုကိုလွန်ပြီနော်။ မြွေကိုမထိနဲ့”

“ငါ့ကိုမတားနဲ့ညီ။ ဒင်းရှိနေရင် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဆိုးလာဖို့ပဲရှိတာ။ ဒင်းမြန်မြန်သေမှအေးမှာ”

“ကိုကို”

“ငါ့ညီကိုအရချိုင်တဲ့မိန်းမ... ရသမျှချူစားတဲ့မိန်းမ အရှက်မရှိတဲ့မိန်းမ။ သိက္ခာမရှိတဲ့မိန်းမ”

“ကိုကိုတော်ပါတော့”

သူမစီးကျလာသည့်မျက်ရည်စတို့ကို ပွတ်သုတ်လိုက်ပြီး လဲနေရာမှထရပ်လိုက်၏။ ဝီရိယပေါ်တင်ထားသည့် Hand phone လေးကိုယူ၍ ညှိထံသို့ပစ်ပေါက်ပေးလိုက်မိလေသည်။

“ယူသွား... နင်အတင်းပေးထားတဲ့ နင့်ဖုန်းကိုပြန်ယူပြီး ခုချက်ချင်း ငါ့အိမ်ပေါ်ကဆင်း။ ဒီမှာ ငါပြောလိုက်မယ်။ မြေသင်းနဲ့ဟာ သူများပေးတိုင်းယူ၊ ကျွေးတိုင်းစား၊ ရသမျှချူစားတတ်တဲ့ အစားထဲမှာမပါဘူး။ လျှာပေါ်မှာ မြက်ပေါက်ချင်ပေါက်သွားဆီ”

ခေ။ သိက္ခာတော့အကျမခံနိုင်ဘူး။ ဒီနေ့ထိ ငါ့ခြေထောက်ပေါ် ငါရပ်ပြီး ငါ့ခွန်အားနဲ့ရှာစားနေတာ။ ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်အသိဆုံး၊ နင်တို့သာ အရှက်မရှိ သူတစ်ပါးအိမ်ပေါ်ထိတက်ပြီး စော်ကားမော်ကားပြောရဲတာ”

“မြေ...”

“မခေါ်နဲ့။ နင့်ဘဝမှာ မြေဆိုတာ ဘယ်တော့မှမရှိတော့ဘူးမှတ်။ မုန်းတယ်... နင်တို့လိုအထက်တန်းစားတွေမှာ ဒီလို အောက်တန်းကျတဲ့စရိုက်တွေ ရှိနေတာကမှ ရှက်ဖို့ကောင်းတာ။ နောက်ကို ဘယ်တော့မှငါနဲ့လာမပတ်သက်မိစေနဲ့။ ဒီဘဝတင်မက နောက်ဘဝများစွာထိပါ ငါ မုန်းတီးစက်ဆုပ်သွားပြီ။ နင်တို့ ညီအစ်ကိုကို ရုပ်မပြောနဲ့၊ အသံလည်းမကြားချင်ဘူး။ အရိပ်လည်းတွေ့ချင်ဘူး။ မုန်းတယ်... ခါးခါးသီးသီးကိုမုန်းတယ်”

“ဟာ... မြေ”

“ညီလက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲလိုက်စဉ် ညီက သူ့လက်ထဲမှရုန်းထွက်ကာ သူမအိမ်ပေါ်မှ အပြေးဆင်းသွားလေ၏။

မုန်းတယ်တဲ့...

မြေက ညီကိုမုန်းလိုက်ပြီတဲ့လား။ ချစ်လာစေဖို့ကြိုးစားနေပါလျက် ညီပြန်ရခဲ့တာတွေက အမုန်းတွေတဲ့လား။ မိုင်ကုန်

၁၆၀ * မမသဒ္ဓါမောင်

မောင်းနှင်လာသည့်ဆလွန်းကားလေးက လမ်းကွေ့တစ်ခုမှာ အတိုင်း
မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ Slip ဖြစ်ကာ တလိမ့်ခေါက်ကွေးလိမ့်သွားသည့်
အသိကို ညီနောက်ဆုံးသိလိုက်ရလေ၏။

မြေရယ်... မြေမုန်းတီးသွားတဲ့ဘဝထဲမှာ ညီ အသစ်
ဆက်ရှင်နေလို့လည်းအပိုပါပဲ...။

* * *

အခန်း (၁၃)

“သရုပ်ဆောင်အဆိုတော် လင်းကြယ်စင် မတော်တဆကား
ဆက်ဆီးအိပ်ဖြစ်၍ ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်”

“ဟင်!”

ဖတ်လက်စကျာနယ်က တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့်လက်
ကြောင့် လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးနေ၏။ မျက်လုံးထဲမှာပြာ၍ လူက မိုက်ခနဲ
ဖြစ်သွားသည်။ နံဘေးမှ မေသူက သူမခန္ဓာကိုယ်ကိုပွေ့ဖက်လျက်
ထိန်းပေးလိုက်လေ၏။

“မြေ... သတိထားလေ”

“မေသူ... ညီ... ညီ... ဆုံးသွားပြီတဲ့။ ဘယ်လိုဖြစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကုန်တာလဲ။ မြေမယ့်ဘူး... လုံးဝမယ့်ဘူး”

မျက်ရည်တို့က တားဆီးမရ။ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာ၏။ ညီ... မြေ... မယ့်ဘူး။ ဒါလိမ်ညာမှုတစ်ခုပဲဖြစ်ပါစေလားကွယ်။

“နင်မယ့်လို့မရဘူး မြေ။ ဒါတကယ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ညို့ထဲကို ဆိုးလွန်းတာပါမြေ... နင့်ဆီကအပြန် လမ်းမှာဖြစ်တာပဲ။ ပရိသတ်တွေ အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ မနက်လေးနာနာ သင်္ကြာဖို့စီစဉ်ထားတယ်လို့ ကိုထွဋ်ပြောတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ညီရယ်။ ညို့လို့စိတ်သဘောထားစင်တဲ့ကောင်လေးကိုမှ သေမင်းက ခေါ်ရသတဲ့လား။ လောကမှာ လူဆိုးလူမိုက်တွေ ဒီလောက်ပေါ်နေပါလျက်နဲ့ ဒီလောက်အပြစ်တင်စင်တဲ့ကောင်လေးကိုမှ”

“စိတ်ကိုထိန်းပါ မြေရယ်။ သေနေစေလို့သေတယ်လို့မှတ်လိုက်ပါ”

“မြေ၊ ဘယ်လိုဖြေဆည်နိုင်ပါ့မလဲ။ မြေသိတယ်။ အဲဒါကြောင့်ဖြစ်တာပါ။ မြေပြောလိုက်တဲ့စကားတွေကြောင့် ညီတော်ခံစားသွားရမှန်း မြေသိတယ်။ ညီရယ်... မြေ၊ ညို့ကိုတကယ် မမုန်းပါဘူး။ ညို့အစ်ကိုကြောင့် မပြောသင့်မှန်းသိသိကြီးနဲ့ မြေ

ခဲ့မိတာပါ။ မြေတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာထားရှိတဲ့သံယောဇဉ်က... အင်မတန်ခိုင်မြဲပါတယ်ကွယ်”

“မြေရယ်... ဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်ချိန်တန်လို့ ခြစ်သွားတာပါဟာ”

“ညီ၊ မြေကို နောက်ဆုံးချိန်ထိ နာကြည်းသွားရှာမှာပဲနော်။ သနားလိုက်တာညီရယ်။ မြေကြောင့် နာကျင်ခံစားသွားရရှာတာပါလား”

“မြေရယ်”
မေသူက ဘယ်လိုမှပြောဆိုမနှစ်သိမ့်နိုင်တော့ဘဲ ငြိမ်သွားလေ၏။ နာရီကိုမော့ကြည့်လိုက်တော့ ည(၁၁)နာရီထိုးနေလေပြီ။ နတ်နာထက်မှာ စိန့်နေသည့်မျက်ရည်တို့ကို လက်ဖြင့်ပွတ်သုတ်တိုက်၏။

“မြေ၊ သွားတွေမယ်”
“ဟယ်... မဖြစ်ဘူးထင်တယ်မြေ။ သူ့အစ်ကိုက ခွင့်ပြုမဟုတ်ဘူး။ ကိုထွဋ်တောင်မှ ငါ့ကိုမလာခိုင်းတာသာကြည့်။ သူ့အိမ်သားစု တိုးတိုးတိတ်တိတ်အသုဘချဖို့စီစဉ်ထားတာ”

“မြေ... မြေ... ညို့မျက်နှာလေးကို နောက်ဆုံးအကြိမ် အားဖြစ် တွေ့သွားချင်တာပါ”

“နင်၊ ကိုထက်ဝဠာအကြောင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့နော်
ခက်တာပဲ”

“အို... အခုချိန်ကျမှတော့ အဲဒီကိုရုပ်ဆိုးကြီးကိုလည်း
ဝရုပ်စိုက်မနေတော့ဘူး။ သွားဖြစ်အောင်ကိုသွားမှာပဲ...။ အစ်ကို
ဖိုးကျော်ကို စက်ဘီးနဲ့လိုက်ပို့ခိုင်းမယ်။ အခုပဲသွားပြောမှ”

“ဟဲ့... မြေ”

ဖျတ်ခနဲ အမှောင်ထဲဆင်းချသွားသည့် သူမနောက်
မေသူ အပြေးလိုက်ခဲ့ရလေ၏။ ဩော်... သံယောဇဉ်တရား
ခွန်အားသတ္တိတွေ ဖြစ်တည်စေခဲ့လေပြီကော။

စက်ဘီးနှစ်စီးကိုထောင်ထားပြီး သင်္ချိုင်းအဝင်ဝမှာ
တုတ်လေးတွေဖြင့် ထိုင်စောင့်နေကြ၏။ တဝီဝီပဲယုံနေသည့် ခြင်
ကို အစ်ကိုဖိုးကျော်က တဖတ်ဖတ်ရိုက်နေလေသည်။ မေသူ
တော့ ငူငူငိုငိုဖြစ်နေသည့်သူမကို တစ်ချက်တစ်ချက်သတိ
နေ၏။

ညီရယ်... အချိန်တွေကိုနောက်ပြန်လှည့်လို့ရရင် မြေ
လှည့်လိုက်ချင်ပါရဲ့။ ပြီးတော့ မြေတို့လျှောက်ခဲ့တဲ့ခြေရာတွေ
လုံးကို ပြန်စုစည်းလိုက်ချင်တာအမှန်ပါ။ ခုတော့ မြေက နောက်
ခြင်းဆိုတဲ့မြစ်ကျဉ်းထဲမှာ ပိတ်ဆို့ကျန်နေခဲ့တာပါလား။

မြေကိုသိပ်ချစ်တယ်ဆို။ မြေတို့တွေ ရင်းနှီးချစ်ခင်ခဲ့တာ
တကယ့်အဖြူရောင်သက်သက်ပါ။ ရန်လိုနေတဲ့ညီအစ်ကိုနဲ့ မြေကြား
ညီတယ်လောက်ထိ သောကဗျာပါဒတွေ စုပုံများပြားခဲ့မလဲဆို
တာကို မြေနားလည်ပါတယ်။ ခုတော့... ခုတော့ ညီသိပ်ချစ်လှပါ
လို့ရဲ့ဆိုတဲ့မြေကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့ပြီပေါ့နော်။

“မြေ... အဝေးကကြည့်ပြီးရင် ပြန်ကြရအောင်နော်။
တော်ကြာ လူကြားထဲပြဿနာတက်နေဦးမယ်”

“အို... ရောက်မှတော့ ညီမျက်နှာကို မြင်အောင်ကြည့်
ရမှာပဲ။ ဒါမှ မြေတကယ်ယုံမှာ”

“မြေ... ညီမလေး... ကိုထက်က လူရှေ့လည်းရှောင်
တာမဟုတ်ဘူးနော်။ အစ်ကိုညီမ လူပုံအလယ်မှာ အရှက်ကွဲမှာစိုး
ဆိုးတာနေရတာပါ။ သူက ကျားနာခဲ့မိမှာနော်”

“ပြောချင်လည်းပြောပါစေတော့ အစ်ကိုဖိုးကျော်ရယ်။
မြေကို လူကြားထဲက ဆွဲထုတ်ခါမှထုတ်ရော။ မြေကတော့ ညီနား
ရောက်ရောက်အောင်သွားမှာပဲ။ ဒါမှ တမလွန်က ညီဝိညာဉ်လေး
ကျေနပ်သွားမှာမို့ပါ။ ဒါ၊မြေအတွက် နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပဲ။
နောက်ကို မြေတွေ့ချင်လို့လည်း ညီကိုတွေ့ခွင့်ရတော့မှာမှမဟုတ်
တာ”

“မြေရယ်... ငါတို့ပြောတာက နင့်အတွက်ပါ”

“မြေ၊ နားလည်ပါတယ်။ မေသူတို့မလိုက်ချင်ရင်လည်း မှာပဲစောင့်နေပါ။ မြေတစ်ယောက်တည်း ရွှေတိုးပြီးဝင်ကြည့်မယ်”

မောင်နှမနှစ်ဦးထံမှ သက်ပြင်းချသံတွေ ခပ်ကျယ်ကျယ် ထွက်လာလေ၏။ သူမကလည်း ခေါင်းမာမာ။ ညီအစ်ကိုကလည်း အကြောမာမာနဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးဦးတော့မှာပဲ။

ကားမီးရောင်တွေ ဝင်းခနဲလက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူမ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်၏။ နှင်းဖွဲဖွဲကြောင့် ဝန်းကျင်က အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း။ လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့် နှင်းဆီနီတစ်ပွင့်၏နိုးတံကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သဖြင့် ဆူးစူး၍ ဝင်သွားသည့်လက်မှ သွေးတို့စီးကျလာသည်ကိုပင် သတိမထားမိပေ။

ကွေ့ဝင်ချလာသည့်ကားတန်းများနောက်မှ သူမခပ်သွက်သွက်ဝင်ချလိုက်စဉ် ခေါင်းဖြူဖြူလေးအား ကားထဲမှထုတ်လိုက်သည်ကိုမြင်လိုက်ရလေ၏။

“ညီ”

နှုတ်ဖျားမှ တိုးဖွဖွရေရွတ်လျက် ခေါင်းရှိရာသို့လှမ်းစဉ် လူအုပ်က ရွှေ့မှပ်တံဆို့သွားလေ၏။ အို... ဆွေမျိုးတွေကလည်း ဖျားလိုက်တာ မနည်းမနောပါလား။ သူမနောက်မှ ဝင်လိုက်လာ

သည်ညီပရိသတ်နှင့် ဆွေမျိုးအုပ်စုကြားမှာ သူမခန္ဓာကိုယ်သွယ်သွယ်လေး ညပ်သွားတော့သည်။ ဟင့်အင်း... ညီမျက်နှာလေး ဆိုနောက်ဆုံးအကြိမ်လေးအဖြစ် မြင်သွားပါရစေလား။

“နည်းနည်းလောက်ဖယ်ပေးပါရှင်။ နည်းနည်းလောက်”

လူအုပ်ကြားထဲမှအတင်းတိုးထွက်လာစဉ် ခေါင်းအဖုံးကို ခွင့်၍ အမိန့်စာပြန်နေသံကိုကြားလိုက်ရ၏။

အို... ခေါင်းကိုမပိတ်သေးပါနဲ့ဦး။ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ သူမ လူအုပ်ကိုအတင်းတွန်းတိုက်၍ ရွှေ့ကိုရောက်လာခဲ့သည်။ ဦးသံတွေ စီခနဲထွက်လာချိန်မှာ သူမ၊ ခေါင်းအနီးသို့ရောက်သွားပြီး နှင်းဆီပန်းခက်လေးကို ညီရင်ဘတ်ပေါ်မှာ အသာတင်လိုက်ပါ၏။

ညီရယ်... အိပ်ပျော်နေသလိုပါပဲလား။ မြေကိုကျောခိုင်းပြီးထွက်ခွာသွားခဲ့တာ အမှန်တကယ်ပဲပေါ့နော်။

“ညီ”

ခေါင်းအနားစွန်းကိုကိုင်၍ သူမ ခွေခနဲလဲကျသွားစဉ် ထက်တစ်ဖက်က သူမလက်မောင်းကိုဆတ်ခနဲဆွဲလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် သူမထည့်ပေးလိုက်သည့်နှင်းဆီနီလေးကို ပြန်နှိုက်ယူ၍ ဒီနပ်ဖြင့်နှင်းချေလိုက်လေသည်။

“မင်း... ညီနောက်ဆုံးခရီးကိုတောင် နှောင့်ယှက်နေ

တုန်းပဲလား။ သွားစမ်း... ခုချက်ချင်းထွက်သွားစမ်း”

“ကျွန်မ... ကျွန်မ... ညီကိုနောက်ဆုံးလာနှုတ်ဆက်တာပါရှင်”

“မလိုဘူး... ငါ့ညီသေရတာ မင်းကြောင့်။ မင်းမွေ့လို့ ဒီပြဿနာတွေဖြစ်လာတာ။ ဖယ်စမ်း...”

သူမခန္ဓာကိုယ်လေး ယိမ်းယိုင်လျက် လူအုပ်ကြားထဲသို့ လဲကျသွား၏။ ဝေါခနဲတွန်းသွားသည့်ထရော်လီနောက်မှာ လူအုပ်က စုပုံ၍ပါသွားကြသည်။ သူမ၊ သဂြိုဟ်ဆောင်ပြင်ပမှ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကိုမော့ကြည့်နေမိ၏။

ခဏအကြာမှာ တလိမ့်လိမ့်တက်လာသည့်မီးခိုးများကြားမှာ ပြုံးနေသည့်ညီမျက်နှာလေးကို အာရုံမှာမြင်လိုက်ရလေသည်။ ညီရယ်... ညီလိုစိတ်နဲ့လုံးဖြူစင်တဲ့ကောင်လေးဟာ ကောင်းရာအံ့မှာပဲ စံမြန်းနေထိုင်ခွင့်ရမှာပါ။ အဲဒါကို မြေယုံတယ်။

“ပြန်ကြမယ်လေ၊မြေ... တော်ပြီနော်”

မေသူက သူမလက်ဖျားလေးကို လှမ်းဆွဲလိုက်လေ၏။

နေပါဦး။ မီးခိုးလေးတွေကုန်တဲ့အထိတော့ ကြည့်ပါရဦး။ လူတွေ၊ ကားတွေ တစ်စီးပြီးတစ်စီးထွက်သွားပေမယ့် ညီအစ်ကိုကားက ညီအစ်ကိုပြာကိုစောင့်ယူနေသည်မို့ နောက်ဆုံးမှထွက်လာ

လေသည်။ အပေါက်ဝနားမှာ ငေးဝိုင်၍ရပ်ကြည့်နေသည့် သူမအနီးမှ ဖြတ်မောင်းသွားစဉ် တက်ခေါက်သံကျယ်ကျယ်ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

သူမ ဆတ်ခနဲတုန်သွားပြီး လှမ်းကြည့်မိစဉ် မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့်မျက်လုံးများဖြင့် သူမကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည့်သူကိုမြင်လိုက်ရသည်။ အို... ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ မြေကို စိစိညက်ညက်ကြေအောင် ချေမှုနေချင်သလိုပါပဲလား။ သူ့အကြည့်တွေနဲ့တင် သူမပြာကျလုမတတ် စိုးရွံ့ကြောက်လန့်သွားမိလေ၏။ ဘုရားရေ... ဒီလူဟာ အတော့်ကိုအငြိုးအာယာတကြီး လှတဲ့လူတစ်ယောက်ပါလား။

ဒီလိုလူနဲ့မှ မြေကို နားလည်မှုကိုယ်စီနဲ့ ပြေလည်စေချင်တာတဲ့လားညီ။ သူနဲ့မြေက ညီနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရှေ့နဲ့အနောက်လို ဆန့်ကျင်ဘက်လူသားနှစ်ဦးအဖြစ် ရပ်တည်နေကြတာပါ။ ဒါကို ညီသိလျက်နဲ့များ ညီအစ်ကိုနဲ့မြေကိုပြေလည်စေချင်တာ အံ့ဩမိပါရဲ့။

မြေနှလုံးသားက နုပါတယ်ညီ။ နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းပါတယ်။ သူ့ကြောင့် သူ့အပြောကြမ်းလို့ မြေဘက်က ပြန်ရှိုင်းခဲ့ရတာပါ။ အကယ်၍များ ခုချိန်မှာ ညီရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် ညီအစ်ကိုကို မြေ

သည်းခံပေးမိမှာအမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့မဖြစ်နိုင်တော့ပါလားညီရယ်။

“ပြန်ကြစို့ ညီမလေး... ဇိုးလင်းတော့မယ်”

အစ်ကိုဖိုးကျော်နှင့်မေသူက သူမလက်မောင်းတစ်ဖက်စီကိုဆုပ်ကိုင်၍ တွဲခေါ်ခဲ့လေ၏။ မေသူစက်ဘီးနောက်ခုံမှာထိုင်ရင်း မေသူကိုပွေ့ပိုက်လျက် သူမမျက်ရည်တွေတသွင်သွင်စီးကျလာလေသည်။ ရင်ထဲမှာ နှမြောတသစ်တ်နှင့် စူးအောင်မှုဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်ခံယူလျက် မေသူကိုသာ တင်းတင်းဖက်ထားမိ၏။

ညီရယ်... နောက်တစ်ပတ်ဆို မြေတို့အောင်စာရင်းတွေထွက်ပြီ။ သိပ်မကြာခင်မှာ... ဒုတိယနှစ်ကို တက်ရတော့မယ်။ ကျောင်းတက်ရင် မြေတို့အုပ်စုထဲမှာ ညီကိုမတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့နော်။ Canteen ထိုင်တိုင်း မြေကို ဘယ်သူက ရေနွေးငွေ့တိုက်မှာလဲ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့စကားနိုင်လှရင် မြေဘက်က တစ်တပ်တစ်အား ဘယ်သူလိုက်ပြောပေးမှာလဲ။ မြေကိုလာပိုးကြတဲ့ကောင်လေးတွေရှေ့မှာ မြေလက်ကို ခပ်ပိုင်ပိုင်လေး ဘယ်သူလာဆုပ်ကိုင်တော့မှာလဲ။

အဖြူရောင်ဆိုတာ အင်မတန်သန့်စင်လွန်းတာအမှန်ပါ ညီရယ်။ မြေ ညီကို ညီချစ်သလိုမျိုး ပြန်မချစ်နိုင်ပေမယ့် အားလုံး

ထက်ပိုသာတဲ့သံယောဇဉ်မျိုး ထားခဲ့မိတာအမှန်ပါ။ မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး အနေကျဲ့ခဲ့တာမို့ နောက်ကွယ်မှာ အစ်ကိုမသိအောင် စားချင်တာမှာစားတတ်တဲ့ လုပ်ချင်တာလုပ်တတ်တဲ့ညှဉ်ဆိုးလေးကို စိုးရိမ်စိတ်တစ်ဖက်နဲ့ ချစ်စနိုးလေးဖြစ်ခဲ့တာအမှန်ပါကွယ်။ ခုတော့ မြေဘေးမှာ အရိပ်တစ်ခုလို ခြေလှမ်းထပ်တူကျလိုက်လေ့ရှိခဲ့တဲ့ မြေရဲ့ကောင်လေးက ခုတော့ဖြင့် မြေအနီးနားမှာ မရှိတော့ပြီပဲ။

ဪ... ညီဆိုတဲ့ကြယ်ပွင့်ကလေးရယ်။

* * *

အပိုင်း (၃)

အခန်း (၁၄)

ဒေါ်လေးနဲ့နေစဉ်တုန်းကလို မနက်လေးနာရီမှာ သူမ နိုးထလာခဲ့လေပြီ။ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်၍ သနပ်ခါးရေကျလေးလူးကာ အဝတ်ခပ်လတ်လတ်တစ်စုံကို လဲဝတ် လိုက်ပါ၏။

ခုလောက်ဆို သူမနိုးလောက်သေးပါဘူးလေ။ အတွေးဖြင့် အခန်းတံခါးကိုအသာဖွင့်၍ ဘုရားခန်းရှိရာဆီ ခြေဖွ၍ညင်သာစွာ လှမ်းလာခဲ့သည်။ သောက်တော်ရေချမ်းကပ်၊ ဆီမီးနှင့် နံ့သာတိုင် ဗူးတော်ကာ ဘုရားရှိခိုးနေစဉ် နာရီဝက်အကြာမှာ မိမိက ဆွမ်းတော် လုပ်ငန်းဖြင့် ဝင်လာလေ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ပေးခဲ့ပါမိစ်... မမပဲကပ်ပါ့မယ်”

“မိစ် ဈေးသွားဝယ်မယ်မမ။ ဘာဝယ်လာပေးရမလဲဟင်”

“ဘုရားပန်းသုံးစည်းလောက် ဝယ်ခဲ့ပါမိစ်”

“ဟင်... မိစ်ပြောတာက မမဘာစားချင်သလဲလို့မေးတာပါ”

“ရပါတယ်... အိမ်မှာချက်နေကျအတိုင်းပဲချက်ပါ။ မက ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိစ်ပြန်ထွက်သွားတော့ ဘုရားခန်းမှစ၍ အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံးကို တံမြက်စည်းလွဲကာ အဝတ်စဖြင့် ကြမ်းကိုပြောင်နေအောင်တိုက်လိုက်ပါ၏။ နောက်၊ လှေကားမှတစ်ဆင့် ဧည့်ခန်းကို တံမြက်စည်းလွဲ၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကာ Show Case တွေ၊ နံရံတစ်ဝိုက်ကို ကြက်မွေးတံမြက်စည်းလေးဖြင့် လွဲကျင်းသန့်စင်လိုက်သည်။

(၆)နာရီထိုးတော့ အခန်းထဲပြန်ဝင်ကာ ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲကာ ပိုက်ဆံအိတ်လေးကိုကိုင်၍ အိမ်ထဲမှထွက်လိုက်၏။ ဒရိုင်ဘာကိုမြင်က ကားကိုသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေရာမှ သူမကိုလှည့်ပြောလိုက်ပါသည်။

“မမလေး အပြင်သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ရပါတယ်ကိုမြင့်... ကျွန်မ လိုင်းကားစီးနေကျပါ။ မလိုဘူးရှင်”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ် မမလေးရဲ့။ အစ်ကိုကြီးက သေချာအထားလို့ပါ။ ပြီးတော့ ဒီကနေ လမ်းထိပ်ကားဂိတ်ကိုလျှောက်တာ ဝန်ခံခက်ခဲနီးနီးကြာမှာခင်ဗျ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်။ ကျွန်မက ခြေလျင်လျှောက်နေကျတော့ရှိပြီသားပါကိုမြင့်ရဲ့... မပူပါနဲ့ရှင်”

ခြံကျယ်ကြီးထဲမှ ဝင်းတံခါးဆီလျှောက်လာတော့ သူမကို စောင့်ဦးလေးကြီး ဘကြီးအုံက တံခါးကိုဖွင့်ပေးလေသည်။ သူမကားလေးတင်စကားပြော၍ လမ်းထိပ်ဆီသို့ ခြေလှမ်းကိုခပ်သွက်သွက်လေးလှမ်းလာခဲ့လေ၏။ မနေချင်ပါဘူးညီရယ်။ မြေနဲ့လုံးဝမသည့်တဲ့ညီအိမ်မှာ ညီအစ်ကိုမျက်နှာကိုမော့ကြည့်ပြီး၊ မြေနေဆည်းမနေချင်ဘူး။ စားလည်းမစားချင်တာအမှန်ပါ။

ဘုရားဝတ်ပြု၍ လှေကားမှဆင်းလာတော့ သူမအခါ
တံခါးပိတ်ထားသည်ကိုသာ တွေ့ရ၏။ မနိုးသေးတာလား... ဒါ
မဟုတ် အောက်ထပ်မှာ ရောက်နေပြီလား။ မျက်လုံးများဖြင့် မ
မသာလေး ဝေ့ဝေ့ရှာဖွေမိသော်လည်း သူမကိုအရိပ်အယောင်ထဲ
သော်မျှ မတွေ့ရပါချေ။ ခြံထဲများရောက်နေလေသလား။ ထမင်း
စားခန်းထဲမှာ သူတစ်ယောက်စာ ပြင်ရိုးပြင်စဉ်အတိုင်းပင် Break
fast ကိုပြင်ဆင်ထားလေ၏။

“ဒေါ်ကြီးခင်... ဟိုတစ်ယောက်ရော”

“အပြင်ကိုထွက်သွားပါတယ် သားကို”

“ဟင်! ဘာစားသွားသေးလဲ”

“ဘာမှမစားသွားပါဘူး”

“ဒါဆို ကိုမြင့်လိုက်ပို့တာပေါ့။ ဟုတ်လား...”

“မဟုတ်ပါဘူး... သူဟာသူ ခြေလျင်လျှောက်ပြီး ဘယ်
ကားစီးသွားမယ်လို့ပြောသွားပါတယ်”

“ကျွတ်... မဟုတ်သေးပါဘူး။ လေးလေးသိရင်တော့
ကျွန်တော်အပြောခံရဦးမယ်။ နောက်တစ်ခါ သူအပြင်ထွက်
ဘယ်သွားလဲသိအောင်မေးပါ ဒေါ်ကြီးခင်။ အိမ်ကအစာစားပြီး
ထွက်ပါစေ။ ကိုမြင့်ကိုပြောရဦးမယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် လေးလေး

တို့ တစ်ခုခုသွားချွန်မှ ကျွန်တော်တို့တစ်အိမ်လုံးအပြောခံရမှာ”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

Breakfast စားပြီးသည်နှင့် ကုမ္ပဏီသို့ သူထွက်လာခဲ့၏။
ညီရှိနေစဉ်တုန်းကတော့ တစ်လတစ်ကြိမ်၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်လတစ်
ကြိမ်မျှ Meeting လုပ်သည့်ရက်မျိုးသာ ကုမ္ပဏီကို သူရောက်ခဲ့
လေသည်။ ဪ... အဲဒီတုန်းကတော့ ညှိဘေးနားမှာ အရိပ်
သဖွယ် သူအမြဲပါနေခဲ့တာကိုး။

“တောက်!”

ကားမောင်းနေရင်းဖြင့် မကျေမနပ်တက်ခေါက်လိုက်မိ
ပြန်၏။ ဒင်းက အိမ်မှာနေပြီး အိမ်ရဲ့စည်းကမ်း (သူချမှတ်ထား
သည့်စည်းကမ်း)တွေကို ကလန်ကဆန်လုပ်ချင်နေသလိုပါပဲလား။

ကောင်းပြီ မြေသင်းနဲ့ရေ... ငါ့အိမ်မှာ ငါ့စည်းကမ်းကို
နာခံဘဲ ထင်ရာစိုင်းနေရင် မင်းဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ စောင့်သာ
ကြည့်။ မင်းကို တစ်ရက်ကလေးမှ စိတ်မချမ်းသာအောင် ငါလုပ်ပြ
မှာပါ။ အတွေးဖြင့် သူ မဲ့ပြုံးတစ်ချက်ကို ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

ကားဂိတ်မှာဆင်းလိုက်သည်နှင့် ဈေးမှစက်ဘီးဖြင့် ပြန်လာသည့်မေသူနှင့် တန်းတိုးလေတော့၏။

“ဟယ်! မြေ... နင်လာလည်တာပေါ့လေ။ အတော်ပဲ၊ နောက်တစ်ပတ် ငါတို့ကျောင်းတက်ရင် ငါ ကိုထွဋ်ကိုလိုက်ပို့ခိုင်းမလို့။ အဲဒါ နင့်ကိုရင်ခေါ်မယ်နော်”

“နင့်ဟာနင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာသွားပါ မေသူရယ်။ မြေဆီကို တကူးတကကြီးဝင်မခေါ်ပါနဲ့။ နင်အလုပ်ရှုပ်ပါတယ်”

“ဟင်... နင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲမြေ။ ငါက နင့်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းလေဟာ”

“မြေနားလည်ပါတယ် မေသူရဲ့။ အိမ်ကိုတမင်မလာစေချင်လို့ပါ။ ဒင်းက မြေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူစိမ်းမှ သွဲ့ခြံထဲမလာရဘူးတဲ့”

“အံ့မာ... ငါက မကြာခင် သူနဲ့အမျိုးတော်ရတော့မှာပဲဟာ... ကြီးကျယ်ရန်ကော။ နေဦး... မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ငါ နေ့စဉ်လာကိုလည်ဦးမယ်”

“အင်း... နင်သူနဲ့ရန်ပြိုင်ဖြစ်နိုင်ရင် လာပါလေ့ မေသူရယ်”

“အဲဒီအခါ မြေက ငါ့ဘက်မှာ ရှိမှာမဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့... မေသူက မြေအချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပဲဟာ”

“တစ်သက်လုံး ဒီစကားတည်ပါစေနော် မြေ။ နောက်မှ ကိုကြီးထက် ဘယ်သူ့ကိုမှ မြေပိုမချစ်နိုင်ဘူးလို့တော့မပြောပါနဲ့”

“ဘာရယ်... နင့်စကားကြီးက ဘာကြီးတုန်း”

“ဟင်းဟင်း... အိမ်ရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးပြောကြတာပေါ့။ လာ... စက်ဘီးပေါ်တက်”

သူမ၊ မေသူ့ကိုမျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး စက်ဘီးနောက်ခုံပေါ် အသာတက်လိုက်ခဲ့၏။ ဒေါ်လေး အပြင်ထွက်သွားသဖြင့် မေသူ့အိမ်ပေါ်မှာပင် သူမတက်ထိုင်နေရလေသည်။

“ဟော... သမီးမြေပါလား။ ဟိုမှာနေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လားသမီး”

“ဒီလိုပါပဲ အမေမြိုင်ရယ်”

“မြေက သူ့မျက်နှာကြည့်ပြီး နေပျော်အောင်နေရတာလေအမေရဲ့”

“မေသူနော်... နင် ဟုတ်ကိုမဟုတ်တော့ဘူး။ မြေကို ဘယ်လိုတွေပြောနေတာလဲ”

“ဟင်းဟင်း... မနေ့က အိမ်ကို ကိုထွဋ်လာသွားတယ် မြေရဲ့”

“ဒါနဲ့ပဲ အူမြူးနေတာပေါ့လေ။ မိန်းမကိုက တော်တော်ရွံ့
“ဘယ်ကသာ... ဒေါ်လေးပါခေါ်ပြီး မြေရှေ့ရေကိုဆွေး
နွေးနေကြတာရှင်”

“ဘယ်လို... မြေရှေ့ရေကိုဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်သမီးရဲ့။ မငယ်လာတော့ အကြောင်းစုံသိရ
မှာပေါ့။ လာ... ထမင်းစားကြစို့။ ဒီမနက် ဝက်သားနဲ့အာလူးဆီ
ပြန်ရယ်။ သရက်ချဉ်သုပ်ရယ်။ ပဲနီလေးနဲ့ကြာဆံဟင်းချိုရယ် ချစ်
တယ်”

“ဟင်... မြေကြိုက်တဲ့ ကန်စွန်းရွက်ဖြင့် မကြော်ဘဲနဲ့
အမေမြိုင်ကလည်း”

“ပါပါတော်... ပါပါ... သမီးသူငယ်ချင်းကလည်း ကန်
စွန်းရွက်မပါရင် ထမင်းစားမမြိန်ဘူးလေ... ထိုင်”

သူ့အိမ်ကိုယ်အိမ်မခွဲဘဲ ငယ်စဉ်ကတည်းက စားနေတုန်း
သူမ့အားမနာဘဲ ဝင်စားလိုက်ပါ၏။ တစ်အောင့်အကြာမှာ ဒေါ်
လေးပြန်ရောက်လာပြီး ဒီဘက်ကိုကူးလာလေသည်။

“မြိုင်ရေ... မြေရောက်နေတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်မငယ်ရေ... လာ... အခုပဲထမင်းစားသွား
ပြီးတယ်”

“ဟဲ့... သူငွေအိမ်မှာ ထမင်းစားမကောင်းလို့ ဒီမှာလာ
အားတာလားသမီးရယ်”

“မြေ၊ သူ့အိမ်မှာ ဘာမှမစားပါဘူးဒေါ်လေးရယ်”

“ဟယ်... သမီးကလည်း ကိုယ်အမြဲနေရမယ့်ဟာ။ အဲဒီ
ညို့မလုပ်နဲ့လေ။ တော်ကြာ ရွှေနေကြီးသိသွားရင် ဘယ်ကောင်းပါ
လဲ”

“ကဲကဲ... ထိုင်ခုံမှာထိုင်ကြလေ။ ငါ လက်ဖက်သုပ်ဦး
မယ်မငယ်ရေ။ နင့်တူမကို မနေ့တုန်းက မောင်ထွဋ်ပြောသွားတာ
တွေ ပြန်ပြောလိုက်ဦး”

“အေး”

သူမ မေသူတို့ညှော်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ မေသူက
သူမလက်ဖျားလေးကိုဆုပ်ကိုင်၍ နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လေ၏။

“မနေ့က မောင်ထွဋ်၊ ဒေါ်လေးဆီကိုလာသွားတယ်သမီး
နဲ့”

“ဟင်... ဘာကိစ္စလာရတာတုန်း။ သူလာရမှာ မေသူ
အိမ်ပဲဥစွာ”

“သမီးကိစ္စ လာဆွေးနွေးအကြံပေးသွားတာပါသမီးရဲ့”

“ဘာများလဲ ဒေါ်လေးရယ်”

“ဒီလိုသမီးရဲ့... မောင်ထက်အဖေတို့မှာ ညီအစ်ကိုတွေ
ယောက်ရှိတယ်။ အကြီးဆုံးက မန္တလေးတောင်မှာ ရာသက်ဖန်
ဘုန်းကြီးဝတ်သွားပြီ။ သူက ဆရာဝန်ပေါ့။ ပြီးတော့ မောင်ထက်
အဖေ...။ သူကတော့ ကုမ္ပဏီလုပ်တယ်။ ပြီးရင် မောင်ထွဋ်အဖေ
ပေါ့။ သူက ဆောက်လုပ်ရေးတွေလုပ်တဲ့ အင်ဂျင်နီယာပေါ့။ အငယ်
ဆုံးက ရှေ့နေကြီးလေ”

သူမ ဘာမှနားမလည်သဖြင့် ဒေါ်လေးပြောတာကိုသာ
နားစွင့်နေမိ၏။ အဖေ့မြိုင်က ရေနွေးကြမ်းနှင့် လက်ဖက်သုပ်ဖန်
ကန်ကို လာချပေးပြီး ဒေါ်လေးဘေးခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ညီအစ်ကိုလေးယောက်မှာ အငယ်ဆုံးဦးက ကိုယ့်အိမ်
ထောင်ကိုယ့်စီးပွားနဲ့ ပြေလည်ကြပြီးသားပါ။ မောင်ထက်တို့ဘယ်
လောက်ချမ်းသာသလဲဆိုတာ သမီးမျက်မြင်ပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... အဲဒါ မြေနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲဒေါ်လေးရယ်”

“ဆိုင်ပြီကော မြေ။ သမီးက မောင်ညီနဲ့သက်ဆိုင်ပြီး အိမ်
အိမ်ကိုရောက်နေပြီပဲ။ ဒေါ်လေးပြောတာကို သေချာနားထောင်
မြေ။ သမီးအတွက် အရမ်းအရေးကြီးလို့ပါမြေ။ ရှေ့နေကြီးက
နဲ့ကိုထက်ကိုသဘောတူပြီး လက်ထပ်စေချင်တယ်တဲ့”

“ရှင်... အို... မဖြစ်နိုင်တာ။ ဒီလောက်မျက်နှာကြော

မတည့်တဲ့လူနှစ်ယောက်ကိုမှ။ မဖြစ်ပါဘူး... နဂိုကမှ မြေကိုပိုင်း
လုံးလို့မြင်နေရတဲ့ကြားထဲ။ ခုတောင် မလွဲသာလို့ သူ့အိမ်ပေါ်မှာ
မြေနေရတာ။ ဦးဦးနဲ့ရင်းနှီးသွားရင် ဒီအမွေတွေကို မြေပြန်အပ်
မှာ ဒေါ်လေးရဲ့။ မြေ အဲဒါတွေမမက်မောဘူး။ သူ့အထင်လွဲတာ
ကိုလည်း လက်မခံနိုင်ဘူး။ လုံးဝကိုမဖြစ်နိုင်တာ”

“သမီးတို့ကိုသဘောတူရတာလည်း အဲဒီအမွေတွေကြောင့်
ပဲမြေ”

“ဒေါ်လေးရယ်... မိုးပေါ်က အပ်တစ်စင်းနဲ့ မြေပြင်က
အပ်တစ်စင်းဆုံတယ်ဆိုတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူနဲ့
မြေတို့စွဲက ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်လာနိုင်ပါဘူး”

“လောကမှာ မဖြစ်နိုင်တာရယ်လို့ရော ရှိခဲ့လို့လားမြေ။
သမီးလည်း အရွယ်ရောက်နေပါပြီ။ စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်တာပဲ။
ရှေ့နေကြီးက... မောင်ထွဋ်အဖေနဲ့ သွားတိုင်ပင်တာကိုကြားလို့
မောင်ထွဋ်က ဒေါ်လေးကိုလာပြောတာပါ”

သူမ သက်ပြင်းမောကိုသာချလိုက်မိပြီး ဆက်တိစားပွဲပေါ်
နဲ့ ကြွဆေးလိပ်ပြာခွက်လေးကို အငေးသားကြည့်နေမိလေသည်။
ဘုရားရေ... လောကမှာ မမျှော်လင့်တာတွေဟာ မထင်မှတ်ဘဲ
ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တာပါလား။

“မြေ... မောင်ထက်တို့ဘကြီးဘုန်းကြီးက မိဘမဲ့ဖြစ်သွား
တဲ့တူနှစ်ယောက်ကို သူပိုင်သမျှအမွေတွေ လွှဲပေးဖို့ရှိတယ်ကွယ်။
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာနဲ့ သူ
အမွေထက်ဝက်ကိုထုတ်ယူခွင့်ရပြီ။ အခု မောင်ထက်တစ်ယောက်
တည်းသာ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေတော့ မောင်ထက်လက်ထပ်ရင်
အဲဒီအမွေတွေကို အကုန်စုပုံပြီးရမှာလေ”

“အဲဒါ မြေက ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ မြေနဲ့မှမဆိုင်တာ”

“မဆိုင်ချင်လို့မရဘူးလေမြေ။ ရှေ့နေကြီးကလည်း အဲဒါ
ကိုအစိုးရိမ်ဆုံးမို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တိုင်ပင်ကြတာပါ”

“သူ့ရပိုင်ခွင့်ပဲ ဒေါ်လေးရယ်။ သူ့ဟာသူ လက်ထပ်ချင်တဲ့
သူနဲ့လက်ထပ်ပြီး ထုတ်ပါစေပေါ့”

“မပေးချင်လို့ပေါ့မြေ။ သူစိမ်းကို ရမသွားစေချင်လို့ပေါ့”

“ဘာတွေလဲ ဒေါ်လေးရယ်။ မြေတော့ ခေါင်းရှုပ်လာပြီ
တာမှနားမလည်တော့ဘူး”

“ကိုထက်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘချင်းသဘောထူ
ထားတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်မြေ။ အခု အဲဒီမိန်းကလေး
က နိုင်ငံခြားက အစ်ကိုတွေအစ်မတွေဆီမှာ သွားနေနေတာ ငါ
နှစ်ကျော်ပြီ။ ကောင်မလေးက ခေတ်မီတယ်၊ ခေတ်ဆန်တယ်

အထူးသဖြင့် ဆိုရှယ်ကျတယ်တဲ့။ ပြီးတော့... မောင်ထက်ကိုချစ်
သိလို့ယူမှာထက် ဒီလိုအမွေတွေရဖို့အလားအလာရှိလို့ကို ကြိုးရှည်
ရှည်နဲ့လှန်ထားခဲ့တာ။ မောင်ထက်မျက်နှာ ပျက်သွားကတည်းက
မောင်ထက်ကိုဂရုမစိုက်တော့တဲ့မိန်းကလေးအမျိုးတွေက အချင်း
ချင်း သတင်းတွေကြားပြီး ဒီကိစ္စကိုအတည်ပြုကြတော့မယ်။ အိမ်
ထောင်မှုကိုထိန်းသိမ်းဖို့ထက် မောင်ထက်အမွေတွေကို မကုန်ကုန်
အောင်သုံးဖြုန်းကြဖို့သေချာတာမို့ ရှေ့နေကြီးက သဘောမတူချင်
တာတဲ့”

“ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ ဒေါ်လေးရယ်။ ကာယကံရှင်သူကိုယ်
တိုင်က လက်ခံထားရင် ဦးဦးတို့ဘာမှလုပ်လို့ရတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဒါကြောင့်... သမီးကို... မောင်ထက်နဲ့နီးစပ်အောင်
မောင်ထက်အိမ်ကိုအရောက်ပို့လိုက်တာပေါ့”

“ရှင်... အမယ်လေး... ဒီကိစ္စတွေကိုသာ သူသိရင်
မြေတော့ ရှက်ပြီးလဲသေဖို့ပဲကောင်းတော့တယ်။ ဘယ်လိုတွေလုပ်
ဖို့ကြတာလဲရှင်”

“သမီးရယ်... သမီးအိမ်ထောင်ပြုသွားရင် သမီးနဲ့ပတ်
သက်တဲ့သူစိမ်းက မောင်ထက်မိဘအမွေတစ်ဝက်ကို ခံစားသွားရ
မယ်။ မောင်ထက်အိမ်ထောင်ပြုသွားရင် ကျန်တဲ့အမွေထက်ဝက်

၁၈၈ * မမသဒ္ဓါမောင်

ပါမက... ဘကြီးရဲ့အမွေတွေပါ အကုန်ရသွားမှာလေ။ ဒီအမွေတွေကို ဇာန်စုတစ်စည်းတည်းရှိစေချင်တဲ့စေတနာနဲ့ နေကြီးက အခုလိုအစီအစဉ်ဆွဲပေးလိုက်တာပါ။ လိမ္မာပါ သမီးရယ်။ အားလုံးဟာ သမီးကောင်းစားဖို့အတွက်ချည်းပါပဲ။”

“ဟင့်အင်း... ဒီကိစ္စထဲမှာ မြေမပါဘူး။ မြေ သူတစ်ယောက်ပစ္စည်းကို အပ်တိုတစ်ချောင်းတောင် ယူမိဖို့မပစ်မှားခဲ့ပါဘူးလေရယ်။ မြေ... ဦးဦးနဲ့သွားတွေ့ပါဦးမယ်”

“လက်ခံနိုင်ဖို့စဉ်းစားပါမြေ။ ကိုထွဋ်ကလည်း နင့်ကို သူ့အစ်ကိုနဲ့သိပ်ဖြစ်မြောက်စေချင်နေတာပါ”

“တော်ပါတော့မေ့ရယ်။ မြေတော်တော်စိတ်ညစ်သွားတာအမှန်ပဲ။ စိတ်လေးများကြည်မလားလို့ထွက်လာခဲ့တာမှ ပိုဆိုးနေပြီ။ ဒေါ်လေးအဆင်ပြေရဲ့လားလို့လည်း မြေလာကြည့်တာ”

“ပြေပါတယ်သမီး။ မောင်ထက်က ရှေ့နေကြီးကနေတစ်ဆင့် လူလွတ်ပြီး ဒေါ်လေးအတွက် လိုအပ်တာမှန်သမျှကို လာဖို့စေပါတယ်။ ပြီးတော့ လစဉ်တစ်လငွေတစ်သိန်းလည်း ပို့ပေးတယ်မြေ။ ခု ဒေါ်လေးဈေးမရောင်းတော့ဘူး။ ဘုရားတရားအလုပ်တို့ဖောက်ချလုပ်နိုင်ပါပြီ။ လှူချင်တန်းချင်တာတွေလည်း ပြည့်ဝပြီးတစ်ခုပဲကျန်တာပါမြေ။ အဲဒါကတော့ သမီးကိုစိတ်မချတာပါပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မြေပြန်ဦးမယ်ဒေါ်လေး။ ဒေါ်လေးကို မြေကန်တော့မိတယ်”

“သာဓု... သာဓု... သာဓုပါသမီးရယ်။ လိမ္မာလက်စတာကို ဆက်ပြီးလိမ္မာပါ။ ကိုထက်က သမီးထင်သလို သဘောဆိုးတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သမီးနားလည်လာမှာပါကွယ်”

“ငါ စက်ဘီးနဲ့ ကားဂိတ်ကိုလိုက်ပို့ပေးမယ်မြေ”
သူမအသာထရပ်၍ မေ့သုနှင့်အတူထွက်လာခဲ့၏။
မထင်ပါဘူးဒေါ်လေးရယ်...
သူက... သူက မြေကို အဲဒီအိမ်ပေါ်က မနေနိုင်အောင် ချပ်ပြီး မောင်းချဖို့ကြံစည်နေတဲ့လူပါ။
ဒါကို မြေသိတယ်။ မြေ အလိုလိုသိနေပါတယ်ရှင်...။

* * *

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပိုင်နိုင်တာအားလုံး ပုံငွေပါရခေ

အခန်း (၁၅)

အိပ်ရာထက်မှာ အားမရှိသလို ခွေလှဲနေမိစဉ်မှာ တံခါး
ခေါက်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် သူမ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပါ၏။

“မမ... အစ်ကိုကြီး အပေါ်ထပ်ညှော်ခန်းမှာ... မမကို
စောင့်နေပါတယ်။ ပြောစရာရှိလို့ ခဏလာခဲ့ပါဦးလို့ အခေါ်ခိုင်း
လိုက်လို့ပါရှင်”

“မမလာခဲ့မယ်မိစံ... ခဏနော်”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

သူမ ဆံနွယ်ရှည်တို့ကို ဘီးဖြင့်သုံးလေးချက်ရှင်းလင်းလိုက်
ပြီး သိုးမွေးကွင်းလေးဖြင့် စည်းနှောင်လိုက်ပါ၏။ အနည်းငယ်တွန့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကျေနပ်သည့်အကျိုးနှင့်လုံချည်ကို ပြင်ဝတ်တန်ဝတ်၊ ဆွဲဆန်တန် ဆွဲဆန်ပြီးမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ သူ့အထင်သေးစွာကြည့်တာမျိုး ကိုတော့ သူမမလိုချင်ပေ။

“ထိုင်ပါ”

“ရပါတယ်... ပြောစရာရှိတာကိုသာပြောပါ”

“မင်းဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ မြေသင်းနဲ့။ ဒီအိမ်ဟာ ငါ့ အိမ်နော်။ မင်းက ငါ့အိမ်မှာ လာနေနေရတဲ့သူ။ ပြီးတော့ မင်း ထက် ငါ၊ ရှစ်နှစ်ကျော်ကြီးတာ။ နည်းနည်းပါးပါးရိုသေသမှုတော့ ရှိဦးမှပေါ့”

“ဒီအိမ်မှာ ကျွန်မနေချင်လို့များ နေနေတယ်လို့များ ရှင် ထင်နေလား။ မလွဲသာလို့နေနေရတာရှင့်။ ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်စက္ကန့် တောင် နေချင်တာမဟုတ်ဘူး”

“တောက်... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေပြောမနေနဲ့။ မင်း အကြောင်းတွေ ငါမသိဘူးမှတ်နေလား။ ဒီမှာ၊ မင်း ဒီအိမ်မှာနေ ရင် ဒီအိမ်ကစည်းကမ်းကိုလိုက်နာမှပေါ့။ သွားချင်တဲ့အချိန်သွား ပြန်ချင်တဲ့အချိန်ပြန်ရအောင် ငါ့အိမ်က သာလာယံဇရပ်မဟုတ် ဘူး...”

“ကျွန်မကိစ္စနဲ့ကျွန်မသွားတာပဲ။ ရှင့်ကို အမိန့်တောင်

စရာလိုလို့လား”

“လိုတယ်... ဘယ်သွားမယ်၊ ဘယ်အချိန်လောက်ပြန် လာမယ်ဆိုတာ အိမ်က တစ်ယောက်ယောက်ကိုအသိပေးပြောသွား ရမှာပဲ”

“ကျွန်မ ဆယ်ကျော်သက်ကလေးလေးမဟုတ်ဘူးရှင့်။ ရှင့် အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ နာခံနေရတဲ့ ရှင့်အလုပ်သမားလည်းမဟုတ် ဘူး”

“ဘာက... တောက်... မင်း တော်တော်လူပါးဝတ်မိန်း အလေးပဲ။ ငါ့အရိပ်ကိုခိုပြီး ငါ့ကိုတစ်ခွန်းမကျန်ပြန်ခံပက်နေတာ ပါလား။ အာဂသတ္တိပဲ”

“ကျွန်မက ရှင့်အရိပ်ခိုရအောင် ရှင်ကျွေးတာစားနေတဲ့ မိန်းမမဟုတ်ဘူးရှင့်”

“လာပြန်ပြီ... အေး... မင်း၊ ငါ့စကားကိုမနာခံရင် ငါ သေးလေးကိုတိုင်မယ်။ ဒါမှ မင်းဆိုးသွမ်းနေတာကို လေးလေးသိ ဘူး”

“ရှင်နော်... လူကိုအော်ငေါက်ရုံနဲ့ အားမရသေးဘူး။ အိမ်ကိုပါခေါ်ပြီး အနိုင်ကျင့်ဦးမယ်။ တော်တော်မတရားတဲ့လူ။ အိမ်ထုတ်စိတ်ယုတ်”

၁၉၄ နှစ် မမသဒ္ဒါမောင်

သူက သူမကိုဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ Hand Phone ခလုတ်တွေကိုသာ တတောက်တောက်နှိပ်လိုက်ပါတော့၏။ သိပ်မကြာမီ ရှေ့နေကြီးဦးအာကာ၏ကားလေးက တိုက်ရှေ့မှာ လေ့ခနဲဆိုက်လာလေသည်။ အပေါ်ဧည့်ခန်းသို့ လှေကားမှတဖြည်းဖြည်းတက်လာရင်း သူနှင့်သူမကိုတွေ့သွားလေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာတုန်း။ သမီးရောက်တာမှ နှစ်ရက်ရှိသေးတာနော်”

“သူ့ကိုကြည့်ပြောဦး လေးလေးရ၊ မိန်းကလေးတဲ့... သွားချင်တဲ့အချိန်သွား၊ ပြန်ချင်တဲ့အချိန်ပြန်လာ။ အိမ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မှာမသွားဘူး။ ညမှောင်တဲ့ထိပြန်မလာတော့ ဘယ်ရှာလို့ရမှန်းမသိ။ အိမ်ကလူတွေစိတ်ပူအောင်လုပ်လို့ ပြောနေတာ။ ‘ဧကန်ကလန်ပြန်ရန်တွေ့တယ်’”

“ဟုတ်သားပဲ... သမီးက တစ်ယောက်ယောက်ကိုလည်း သွားမှပေါ့”

“မြေ... တစ်နေကုန် ဒေါ်လေးဆီမှာရှိနေတာပါ ဦးရဲ့”

“မောင်မြင့်မသိဘူးလား။ လိုက်မပို့ဘူးလား”

“အဲဒါပဲပြောနေတာ။ အိမ်မှာ သူ့အတွက် ကားအသစ်

ဆင့်၊ ဒရိုင်ဘာအဆင်သင့်ထားထားပေးတာကို အရွဲ့တိုက်ပြီး လိုင်းကားထွက်စီးတယ်”

“ဟုတ်လားသမီး”

“ကျန်သေးတယ်။ အိမ်မှာ ကော်ဖီမသောက်၊ ထမင်းမစားဘဲ အပြင်မှာ ဘယ်ကဘယ်လိုစားလာလဲမသိဘူး။ မိစံတို့က သူ့ဘယ်အချိန်စားမလဲမသိဘဲစောင့်ရင်း အိပ်တာနောက်ကျနေရတာ ညတိုင်းပဲ”

ဦးဦးထံမှ သက်ပြင်းချသံ အကျယ်ကြီးထွက်လာသဖြင့် သူမငြိမ်နေမိ၏။ ကြည့်စမ်း... ကလေးလေးကျနေတာပဲ။ အကုန်အစအဆုံးမချွင်းမချန်ကို ပြန်တိုင်တာပါလား။ ဟင်းနော်... တိုင်သမျှဟုတ်နေလို့ ငြိမ်ပေးတယ်မှတ်။ နို့မို့ ရှင့်ကိုတစ်ခွန်းဆိုတစ်ခွန်း ပြန်အော်မှာအမှန်ပဲ။

“သမီးက ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ခုလိုတွေလုပ်နေတာလဲမြေ။ ဦး သမီးကို စေတနာနဲ့ ဒီအိမ်ပေါ်ပို့ခဲ့တာ ဦးရဲ့စေတနာတွေကို အသိအမှတ်ပြုရမှာပေါ့”

“မြေ... မြေ... ဒီအိမ်မှာမနေချင်ဘူးဦးဦး။ မြေ၊ ဒေါ်လေးနဲ့ပဲပြန်နေမယ်။ သူ့အိမ်မှာနေပြီး သူ့ကျွေးတာစားမိရင် ဒီထက်တောင်မှ ပိုအပြောခံရမှာ။ မြေ၊သူများပြောတာမခံနိုင်ဘူး။ အထူး

သဖြင့် သူ့နိုင်ထက်စီးနင်းပြောတာကိုမခံနိုင်ဆုံးပဲ”

“ဘယ်ဖြစ်မှာလဲမြေ။ သမီးက ညီညီကိုယ်စား ဒီမှာလာနေရတာလေ... ဒါကိုနားလည်မှပေါ့။ ကိုကိုဟာ သမီးရဲ့အစ်ကိုဆိုလည်း မမှားဘူး။ သမီးက အငယ်ပဲ။ အကြီးစကားကိုနားထောင်မှပေါ့။ ပြီးတော့ ကိုကိုပြောနေတာတွေက မျှမျှတထဲရှိနေတာပဲ။ သမီးကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ချုပ်ချယ်နေတာမှမဟုတ်တာ။ ဦးပြောတာသဘောပေါက်ရဲ့လားမြေ။ သမီးကို ဦးဆူနေတာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဦးဦး”

“နောက်တနင်္လာဆို သမီး ကျောင်းစတင်ရပြီ။ အိမ်ကကား၊ အိမ်ကဒရိုင်ဘာ ကြိုပို့လုပ်ပေးလိမ့်မယ်။ နောက်ကို ဘယ်သွားသွား မောင်မြင့်ကိုပို့ခိုင်း။ ကြားလား...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးက ဒီအိမ်ကလူဖြစ်နေပြီ။ ဒီအိမ်စည်းကမ်းနဲ့အညီ နေတတ်ရမှာပေါ့။ နောက်ကို ကိုကိုမကြိုက်တာမှန်သမျှ ဘာတန်ခိုမှမလုပ်ရဘူးနော်။ ကိုကိုစကားကိုနားထောင်ပါ”

သူမ ဘာမှမတုံ့ပြန်မိပေ။ သူ့ထဲမှ မျက်စောင်းတစ်ခု ခိုင်းနေလွင့်လာလေ၏။ ဟွန်း... ယောက်ျားကြီးတန်ဖဲ့ မျက်စောင်းကလည်းတိုးတတ်ပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ထမင်းချိုင့်လည်း အဆင်သင့်ပြင်ပေးလိမ့်မယ်။ ဒီအိမ်ထဲ ထမင်းစားပါ။ သမီး ထမင်းတစ်နပ်မစားရင် ဦးဆီကို အလုပ်မေးတွေ ဖုန်းဆက်ကြလိမ့်မယ်။ သမီး ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး။ ချိန်တန် ထမင်းပွဲရွှေ့ရောက်စားရဲ့ပဲ။ လကုန်တိုင်း ကိုကိုသမီးအဖွဲ့ဖို့ပေးလိမ့်မယ်။ ဟုတ်ပြီလား။ ရော့... ဒီမှာ ဦးရဲ့visiting card... အိမ်ဖုန်းရော၊ Hand Phone ရောပါတယ်။ ဒီမှာ သမီးတွေက Hand Phone ယူထား”

“ဟင်... မြွေအတွက်မလိုပါဘူး။ မြွေမယူဘူး”

“မယူလို့ရမလား။ တော်ကြာ မင်းဘယ်ရောက်လို့ရောက်သေးသိ။ အိမ်က ဘယ်လိုလာကြိုရမလဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့... သမီးအချိန်တန်ပြန်မရောက်ရင် စိတ်မယှိအစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိနေပြီဆိုတာကိုမမေ့နဲ့။ လိမ္မာပါလိမ့်မယ်။ သမီးလိမ္မာတာကိုပဲ ဦးအမြဲကြားချင်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဓိပ္ပာယ်ပါပြုံး၍ ပြောလိုက်သည့်ဦးဦးစကားကို သူက နားမလည်သော်လည်း သူမသိလိုက်ပါ၏။ ဘုရားရေ... ဘာတော့ သူ့လမ်းစဉ်အတိုင်းလိုက်လျှောက်ဖို့ အချက်ပေးနေတာ။ သူမ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို မသိမသာလေးကိုက်ထား

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၃၈ * မမသဒ္ဓါမောင်

လိုက်မိ၏။

“ကဲ... လေးလေးပြန်ဦးမယ်ကိုကို။ ဒီလကုန် ရှယ်လေး အမြတ်ငွေတွေ ထုတ်ဖို့ရှိတယ်နော်။ မြွေအတွက် ဘယ်လိုစီစဉ်မှာလဲ”

“ဘဏ်စာအုပ်လုပ်ပေးထားတဲ့အထဲပဲ ထည့်ပေးလိုက်လေးလေး”

“အေးအေး... ကဲ... ဦးပြန်မယ်သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ဦးဦး”

ဦးဦးကို အောက်ထပ်ထိ သူလိုက်ပို့သဖြင့် စားပွဲထဲ

Hand Phone ကိုယူ၍ သူမအခန်းထဲပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

ဟင်း... သူ့စကားကိုများ နားမထောင်နိုင်ပေါင်း။ သူ့လိုများ မြွေကိုချုပ်ချယ်လို့ရမယ်ထင်ရင် မှားသွားမှာပေါ့ ကိုတဝဠာရယ်။ မြွေက မာပြီးသားရှင့်...။

“ဒေါက်!... ဒေါက်!”

သူမတံခါးဖွင့်လိုက်တော့ မိမိက သူမကိုပြုံးကြည့်၍ လိုက်ပြန်လေ၏။

“မမ... အစ်ကိုကြီးက ထမင်းစားချင်ရင်လာစား”

“ဟင်... သူနဲ့အတူလာစားရမှာလား။ မစားချင်ပါဘူး”

“မြေသင်းနဲ့... ငါပြောစရာရှိလို့ အတူလာစားခိုင်းနေတာနော်။ အခုပဲ လေးလေးပြောသွားတယ်။ ဂြိုဟ်မကြွနဲ့”

ဟွန်း... အာဏာတွေပါဝါတွေ စသုံးလာပါပြီ။ သူမနှုတ်ခမ်းစု၍ မျက်နှာပုတ်လျက် လှေကားမှဆင်းခဲ့ရတော့သည်။ ထမင်းပိုင်းရောက်တော့ ဟင်းမျိုးစုံကိုတွေ့နေရသော်လည်း သူ့ကိုနည်းနည်းဂျစ်တိုက်ချင်သည့်စိတ်က တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှတိုးထွက်လာလေ၏။

“ဘာရှာနေတာလဲ”

“ငါးပိရည်”

“ဘာ!”

“ငါးပိရည်လေ... ကျွန်မက ထမင်းစားရင် ငါးပိရည်တို့စရာနဲ့ ကန်စွန်းရွက်ကြော်ပါမှစားတတ်တယ်။ တို့စရာထဲမှာတောင် တညင်းသီးပြုတ်ကိုအကြိုက်ဆုံး”

မလှပသည့်သူ့မျက်နှာကြီး ရှုံ့တွသွားလေ၏။ ဒါတမင်သက်သက်ရွဲ့ပြောတာပဲနေမှာ။ ဒင်းကပဲ ဂျစ်နိုင်မလား။ ငါကပဲတောင့်ခံနိုင်မလား ဆက်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ မြေသင်းနဲ့ရယ်။

“မစားရဘူး... ဘယ်နှယ်... အဝင်ဆိုး၊ အထွက်ဆိုး အနံ့အသက်တွေကိုမကြိုက်ရတယ်လို့။ ငါနဲ့စကားပြောရင် အဲဒီလို

ငါးပိနဲ့တို့၊ ကြက်သွန်ဖြူနဲ့တို့၊ တညင်းသီးနဲ့တို့နဲ့ရင် အံချင်ရော။
လုံးဝမစားရဘူး”

“ဟင်... ပြောတော့ ကျွန်မကို ဒီအိမ်မှာပဲထမင်းစားဆို၊
ကျွန်မကြိုက်တာမကျွေးရင်မစားဘူး”

“ဒီမှာ ဟင်းတွေအများကြီးရှိနေတာ စားပါလား။ ဂရီ
ဂရောင်ကျမနေနဲ့”

“မသိဘူး... ကျွန်မက ငါးပိပါမှစားတတ်တယ်။ လုံးဝ
မစားနိုင်ဘူး”

“ဗွဲ့”

“ရှင်... အစ်ကိုကြီး”

“နင်တို့စားဖို့ကျိုထားတဲ့ ငါးပိရည်ရှိသေးလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... ရှိပါတယ်အစ်ကိုကြီး”

“ရှိရင် သူ့ကိုဖျော်ပေးလိုက်။ တို့စရာတွေရော၊ ချဉ်ဖတ်
တွေပါ အစုံချပေးလိုက်။ ဒီဟင်းတွေ တစ်ခုမှ သူမနှိုက်စေနဲ့။ သူ
စားချင်တဲ့ငါးပိနဲ့ပဲစားပါစေ။ ဟင်း... တော်တော်ခေါင်းမာတဲ့
မိန်းကလေး။ အဆင့်မြင့်မြင့်နေစေချင်လို့ ထားလည်းမရ။ ကိုယ့်
အဆင့်ကို ကိုယ်ချနေ”

ဟင်းခွက်တွေ စားပွဲအလယ်သို့ရောက်သွားပြီး သူမရှေ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှာ ငရုတ်သီးမှုန့်ရဲ့ရဲဖြင့်ဖျော်ထားသည့် ငါးပိရည်ခွက်နှင့်အတူ
တို့စရာပန်းကန်ပြားကြီး ရောက်လာလေ၏။ မုန့်လာချဉ်၊ ပဲတီချဉ်၊
ဓာတက်ချဉ်၊ ရှောက်ရွက်၊ တညင်းသီးပြုတ်၊ သခွားသီးစိတ်၊ ခရမ်း
ဩပ်သီး၊ ကန်စွန်းရွက်ပြုတ်တို့ကို အစီအရီထည့်ထားတာမို့ သူမ
ပြုံးလိုက်မိ၏။

ထမင်းတော့မြိန်ရချည်ရဲ့...။

ဘေဆင်မှာ လက်သေချာထဆေးပြီး ထမင်းကိုနယ်ဖတ်
စားတော့ သူ့မျက်နှာရှုံ့တွလျက် ခေါင်းကိုခါလိုက်မိသည်။

ကြည့်စမ်း...

ငါးပိတို့စရာနဲ့ နှစ်ပန်းကန်တောင် တကယ်ကုန်အောင်
စားနိုင်တာပါလား။ ခက်တော့နေပြီ မြေသင်းနဲ့ရယ်။

* * *

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၆)

ဆင်စွယ်ရောင်ရှပ်ကို နက်ပြာ Pants ဖြင့်တွဲဝတ်လိုက်ပြီး Necktile နက်ပြာကို လည်ပင်းမှာသေချာစည်းနှောင်လိုက်လေ၏။ အပေါ်မှ Coat အဖြူကိုထပ်ဝတ်လိုက်ပြီး Attache case ကိုလှမ်းယူလိုက်သည်။ ဒီနေ့ Foreigner တွေနှင့် တွေ့ရမှာမို့ ခါတိုင်းနေ့တွေထက် ပိုသန့်ပြန့်အောင် ဝတ်မိခြင်းဖြစ်၏။

အိမ်အောက်သို့ဆင်း၍ Breakfast စားရန် ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လိုက်စဉ် သူမကိုမတွေ့ရဘဲ မိစ်ကိုသာ အသင့်စောင့်နေတာ တွေ့ရလေသည်။

“ဟိုတစ်ယောက်ရော . . . ဘာမှလာမစားဘူးလား။” ဒီနေ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူကျောင်းစတက်ရမယ်ဆိုပြီးတော့”

“မမ ထမင်းကြော်စားပြီးပါပြီ အစ်ကိုကြီး”

“ကျွတ်. . . ရင်ပြည့်ပြီး ထမင်းချိုင့်မကုန်ဖြစ်တော့မှာပဲ”

ကရားထဲမှ နွားနို့ပူကို ကြွေပန်းကန်ခွက်ထဲသွင်းပေးစဉ် သူ့အံ့သြသွားရ၏။ ခါတိုင်း ကော်ဖီ၊ မိုင်လို၊ အိုဗာတင်း၊ ဟောလစ် တစ်ခုခုပဲသောက်နေကျမဟုတ်လား။ ပန်းကန်ပြားတွေထဲကြည့် လိုက်တော့ ကြက်ဥပူတင်း၊ cheese၊ ပေါင်မုန့်ယိုသုတ်နှင့် လိမ္မော် သီးစိတ်၊ ပန်းသီးစိတ်၊ စပျစ်ခိုင်လေးထည့်ထားသည့် ပန်းကန်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ဒါ ပြင်ရိုးပြင်စဉ်မဟုတ်မှန်း သူ အတတ်သိ လိုက်လေသည်။

“သူဘယ်မှာလဲ”

“မီးဖိုခန်းထဲမှာ”

“ကျွတ်. . . (၇)နာရီခွဲနေပြီလေ။ ကျောဦးနောက်ကျတော့ မှာပဲ။ မီးဖိုခန်းထဲ ဘာဝင်လုပ်နေတာလဲ”

“ထမင်းချိုင့်ထဲမှာ အသားဟင်းတွေပဲပါလို့တဲ့။ ပန်းဂေါ် ဖီကို ကြက်ဥနဲ့ခေါက်ကြော်နေတယ်”

သူ့ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားမိပြီး စားသောက်ခြင်းကိုခပ် မြန်မြန်လုပ်၍ မီးဖိုခန်းဆီလှမ်းလာခဲ့၏။ တံခါးကို ဘွန်းဖွင့်လိုက်

စဉ် ဟင်းနံ့က လှိုင်ခနဲမွှေးပျံ့လာလေသည်။ ထို့နောက် ရယ်သံသဲ့ သဲ့။ သူ့ အထဲကိုခေါင်းဝင်၍ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်တော့ သူမက ငါးဆင့်ချိုင့်ကြီးကိုပိတ်လိုက်ပြီး နှစ်ဆင့်ချိုင့်လေးကိုထပ်ပိတ်လိုက် လေသည်။

ကြည့်စမ်း. . . ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူမဝတ်ထား တာက သူနှင့်အရောင်တူဖြစ်နေပါရောလား။ ကြယ်သီးတံထိုးထား သည့် ရင်စေ့လက်စက ဆင်စွယ်ရောင်ကို နက်ပြာခံမှာ ဆင်စွယ် ရောင်အစင်းလေးတွေပါသည့်လုံချည်ဖြင့် တွဲဝတ်ထားပြီး ဆံနွယ် ချည်တွေကို ကျစ်ဆံမြီးတစ်ချောင်းတည်း သေသပ်စွာကျစ်လျစ် ထားပုံက အရုဏ်ဦးအလှနှင့်အပြိုင်လန်းဆန်းလို့ပါလား။

သူ့ ခဏမျှငေးကြည့်နေစဉ်မှာ သူမက ချိုင့်နှစ်ချိုင့်စလုံး ခါးကိုင်တွေမှာ လက်သုတ်ပဝါတစ်ထည်စီကို လှပစွာချည်နှောင် ထိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် ဒေါ်ကြီးခင်၏ခါးတုတ်တုတ်ကြီးကိုအသာ ဆက်၍ ပါးတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲနမ်းလိုက်လေသည်။

“မြေသွားတော့မယ် ကြီးကြီးခင်။ ညနေကျရင် မြင်းခွာ နှုတ်သုပ် စားကြမယ်နော်”

“အေးပါသမီးရယ်”

သူမက နှစ်ဆင့်ခွဲချိုင့်လေးကိုဆွဲ၍ မီးဖိုခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်

သုတ်ထွက်လာစဉ် အပေါက်ဝမှာရပ်နေသည့် သူနှင့်တန်းတိုးထေ
တော့၏။

“အမေ့”

သူမကို ရှုတည်တည်ကြီး ငုံ့ကြည့်နေသည့်သူကို မှတ်
စောင်းခဲလိုက်ပြီး သူ့ဘေးမှထွက်လာစဉ် သူ့ထံမှ တားမြစ်သံထွက်
လာလေ၏။

“နေဦး”

“အာ. . . ဘာပြောမလို့လဲ။ ဒီမှာ ကျွန်မကျောင်းနောက်
ကျတော့မယ်”

“ကားနဲ့လိုက်ပို့မှာပဲ၊ နောက်မကျပါဘူး။ မင်းကိုငါ
စရာရွှိကယ်”

ဟင်း. . . ပြောစရာကလည်းမပြီးနိုင်ဘူး။ သေရင်တောင်
စကားပြောရင်းနဲ့သေမယ့်အမျိုးထင်ပါရဲ့။

“မြန်မြန်ပြောရှင်”

“တခြားမဟုတ်ဘူး။ မင်းကိုစိတ်ဝင်တစားလာကြိုက်
တဲ့လူတွေကို အမွေကိစ္စတွေလျှောက်မပြောနဲ့နော်။ တော်ကြာ
ကိုတကယ်မကြိုက်ဘဲ အမွေတွေမက်တဲ့အကြံအဖန်ကောင်တွေ
ဆုံမှာစိုးလို့သတိပေးတာ”

“အဲဒါ ကျွန်မကိစ္စပဲဟာ၊ ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မဟာ
ကျွန်မ၊ ကြိုက်ချင်တဲ့သူနဲ့ကြိုက်မှာ ရှင့်အပူတစ်စက်မှမပါဘူးမှတ်”

“မင်းဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ မြေသင်းနဲ့။ ညီညီသေတာ
ဆစ်လကျော်ကျော်လေးပဲရှိသေးတာနော်။ မင်း ဒီလောက်မျက်နှာ
ပြောင်တိုက်ရဲလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တောင်မထင်ဘူး”

သူမ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ ကြည့်စမ်း. . . သူဟာ သူမကို
ညီနှင့်ချစ်ကြိုက်နေပြီးသားလို့ တရားသေစွဲမှတ်ထားတာပါလား။
ဘုတ်တာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း သူမ ဒီအိမ်ပေါ်ကို ရောက်လာရ
တာလေ။

“မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားလေးမှ ဒီအိမ်
ဆီတက်ခွင့်မရှိဘူး။ အေး. . . တကယ်လို့ မင်းအိမ်ထောင်ပြုမယ်
ဆိုရင်တောင် လေးလေးကိုဖွင့်ပြောတိုင်ပင်ပြီး လေးလေးသဘော
တူခေါင်းညိတ်မှ မင်းယူခွင့်ရမှာ”

သူမ၊ သူ့ကိုစူးခနဲကြည့်လိုက်မိ၏။ ကြည့်ပါဦး။ လူကိုများ
သူပိုင်တယ်မှတ်ပြီး ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပြောနေလိုက်တာ သိပ်အမြင်ကပ်
ဒီကောင်းတာပဲ။

“လေးလေးသဘောမတူဘဲ မင်းယူသွားရင် ဒီအမွေတွေ
တိုပြန်ရပ်သိမ်းခွင့် လေးလေးမှာအပြည့်ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းမြဲမြဲ

မှတ်ထား။ ဒါပဲ... ခြောက်... နေဦး၊ မေ့တော့မလို့။ မင်း မုန့်... သွားဦးလေ”

“မလိုပါဘူး။ သူများဆီက လက်ဖြန့်တောင်းမှ မြေသင်း တို့သုံးရတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ်သုံးနိုင်တယ်သိရဲ့လား”

“ဟင်း... ငွေလေးမဖြစ်စလောက် ရှာနိုင်ရုံလေးနဲ့မှာ ကြီးကျယ်နေလိုက်တာ”

“အံ့မယ်... ကျွန်မရှာတဲ့ငွေက ကိုယ့်ခွန်ကိုယ့်အားနဲ့ရှာ တဲ့ငွေရှင့်။ အချိန်တန် မိဘအမွေရပြီး စီးပွားရှာလို့ရလာတဲ့ မျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ... မင်း”

ကဲ... နိုင်ပြီ။ ရှေ့ကိုဆက်စရာအကြောင်းမရှိတော့။

သူမ သူ့ရှေ့မှ လှစ်ခနဲပြေးထွက်လာကာ ကိုမြင့်အသံ ဖွင့်ထားပေးသည့် ကားနောက်ခန်းပေါ် တက်ထိုင်လိုက်၏။ ကိုမြင့် ကားကိုစက်နှိုး၍မောင်းထွက်တော့ ကားဘေးမှန်ထဲမှ သူ့ကိုပြန် ချောင်းကြည့်မိစဉ် တရှူးရှူးတရဲရဲဖြင့် မုန့်ယိုနေသည့်ဆင်ကြီး ထစ် ဝဋ္ဋာကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ ကောင်းတယ်။ တစ်ခါတလေလေး ပြန်နှိပ်ကွပ်ပြမှ မှတ်မှာ...။

“တောက်ကံ! ဒင်းတော့လား”

သူ့ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားရ၏။ သူမပြောတာ သည်း ဟုတ်တော့ဟုတ်နေတာပဲ။ သူက မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်း တူမ္မဏီကို အချိန်တန်လက်လွဲယူခဲ့တဲ့သူပဲကိုး။

စွာတေးမ... တော်တော်စကားတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း ဆို ငါမကျေနပ်ဘူးနော်။ မှတ်ထားဦးပေါ့။ ရေခဲမကြုံ ထင်းခွေ တော့ ကြုံဦးမှာပါမြေသင်းနဲ့ရယ်။

အတွေးဖြင့်ပြုလိုက်မိပြီး ကားတံခါးကိုဖွင့်လိုက်စဉ် မိခင် သူ့ဘေးခုံခြေရင်းမှာ ငါးဆင့်ချိုင့်ကြီးကို လာထည့်ပေးလေ၏။

“ဘာလဲ”

“အစ်ကိုကြီး အလုပ်မှာစားဖို့တဲ့။ မမထည့်ပေးတာ”

“အေးအေး”

သူ့ပြုံးချင်စိတ်ကိုအောင့်ထားလိုက်ရပြီး ကားစက်ကိုနှိုး ခြံမောင်းထွက်ခဲ့လေ၏။ မင်းဘယ်လိုပဲ ငါ့ကိုရန်တွေ့ရန်တွေ့ ငါ့ အပေါ်မှာ စေတနာတော့ ထားတတ်ရှာသားပဲ။ အင်းပေါ့လေ... မင်းကသာ ငါ့အပေါ်မှာ ပြင်လို့မရနိုင်တော့တဲ့အမှားအယွင်းကြီး ချိုးမှားခဲ့တာအမှန်ပဲကိုး။ ဒီတော့ ငါ့ကို မင်းအရှုံးပေးရမှာ အသေ အချာပါပဲမြေသင်းနဲ့ရယ်။

“ဟင်းဟင်းဟင်း... အဲဒါနဲ့ပဲ ကိုကို နှာကစ်ပြီးကျန်ခဲ့ရ

တယ်ပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့... ရှင့်အစ်ကိုက နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်လွန်းတယ်။ သိပ်အမြင်ကပ်ဖို့ကောင်းတာပဲ... ဟွန်း”

“အမယ်... ကိုကိုက ညီနဲ့ပတ်သက်လာရင်သာ အူတိုစိတ်ပုပ်တာပါမြေရဲ့။ ကျန်တဲ့နေရာတွေမှာ သဘောကောင်းတယ်။ ငါ့အစ်ကိုကို အဲဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့ဟယ်”

“ဟွန်း၊ သူ့အစ်ကိုကျ နာတတ်လိုက်တာ။ ချမ်းချမ်းနော်”

“ဟဲ့... ဒါဆို နင် Hand Phone ပိုင်ပြီပေါ့”

“မကိုင်ချင်ပါဘူး။ မြေပိုင်တာမှမဟုတ်တာ”

“အမယ်... ငါတို့အုပ်စုမှာ နင်နဲ့မေသူပဲ ဖုန်းကိုင်တာ နည်းတဲ့အဆင့်လား”

“ဪ... မေသူက သူ့ဘဲပစ္စည်းသူကိုင်ရတာလေမို့နဲ့ မတူဘူး”

“အံ့မာ... ငါ့လှည့်မရမ်းချင်နဲ့။ သဲနော်”

“ဟယ်... ခုထိ သဲချင်ဦး။ နင့်ကိုဖိုးကဲနဲ့ပြန်တိုင်မယ်”

“တိုင်ပေါ့... မကြောက်... မကြောက်... အဲ”

မေသူလွယ်အိတ်ထဲမှ သံစုံမြည်လာ၍ တစ်အုပ်စုလုံးတို့ ရယ်လိုက်ကြလေ၏။ မေသူက နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပြ၍ ဖုန်းကိုင်

လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို... အင်း... မြေတက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြောပါတယ်။ ဒီလိုပဲ... Practical မရှိဘူး၊ စောပြီးမှာ။ ဘယ်မှမသွားပါဘူး။ အိမ်ပဲတန်းပြန်မှာပေါ့။ စက်ဘီးနဲ့မလာပါဘူး။ လိုင်းကားပဲဦးတာ။ အင်း... သဘောလေ။ သုံးနာရီခင်းမှာ... အင်းအင်း”

မေသူက ဖုန်းကိုင်ပိတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းကိုခါပြလေ၏။ သူမတို့တစ်ယောက်တစ်ယောက်ပေါက်ဝိုင်းမေးမှ မဖြေချင့်ဖြေချင့် ရွှေ့ရှောင်နာနာအသံဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။

“ခြေချုပ်မိတာဟေ့။ ကျောင်းတက်လား လှမ်း check ပြီး time table ကြည့်၊ Practical မရှိမှန်းသိလို့ လာကြုံမလို့တဲ့”

“ကောင်းတယ်... ဒါမှအေးရော”

“အံ့မာ... ဘာကောင်းတာလဲ။ မြေနော်... ငါကစေ့စပ်ထားပြီးသား၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ နင်သာ ခြင်္သေ့ဂူထဲရောက်နေတာ။ သတိထား... တော်ကြာ ဟောဒီလို ဝုန်းခနဲအုပ်ဖမ်းလိုက်တော့မှ ငိုမနေနဲ့”

“အား... လန့်လိုက်တာမေသူရယ်။ အတင်းပဲ”

“ဟယ်... ကိုမျိုးလာတယ်ဟေ့”

Corridor မှ ကောင်လေးတစ်ယောက် အခန်းထဲဝင်လာ

ပြီး သူမတို့ရှေ့ခုံမှာထိုင်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် ချမ်းချမ်း၏လက်
သန်းလေးကို သူ့လက်သန်းလေးဖြင့်ချိတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပုံကို
ကြည့်နူးစရာလေး။ ဒါ... ချမ်းချမ်းပြောတဲ့ Y.I.T တက်နေတဲ့
မျိုးမင်းခန့်ပဲထင်ပါရဲ့။

“ကိုမျိုး... ဒီမှာ ချမ်းချမ်းတို့နဲ့အမျိုးတော်ရမယ့်နောက်
တစ်ယောက်။ မေသူ့ကို ကျောင်းအပ်တဲ့နေ့က တွေ့ဖူးပြီးပြီလေ
ဒါက မြေသင်းနဲ့တဲ့”

“သိပြီ... သိပြီ။ ညှိကိုကို အိမ်ကိုအပါခေါ်သွားတဲ့ကောင်
မလေး”

“ဟယ်... ဘာကြီးတုန်း ချမ်းချမ်းရဲ့။ ဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်နော်၊ ငြင်းမနေနဲ့။ ကဲ... ပြောလေ
မျိုး။ မြေနဲ့ကိုကိုကို သဘောတူရဲ့လား”

“တူတာပေါ့... ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲပဲဖိတ်ရတာ
ဘယ်လိုလဲမြေ။ ကျောက်တိုင်ကြီး၊ နဲ့ပြီလား”

“အာ... မြေကိုဘာများမှတ်နေလဲ”

“မရီးလောင်းလေကွာ”

“ဟယ်... ပြောမှပဲပိုဆိုး”

တစ်အုပ်စုလုံး အုန်းခနဲရယ်မောလိုက်ကြစဉ် သူမလွယ်

အိတ်ထဲမှ ဖုန်းသံမြည်လာလေ၏။ ချမ်းချမ်းက ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်
နုတ်ယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ကွက်တိပဲဟေ့၊ ကိုကိုဖုန်း။ ကောင်းကောင်းကြီး...
Lesson ပေးကြစို့။ ကိုမျိုးရေ... ရော”

ချမ်းချမ်းနှင့် ကိုမျိုးက လက်ဝါးချင်း ပြောင်းခနဲရိုက်လိုက်
တာ ကိုမျိုးက ဖုန်းကိုနားထောင်လိုက်လေသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ဖုန်းကို ချက်ချင်းမဖွင့်သဖြင့် သူ
အိတ်ထဲသွားရ၏။ စားပွဲပေါ်ရှိချိုင့်ထဲမှ ဟင်းမျိုးစုံက သူ့စား
ကောင်းကောင်းနှင့်စားလိုက်တာမို့ ကုန်သလောက်နီးပါးပင်။ ကျေး
နာပင်ပါတယ်မြေ။ ဒီလိုအရသာထူးကဲတဲ့လက်ရာမျိုး ကိုယ်တစ်
ခြမ်းမှ မစားဖူးသေးတာအမှန်ပါပဲ။

“ဟဲလို”

“ဟင်! ဒါ... မြေဖုန်းမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ... မြေဖုန်းပါ”

“မြေရော... ဘာလို့ဖုန်းမကိုင်တာလဲ”

“မြေတို့အပ်စု Toilet ခဏသွားတယ်ခင်ဗျ”

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“မြေရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းပါ”

“ဘယ်လို”

“အစ်ကိုကို မြေမပြောပြဘူးလား။ ကျွန်တော်က မြေရဲ့ ပထမနှစ်ကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့တာခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်နာမည် မှီမင်းခန့်ပါ။ Y.I.T စတုတ္ထနှစ်တက်နေပါတယ်ခင်ဗျာ။ နေတာက ရွှေတောင်ကြားလမ်း၊ ဒြဲအမှတ် (၈၈)မှာပါ။ ကျွန်တော့်ဖေဖေက နှလုံးအထူးကုဒေါက်တာကျော်မင်းခန့်ပါ။ မေမေက ဒေါ်အမရာ ရွှေပါ။ ‘အမရာ’ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားပါတယ်”

သူ ဖုန်းကို ခွပ်ခနဲပိတ်ပစ်လိုက်၏။ တောက်! တော်တော် မျက်နှာများတုံ့မိန်းကလေးပါလား။ ညီအပြင် ရည်းစားနောက်တစ်ယောက်ကို ပြိုင်ဘက်ထားရဲတဲ့မိန်းမရှုပ်လေးပါလား မြေသင်းနဲ့ရယ်သူ၊ တက်တစ်ချက်ကိုသာ ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်မိလေ၏။

ကိုမျိုးက ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး လက်မထောင်ပြလိုက်တေ၏။ ချမ်းချမ်းမျက်နှာက ပြုံးစိစိ။ မြေမျက်နှာက မှုန်ကုပ်ကုပ်။

“OK ပဲ... ညနေ သူ့ကိုယ်တိုင်လာကြိုပြီမှတ်”

“အမေ့နဲ့ မြေ ကိုမြင့်ကိုပဲ လာကြိုဖို့မှာလိုက်တာပါနော်”

“စောင့်ကြည့်လိုက်ပါမြေရယ်။ မယုံဘူးလား... ဒါတွေ မြေသိပ်မသိပါဘူး။ ကိုယ်တို့ယောက်ျားချင်းပဲသိတယ်”

“ဟဲ့... ကြည့်လည်းလုပ်ဦးနော်။ တော်ကြာ ဒင်းကိုင် ပေါက်နေမှ ခါးရိုးကျိုးမှာ။ ငါက လက်တွေ့သိခဲ့တာနော်”

“မပူပါနဲ့ ကိုသူရယ်။ သူရမ်းလာတော့လည်း ဒါချမ်းချမ်း လူပါလို့ လက်ချိတ်ပြီးပြောလိုက်ရုံပဲ။ လွယ်လွယ်လေး”

“အပြောကတော့ ဟုတ်နေတာပဲ။ စောင့်ကြည့်ဦးမှ”

တကယ်ပင် ညနေသုံးနာရီထိုးတော့ သူ့ကားက ကျောင်း ငင်းထဲသို့ အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ဝင်ချလာလေ၏။ ဘုရားရေ... ဆုတကယ်လာကြိုတာပါလား။ လှေကားမှဆင်းကြစဉ် ချမ်းချမ်းက သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကိုဆွဲထားထားပြီး သူမနှင့်ကိုမျိုးကို ရှေ့မှအရင်ဆင်းစေလေ၏။

“ဟာ... မြေစိတ်ညစ်လာပြီနော် ချမ်းချမ်း”

“သွားမှာသာသွားပါမြေရယ်။ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး။ ရေခဲ အိုးကြီးကို Heat လေးပေးရုံတင်ပါကွ”

သူမနှင့်ကိုမျိုး အရင်ဆင်းလာတာကို မီးတောက်တော့မည့် အဆင့်လုံးတွေဖြင့် စူးခနဲစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူမကို ရှေ့ခန်းတံခါး နှိုးပေးလျက် စောင့်နေလေသည်။

“မြေ... ကိုယ်သွားတော့မယ်နော်။ ညကျမှ ဖုန်းဆက် လိုက်မယ်သိလား။”

သူမ၊ သူ့ရှေ့မှာမို့ ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ဘဲ ကားပေါ်တက် ထိုင်လိုက်တော့ သူက ကားတံခါးကို ဂျိုင်းခနဲအသံမြည်အောင် ဆောင့်ပိတ်လိုက်လေ၏။ သူမ လန့်အော်မိသွားပြီး ရင်ဘတ်ကို အသာလေးဖိထားမိသည်။ အမယ်လေး... လေး... ချမ်းချမ်းတို့ စတာလေးနဲ့တင် ဒီလောက်ဒေါသတွေထွက်နေရင် သူမတကယ် များ ရည်းစားထားမိလို့ကတော့ တွေးပင်မတွေးရဲတော့။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်သည်အထိ ဘာစကားမှမပြောဘဲ သူ့ အခန်းနှင့်သူမအခန်းကြားရှိ ညှိအခန်းထဲတန်းဝင်သွားလေ၏။

ဘာသွားလုပ်တာလဲ။ ထမင်းစားချိန်ကျော်တဲ့အထိ သူ ထွက်မလာသဖြင့် မိစံကိုခေါ်ခိုင်းသော်လည်း မခေါ်ရဲဘူးဆိုတာ မို့ သူမကိုယ်တိုင်ခေါ်ရန် တက်လာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာ ထင်ခနဲပြန် သွားမိ၍ တံခါးကိုမခေါက်မိသေးဘဲ နားဖြင့်အသာကပ်၍ နား ထောင်လိုက်မိ၏။ ဘုရားရေ... ငိုရွှိက်သံသဲ့သဲ့ကိုကြားနေရပါ လား။ ရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့ငိုနေတာလဲ...။

ဘယ်သူ့ကြောင့် ဝမ်းနည်းနေရတာလဲ ကိုထက်ဝဠာ။

* * *

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၇)

ဖုန်းထဲမှ ဦးဦးအသံကို ကြည်ကြည်လင်လင်ကြားနေရပါ ၏။ ဦးဦးက စကားကို အေးအေးဆေးဆေးသာပြောတတ်တာမို့ သူမ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေရလေသည်။

“အဲဒါပဲသမီး... သူသဘောမတူဘူးလို့ ဦးဆီကို ညတွင်း ချင်း ဖုန်းကောက်ဆက်တာနော်။ အဲဒါဆို သမီးသဘောပေါက်ပါ။ ဒီတော့ သမီး ရှေ့ကိုဆက်လျှောက်ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့လို့ ဦးပြောချင် တယ်”

“မဟုတ်ဘူးဦးဦးရဲ့... ဦးဦးပါအထင်လွဲနေပြီ။ ကိုမျိုးနဲ့ မြေ ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး။ ကိုမျိုးက ချမ်းချမ်းရဲ့လူပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်ဦးဦးရဲ့... ချမ်းချမ်းက သူ့အစ်ကိုကိုစချင်လို့ဆိုပြီး အတင်းလုပ်ကြတာပါ။ မြေမပါ၊ပါဘူး။ သူတို့ကို မြေတားပါသေးတယ်ဦးဦးရယ်”

ဦးဦးထံမှ ရယ်သံသဲသဲမျှကြားလိုက်ရ၍ သူမအံ့သြအွားမိ၏။ ရယ်စရာလည်းမပါဘဲ ဦးဦး ဘာကိုများသဘောကျနေတာပါလိမ့်။

“ဆက်ပြောလေသမီး... ဦးသဘောပေါက်ပြီ”

“ဟင်... ဘာကိုပြောတာလဲဦးဦးရဲ့။ မြေနားမလည်ဘူး”

“သမီးနားမလည်ပေမယ့် ဦးနားလည်တယ်လေ။ ပြီးတော့ချမ်းချမ်းလည်းနားလည်လိမ့်မယ်”

“မြေက... မြေက... မြေကြောင့် သူ့လိုစိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိတာဦးဦးရဲ့။ မြေ၊ တမင်လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ မတော်တဆတိုက်ဆိုင်သွားတာပါ”

“ဘယ်လို... ကိုကိုငိုတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ညီအစ်မနားထဲ ဝင်ငိုနေတာ အကြာကြီးပဲ။ ဒီညနေစာတောင်မှမစားဖြစ်ဘူး”

“ဪ... ဒီလောက်တောင်ဖြစ်သွားတာလား။ ကဲထဲ

ဒီလောက်သိရရင်တော်ပါပြီ။ ဒါဆို ဦး၊ သူ့ကိုပြန်ရှင်းပြလိုက်ပါမယ်။

ဒါပဲနော်... သမီးမြေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးဦး”

ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်စဉ် တံခါးကိုတဖုန်းဖုန်းထုနေသံကြောင့် သူမအပြေးဖွင့်လိုက်ရ၏။

“ဒီလောက်ခေါက်နေတာ မကြားဘူးလား။ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သူမလက်ထဲမှဖုန်းက ကိုင်လျှော်သားမို့ ဖုန်းပြောနေမှန်း နိပ်မိသွားပြီး လက်ထဲမှဖုန်းကို ဖျတ်ခနဲလှလှလိုက်လေသည်။

“ရှင်နော်”

“ဒီဖုန်းကို ငါအချိန်မရွေးဆက်သွယ်လို့ရအောင် ဝယ်ပေးထားတာကွ။ အချိန်ရှိတိုင်း မင်းရဲ့ရည်းစားတွေကိုဆက်ဖို့ ဝယ်ပေးထားတာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်... ရှင်... မဟုတ်တာမပြောနဲ့။ ကျွန်မက ဘယ်သူတွေနဲ့ပြောနေလို့လဲ။ အရမ်းမစွပ်စွဲနဲ့ရှင်”

သူက ဖုန်းcall ဝင်တာကို ပြန်စစ်ဆေးလိုက်ပြီး နံပါတ်ကိုဆတ်လိုက်လေ၏။ လေးလေး Hand Phone နံပါတ်ပေါ်လာတာမို့ သာမှမပြောတော့ဘဲ ဖုန်းကိုယူသွားတော့သည်။

ကြည့်စမ်း... သူပဲသုံးဆယ့်ခြောက် ပြန်သိမ်းသွားရတယ်လို့၊
အူပုပ်... သည်းပုပ်ကြီး။

“လာခဲ့လေ... ငါပြောစရာရှိလို့ခေါ်နေတာကို”

ဟွန်း... ပြောချင်ရပြန်ပြီ။ တစ်အိမ်တည်းနေပေလို့ပဲ။
အိမ်များဝေးလို့ကတော့ ဖုန်းကို အချိန်ပြည့်ပြောနေမယ်ထင်ပါ။
သူမ ဧည့်ခန်းဆက်တီခွဲလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သူက ခါးကို
ထောက်၍ သူမကိုငုံကြည့်နေလေ၏။ နဂိုက ရုပ်ဆိုးရသည့်ကြားထဲ
ငိုထားသည့်အချိန်နှင့်မို့ မျက်နှာက ရောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေပုံက
ပိုကြောက်စရာကောင်းလွန်းနေပါသည်။

“မင်းကို လေးလေးပြောပြီးပြီလား”

သူမ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်မိစဉ် သူက စူးခနဲ
တစ်ချက်စိုက်ကြည့်၍ အကြည့်ကိုလွှဲသွားလေ၏။ ပြောစရာရှိတာ
ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ မေးခွန်းတွေကို မေးနေပြန်ပြီ။

“ငါမေးနေတယ်လေ... မင်းနားလေးနေလား”

“ဘာပြောရမှာလဲ။ ဦးဦးပြောတာတွေက အများကြီးကိုး
ရှင်ကိုအကုန်ပြန်ပြောပြစရာလား။ သိချင်ရင် ဦးဦးကို ရှင်ကိုယ်
တိုင်မေးပေါ့။ ကျွန်မကိုမအော်နဲ့... ရှင်အိမ်က အလုပ်သမား
မဟုတ်ဘူး”

“တောက်... ပြောလိုက်ရင် မထီလေးစားပုံစံနဲ့ချည်းပဲ။
မင်းဟာ အတော်မျက်နှာများတဲ့မိန်းကလေးပါလား မြေသင်းနဲ့ရဲ့။
ညီအပြင် တခြားရည်းစားတွေ ဘယ်နှယောက်တောင်ရှိနေသလဲ
ဟင်... တော်တော်များ ကောင်လေးတွေရဲ့အသည်းကို စားဖူးပြီး
ရဲ့လား”

ဟင်း... စိတ်ရှိုလက်ရှိပြောချလိုက်ရရင်တော့ မကောင်း
တော့ပါဘူး။ သူ့ညီနဲ့တောင်မှ ချစ်သူဘဝရောက်ခဲ့ကြတာမှမဟုတ်
တာကို လူကို မတော်မတရားစွပ်စွဲနေလိုက်တာများ ရစရာမရှိ
တော့။

“ဒါ၊ ကျွန်မကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပါ။ ရှင်ပါစရာမလိုဘူး”

“မပါလို့ရမလားကွ... မင်းကို အခုငါအုပ်ထိန်းနေတာ
လေ။ ထင်ရာတွေစွတ်လုပ်ဖို့မကြံနဲ့။ ကျောင်းကတစ်ခါတည်းထုတ်
ခံလိုက်မယ်။ ပညာဆက်မသင်ရလည်း အကြောင်းမရှိဘူး။ မင်း
မှာ တစ်သက်စားမကုန်အောင် ဥစ္စာရှိထားပြီးသား”

“အို... ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ ကျွန်မမှာ ရှိစေ့စုပိုက်ဆံလေး
နဲ့ ကုပ်ကပ်ပြီးပညာသင်နေရတာ။ ကျောင်းမထွက်နိုင်ပါဘူး။ ရှင်
ပြောနေတဲ့ဥစ္စာနေတွေက ကျွန်မပိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ သူများပစ္စည်း
အချောင့်မလိုချင်ဘူး။ မပြောနဲ့”

“ပြောလိုက်ရင်တော့ တစ်ခွန်းမှမချန်ဘူး။ အေး... မင်း
ကျောင်းဆက်တက်မယ်ဆိုရင် မင်းအကောင်တွေကို အကုန်ဖြတ်
မဖြတ်ရင် ကျောင်းဆက်တက်မယ်မစဉ်းစားနဲ့”

“တက်မှာပဲ... ရှင်လာမတားနဲ့၊ မပိတ်ပင်နဲ့။ ရှင် ကျွန်
ကိုပိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက်ထိ မစွက်ဖက်နဲ့နော်”

“တောက်! အဲဒီကောင်က တော်တော်များဖြတ်ရခက်
သလား။ ဒါဆိုရင် ငါ့ကိုယ်တိုင်ရှင်းပေးမယ်”

“ဟင်... ဘယ်ကကောင်လဲ”

“Y.I.T က မျိုးမင်းခန့်လေ၊ မင်းရဲ့အချစ်တော်ကြီး
သိပ်ကြားချင်နေလား”

သူမမျက်နှာ ဖြန်းခနဲရဲတက်သွားရ၏။ အမယ်လေး
ချမ်းချမ်းနဲ့မျိုးကြားရင်တော့ ဝါးလုံးကွဲရယ်ကြတော့မှာပဲ။
မသိဘဲမသိနဲ့ ရမ်းသန်းကိုစွပ်စွဲနေတာပါလား။

“ရှင်နော်... သူ့ကိုဘာမှသွားမလုပ်နဲ့”

“အေး... ငါက မင်းတားလေ ပိုလုပ်ချင်လေပဲ။ စိတ်
ငါ၊ ရှိအောင်ကိုရှင်းပစ်မှာ”

“ရှင်နော်... ရှင်”

“ဘာလဲ... မင်းအကောင်ကိုလုပ်မှာကျ အသည်းနှိုး

အောင်နာတတ်သလား အသည်းစားဘီလူးမရဲ့”

“ကျွတ်... ရှုပ်ကုန်တော့မှာပဲ။ အဲဒီကိုမျိုးက ကျွန်မနဲ့
ဘာမှမပတ်သက်ဘူးရှင်”

“ဟင်!”

“ရှင်လျှောက်လုပ်မှ ရှုပ်ကုန်မှာ”

“ဒါဖြင့်ဘာလဲ... ငါ့ကိုမရှင်းမရှင်းမလုပ်နဲ့နော် မြေသင်း
နဲ့၊ ငါသိပ်စိတ်ရှည်တာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါ ရှင်ညီမချမ်းချမ်းရဲ့လူရှင်... ကံ”

သူမခြေဆောင်၍ သူ့ရှေ့မှထထွက်လာတော့၏။ သူက
မီးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြင့် သူမကိုငေးရင်းကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။
တစ်အောင့်အကြာမှာ လေးလေးထဲမှဖုန်းဝင်လာ၍ သူဖုန်းပြော
နေစဉ် သူမက လှေကားမှ အိမ်အောက်သို့ဆင်းသွားလေ၏။

လေးလေးထဲမှစကားတွေနှင့် သူမစကားက ထပ်တူထပ်
မျိုး သူ့ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားကာ ကျေနပ်သွားရလေ၏။ ဗုဒ္ဓေါ!
သူ့ဘာဖြစ်ရတာလဲ။ သူမမှာ ချစ်သူမရှိဘူးဆိုတာနှင့်ပဲ ကျေနပ်
သွားရတာတဲ့လား။ နံရံထက်မှာရှိနေသည့် ညှိဓာတ်ပုံကို ဖျတ်ခနဲ
ညှိညှိ၍ ချက်ချင်းမျက်လွှာပြန်ချလိုက်မိသည်။ ညီရယ်... ကိုကို
စိတ်ထဲရှိနေတာတွေကို မသိပါနဲ့နော်။

လေးလေးဖုန်းကျသွားသည်နှင့် အစာအိမ်မှ အချက်ထေ
သံကြောင့် သူ့အောက်ထပ်ကိုဆင်းခဲ့၏။ ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လိုက်
တော့ မိမိက ကြွေပန်းကန်ပြားအုပ်ထားသည့် ပန်းကန်လုံးကြီးထဲ
အသာဖွင့်၍ ဇွန်းဝိုင်းနှင့်တူတစ်စုံတစ်ပေးလေသည်။

သူ့ကြည့်လိုက်တော့ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ဖြစ်နေလေ၏။ ခေါက်
ဆွဲကို ရေဇွေးနှင့် အရင်ဖျောပြီးမှ ပြန်ဆယ်၍ထပ်ပြုတ်ထားပုံ
သည်။ ခေါက်ဆွဲက အတော်ကျက်နေသည်ကိုး။ ဘေးနားချင်း
သည်ပန်းကန်ပြားထဲမှာ ဝက်အူချောင်းကြော်၊ အမဲကြော်နှင့် ကြော်
၂ Half Fried နှစ်လုံးကို အနှစ်မပေါက်အောင် ကြော်ထားလေ
လေ၏။

ကြည့်စမ်း... ထမင်းစားချိန်လွန်သွားတာမို့ သူ့အတွက်
သူမပြင်ဆင်ပေးထားတာ အဆင်သင့်ပါလား။ ဆာဆာနှင့်စားပြီး
နောက် အပေါ်ကိုပြန်တက်လာချိန်ထိ သူမတက်မလာသေးတာကို
သတိထားမိသည်။ လသာဆောင်မှာ ထွက်ရပ်ကြည့်မိတော့ မြေ
ခင်းစပ်ရှိ ဖုန်းကို လွှဲစီးနေသည့်သူမကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။

မင်း၊ ညီကိုလွှဲစီးနေတာလားမြေ...။

လရောင်မွန်မွန်အောက်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်က မသဲမကွဲ။
ညဉ့်ဌာန်ကလေးများနှင့် ပုရစ်ကောင်လေးတွေ၏အော်မြည်သံကို
သဲ့သဲ့မျှကြားနေရသည်။

သူမနှုတ်ဖျားမှ တိုးဖွဖွရေရွတ်လိုက်သံကို မည်သူမှကြား
မည်မထင်ပါ။

ညီရေ...

မြေ ဒီမှာနေရတာ မပျော်ဘူးကွယ်။ ရှိတာလေးနဲ့စားပြီး
နီတ်ချမ်းသာစွာနေခဲ့ရတဲ့ ဒေါ်လေးရဲ့အိမ်ကိုပဲလွှဲမိတယ်။ ဒေါ်
လေးကလည်း ခုဆို မြေကိုစိမ်းနေပြီ။ အရင်လိုမချစ်တော့ဘူး။
မြေကို အိမ်မှာပြန်လာမှာကို မလိုလားပုံမျိုး စကားပြောလာပြီ။

မြေ၊ ဘယ်မှာနေရမလဲ...

မြေ၊ ဘယ်သူ့ကိုအားကိုးရမလဲညီရယ်...။

ဒီအိမ်မှာ ညီအစ်ကိုကလည်း မြေကို မလွဲသာလို့လက်ခံ
ထားရတာပါ။ မြေကမှ ညီထက် အဆပေါင်းများစွာ ဆိုးလွန်းပါ
ကွယ်ကွယ်။ ညီပိုင်ဆိုင်သမျှအရာတွေကို အပိုင်ကြံတယ်လို့ထင်ရုံ
နဲ့ကသေးဘူး။ အခုဆို မြေကို မျက်နှာဖျားတုံ့မိန်းမလို့ စွပ်စွဲနေ
နေပြီ။

အင်းပေါ့လေ... သူက မြေကို ဒီအိမ်မှာ မနေစေချင်ပဲ။

ဒီတော့ မြေစိတ်မချမ်းသာအောင် တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး ဒုက္ခပေး
နေမှာပေါ့။ ဒါမှ မခံနိုင်တဲ့တစ်နေ့ ဒီအိမ်ပေါ်ကနေ မြေဆင်းပြေး
မှာလေ။ ဒါမှ ညီအမေတွေကို သူလက်ရပြန်သိမ်းနိုင်မှာကိုး...။

ညီရယ်... မြေ၊ဒါတွေမမက်ပါဘူး။ တဲပုတ်လေးနဲ့ပဲနေ
ရနေရ။ ငါးပိရည်နဲ့ပဲ နေ့စဉ်စားရစားရ။ စိတ်ချမ်းသာတဲ့ဘဝ
လေးနဲ့ပဲ ရှင်သန်ချင်တာပါ။ ခုဆို မြေ၊ နေ့တိုင်းစိတ်ညစ်နေရတာ
ကြာပြီ။

ညီအစ်ကိုရဲ့အကြည့်တွေက မြေရင်ကို မီးတောက်လိုစိ
ပူလောင်စေပါတယ်။ သူ့အသံက မြေနားထဲကို သံပူရေလောင်း
လိုက်သလိုပဲ အခံရခက်စေပါတယ်။

မြေ၊ ဒီဘဝက အမြန်ဆုံးလွတ်ချင်ပြီညီ...။ ဖြစ်နိုင်ရင်
သူနဲ့အဝေးဆုံးတစ်နေရာကို မြေထွက်သွားလိုက်ချင်တာပါ။ ဒါ
မှမဟုတ် ညီနောက်ကို အမြန်ဆုံးလိုက်နိုင်တဲ့ထွက်ပေါက်တစ်ခု
အဖြစ်နဲ့ပေါ့လေ...။

ဒါပေမဲ့ ညီလွှဲပေးထားခဲ့တဲ့အရာတွေကို သူ့ကို မြေ၊ ပြန်
လွှဲပေးရမယ့်တာဝန်တွေ ရှိနေသေးတယ်။ မြေ၊ ဘာကိုမှမမက်
ဘူးဆိုတာကို သူတစ်နေ့သိစေရမှာပါ။ မြေက သူ့အတွက်
ဆူးခြောက်လှုပ်ကန်သင်းပါပဲဆိုတာ မြေကိုယ်မြေ သိနေပါတယ်။

ညီ...။

တကယ်ဆို ညီသေဆုံးသွားရမယ့်ကိုယ်စား မြေသာ သေ
ဆင်ခဲ့တာပါ။ မြေသေသွားရင် မြေကို နှမြောတာသဖြစ်မယ့်သူတွေ
မရှိဘူး။ လွမ်းကျန်ရစ်မယ့်သူတွေလည်း ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။

ခုတော့ မြေကိုသိပ်မုန်းတီးစက်ဆုပ်နေတဲ့လူကစ်ယောက်
အမုန်းအောက်မှာ မြေစိတ်မပါဘဲ ရှင်သန်နေရတာ အမှန်ပါ
ညီရယ်...။

သက်ပြင်းချသံနောက်မှာ ရှိုက်သံက ပဲ့တင်ထပ်သွားလေ

“သိပ်ညဉ့်နက်နေပြီလေ... မင်း၊ အိမ်ပေါ်တက်သင့်ပြီ”
နောက်ပါးဆီမှ ဧပေါ်ထွက်လာသည့် သူ့အသံကြောင့် သူမ
စိတ်ကိုယ်လုံးတုန်ရီသွားမိ၏။ သူ့ဘက်ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ ဒန်းပေါ်မှ
ဆုတ်၍ အိမ်ဘက်ကို ခြေလှမ်းလိုက်သည်။

လရောင်မှုန်မှုန်အောက်မှာ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည့်သူမ
မျက်လှည့်ထက်မှ မျက်ရည်စီးကြောင်းတို့ကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ကျင်ခနဲ
အေးလိုက်ရလေ၏။

“မြေသင်းနဲ့... မင်း”
သူ့စကားမဆုံးမီ သူမတိုက်ထဲသို့ အပြေးဝင်ခဲ့လေတော့

၂၂၈ * မမသဒ္ဓါမောင်

သည်။

ညီရေ... စိတ်ချမ်းသာမှုမပေးနိုင်တဲ့ဒီအိမ်မှာ မြေမ
ချင်တော့တာအမှန်ပါပဲကွယ်။

* * *

အခန်း (၁၈)

ပါးပြင်ထက်စီးကျသွားသည့် မျက်ရည်တို့ကို လက်ခုံဖြင့်
ဆုတ်လိုက်မိ၏။ ဒေါ်လေးထံမှ အသံတီးတိုးထွက်လာလေသည်။

“မငိုရဘူးလေသမီး... ဒေါ်လေးက ကောင်းမှုလုပ်မှာ။
သမီးက မျက်ရည်ကျတော့ ဒေါ်လေးရင်ပူရတာပေါ့”

“ဒေါ်လေး... မြေကို အရင်လိုမချစ်တော့ဘူးမဟုတ်
သား။ ဒါကြောင့် ဒီလိုမျိုးဆုံးဖြတ်တာပေါ့”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာသမီးရယ်။ ဒေါ်လေးအသက်ကြီး
ပြီသမီး။ နောင်ဘဝကိုပါဖို့ ရှာရတော့မယ်။ ဒီမှာရှိနေရင် သမီးက
ဒေါ်လေးအားကိုးနဲ့ ခဏခဏလာလာနေမှာအမှန်ပဲ။ ပြောစကား

ကိုနားထောင်မှပေါ့။ သမီးကိုစီစဉ်ပေးထားတာ... သမီးဘဝ အဆင်ပြေဖို့အတွက်ချည်းပဲ။ ဘာလို့ခေါင်းမာနေရတာလဲ”

“မသိဘူး... ဒါဆို မြေလည်း ဒေါ်လေးနဲ့အတူလိုက်မှာ မြေလည်း သီလရှင်အပြီးဝတ်မယ်... ဒါပဲ”

“ဟင်း... သမီးက၊ ငယ်လွန်းပါသေးတယ်ကွယ်။ ဒေါ်လေးတောင် အရင်ဆုံးယောဂီပဲဝတ်ဦးမှာ...။ သံယောဇဉ်ထူတကယ်ပြတ်ပြီဆိုမှ သီလရှင်ဘဝကိုပြောင်းမှာလေ။ သမီးထင်ရင် တွေ့မလုပ်နဲ့ကွယ်။ ဒီအိမ်ကိုရောင်းရတဲ့ငွေတွေလည်း လျှာတန်လျှာ သမီးကိုပေးတန်သလောက်ပေးခဲ့မှာပါ။ ဒေါ်လေးမှာ ပေးစရာအဖို့ လို့ ဒီအမွေလေးပဲရှိတာလေ”

“မြေမလိုချင်ဘူး၊ မြေ၊သိထားတာတစ်ခုပဲ၊ မြေသံယောဇဉ်ကြီးတဲ့သူတွေက မြေကိုလောကကြီးထဲမှာ မျက်စိသုဇယန်းသုဇယန်းနဲ့ တစ်ယောက်တည်းထားပစ်ခဲ့ကြတာပဲ။ ခုလည်း ဒေါ်လေးထဲထားခဲ့ချင်ပြန်ပြီ”

ဗလုံးဗထွေးပြော၍ငိုရှက်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်လေးက သူ့ဦးခေါင်းထက်ရှိ ဆံနွယ်စလေးတွေကို အသာသပ်တင်ပေးလိုက်၏။ ရင်ထဲမှာ နာနာကျင်ကျင်လေးခံစားနေရသည်က အတိုင်း အဆမဲ့ပါလား။

“နောက်ကို ကျောင်းမတက်ဘဲ ဒေါ်လေးဆီမလာနဲ့တော့ မြေ... ဒေါ်လေးမကြိုက်ဘူး။ မောင်ထက်လည်း ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အို... သူကြိုက်ကြိုက်မကြိုက်ကြိုက် မြေကိုယ်မြေ၊ ပိုင်တယ်။ မြေလုပ်ချင်တာလုပ်မှာပဲ။ မြေ၊ အဲဒီအိမ်ပေါ်က အမြန်ဆုံး ဆင်းလေ၊ သူကပိုကြိုက်လေပဲဖြစ်မှာ”

“ခေါင်းမာလိုက်တာသမီးရယ်။ သမီးက သူ့အိမ်မှာနေနေတာလေ။ သမီးကို သူ့မပိုင်ပေမယ့် ဆိုင်တယ်ဆိုတာကိုမမေ့ပါနဲ့။ သမီးရဲ့ပစ္စည်းတွေကို အငှားကားနဲ့ ဖိုးကျော်ကိုပို့ခိုင်းလိုက်မယ်။ ကဲ... ပြန်တော့၊ မောင်ထက်သိရင် ဒေါသတွေထွက်နေဦးမယ်”

“သူက ဒေါသနဲ့ညီအစ်ကိုပဲဟာ။ ဒေါသမကြီးတဲ့နေ့ရယ်လို့ တစ်ရက်မှမရှိဘူး။ မြေကိုနေ့တိုင်း...”

စကားမှမဆုံးသေးဘူး။ ခြံရှေ့မှာ ကားဆောင်ရပ်လိုက်သံကြောင့် သူမ အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့်ကိုက်ထားလိုက်မိ၏။ လိုက်လာပြန်ပြီပေါ့။ သိမှာစိုးလို့ ဖုန်းတောင် အိမ်မှာပဲထားပစ်ခဲ့တာ။ သိသိနိုင်လွန်းတယ်။ မုန်းစရာကြီး... သိပ်မုန်းဖို့ကောင်းတာပဲ။

“မြေ”

“သား... မောင်ထက်၊ မင်းညီမ ဒီနေ့ကျောင်းမတက်
ချင်ဘူးဆိုပြီး မနက်ကတည်းက ရောက်နေတာပါ။ ပြန်ခေါ်သွား
တော့ကွယ်”

“ဒေါ်လေး... မြေမလိုက်ဘူးနော်”

“သမီးနော်... လူကြီးတွေစကားကို နားထောင်မှပေါ့။
ဒီလိုဆိုးတာမျိုး ဒေါ်လေးမကြိုက်ဘူးနော်”

“မင်းပြန်မလိုက်လို့ရမလားကွ... ငါခေါ်လို့မလိုက်ရင်
လေးလေးကိုအခေါ်လွှတ်လိုက်မယ်။ ဒါပဲ...”

“ကဲ... လူကြီးတွေကိုအလုပ်ရှုပ်အောင် ဒုက္ခပေးနဲ့မြေ။
ခုချက်ချင်းထလိုက်သွား”

သူမ ဖျတ်ခနဲထရပ်၍ အိမ်ပေါ်မှဆင်းလိုက်၏။ သူမ
ဒေါ်လေးကိုနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးမှ လိုက်လာလေသည်။ ကားပေါ်
တက်မောင်းထွက်ခဲ့စဉ် ငိုချင်သည့်စိတ်ကို ကြိုးစား၍ ဖြေဖျောက်နေ
ရ၏။ သူ့ရှေ့မှာ သူမမငိုချင်ပါ။ ပြီးတော့ သူ့ကို သူမအရှုံးမပေး
ချင်ပါလေ။

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ ဖုန်းကိုလည်း အိမ်မှာပဲထား။
ကျောင်းကိုမတက်ဘဲ ပြေးရတယ်လို့”

“ကျွန်မအထက်တန်းကျောင်းသူမဟုတ်ဘူး။ တက်ချင်

စိတ်မရှိလို့မတက်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“စွာပြန်ပြီ... မတက်ချင်လည်း အိမ်မှာပဲနေမှပေါ့။ ငါ
မှာ မင်းဖုန်းဆက်မရလို့ မေသူဖုန်းကို ကိုထွဋ်ကနေတစ်ဆင့် ဆက်
ပြီးမေးတော့ ဒီနေ့ကျောင်းမတက်ဘူးသိတာ။ ဘယ်လောက်စိတ်
ပူသွားရတယ်ထင်လဲ။ မင်းအတွက်ပြောနေတာကွ။ ပညာမလိုချင်
လို့ စိတ်လေနေရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော... ကျောင်းက
ထွက်”

သူမ ငိုချင်လျက်လက်တို့ဖြစ်နေရာမှ သူမဟောက်နေ
တာကြောင့် မျက်ရည်တွေပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာသဖြင့် dash-
board ပေါ် မျက်နှာကိုငုံချလိုက်လေ၏။

သူမ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်မိစဉ် တသိမ့်သိမ့်ငိုကြွေးနေသည့်
သူမကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩသွားရလေသည်။ ကြည့်စမ်း...
ဘာလို့ ဒီလောက်တောင်မှ ဝမ်းနည်းနေရတာလဲ။ ခါတိုင်းဆို သူ
ကို ကက်ကက်လန်ပြန်ရန်တွေ့ပြီးတော့။ ခုမှ...

“ဟေ့... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ငါဒီလောက်လေးပြောတာကို
နာစရာလား”

သူမဘာမှမပြောဘဲ ရုတ်တရက် အရှိန်ဖြင့်မောင်းနေ
သည့်ကားတံခါးကို ဖျတ်ခနဲဖွင့်လိုက်လေ၏။

“ဟာ! ”

သူ ဘရိတ်ကိုလည်း နင်းလိုက်သလို သူမလက်မောင်းထိုး
လည်း အမြန်ဆွဲလိုက်လေ၏။

“ကွီ”

ကားရပ်သွားသံနှင့်အတူ သူမခန္ဓာကိုယ်သွယ်သွယ်လေး
က သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ထွေးခနဲလဲကျလာလေ၏။ သူမက သူ တင်
ကျပ်စွာပွေ့ဖက်ထားသည့်လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ရန်ကြိုးစားနေထေး
သည်။

“မြေ... မင်း... မင်း... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“သေမလို့လေ... သေမလို့ပေါ့။ ညီနောက်မြန်မြန်လှိုင်း
သွားလေ၊ ရှင်စိတ်ချမ်းသာလေမဟုတ်လား... ဖယ်... လွှတ်
နော်”

“မြေ... ငြိမ်ငြိမ်နေဦး။ မင်းစိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှားနေပြီ
စိတ်ကိုထိန်းမှပေါ့။ ငါပြောတာ သာမန်ကိစ္စတွေပဲလေ။ မင်းစိတ်
ထိခိုက်စရာ ဘာများပါသွားလို့လဲ”

“မသိဘူး... သေချင်တာပဲသိတယ်။ မြန်မြန်သေလေ
မြန်မြန်အေးတာပဲ။ ဖယ်ပေးဆို”

“မြေ... မင်း”

“ညီရေ... မြေကိုမြန်မြန်လာခေါ်ပါတော့”

“မြေ... မြေ”

သူမနှုတ်မှရေရွတ်သံနှင့်အတူ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပျော့ခွေ
ကျသွားလေတော့၏။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုတို့နှင့်အတူ သူကားကို
အိမ်အရောက်အမြန်မောင်းလာခဲ့ရသည်။ အပေါ်ထပ် သူမအခန်း
ဆီသို့ ပွေ့ချီသယ်ဆောင်လာခဲ့ပြီး ဆရာဝန်ထံရော၊ လေးလေးဆီ
ကိုပါ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ပါ၏။ ဆေးကုသပြီး ဆရာဝန်ပြန်သွား
ချိန်ထိ သူမ ဆေးရုံနံဖြင့်အိပ်မောကျနေတော့သည်။ လေးလေးက
သူပုန်းကိုအသာပုတ်၍ နှစ်သိမ့်ပေးလေ၏။

“စိတ်အေးအေးထားတော့လေ ကိုကို။ သူ့သက်သာနေ
ပြီပဲ။ နောက်ကို သူမကြိုက်တာကို မပြောမိစေနဲ့ပေါ့”

သူ ဘာမှပြန်မပြောမိဘဲ သူမမျက်နှာလေးကိုသာ အငေး
သားကြည့်နေမိ၏။ ရှည်လျားကော့ပျံ့နေသည့်မျက်တောင်တို့က
စေ့ဝတ်လျက်သား၊ နှာတံစင်းစင်းလေးအောက်မှ မထူမပါးနှင်းဆီ
ငုံ နှုတ်ခမ်းလွှာလေးက ခပ်ဟဟ။

အို... မြေရယ်... မင်းဒီလိုခံစားလိုက်ရုံနဲ့ ကိုယ့်ရင်
တွေ အခုန်မြန်နေခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ။ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ
ကို အစိုးရိမ်ကြီးစိုးရိမ်နေတာ ဘာကြောင့်များလဲကွယ်။

၂၃၆ * မမသဒ္ဒါမောင်

“ညမှောင်နေပြီသား... လေးလေးပြန်ဦးမယ်။ မနက်မှ တစ်ခေါက်ထပ်လာမယ်။ သူနားမှာ မိစ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒေါ်ခင်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက် အမြဲရှိနေပါစေ။ သူ တစ်ခုခုထပ်လုပ်ချင် လုပ်မှာ... သူ့စိတ်ကိုမယုံရဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ လေးလေး”

လေးလေး အခန်းထဲမှထွက်သွားကာ ကားမောင်းပြန် သွားသံကိုကြားရ၏။ ဒေါ်ကြီးခင်ရော မိစ်ပါ သူမခုတင်ဘေးမှာ ဖျာခင်း၍စောင့်နေရာမှ အိပ်ပျော်သွားကြတော့သည်။ ခုတင်ဘေး ခုံပေါ်မှာ အစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲစောင့်နေသည့်သူ့ကိုတော့ သူမမသိ နိုင်လေခဲ့။

မြေရယ်... ကိုယ့်ဘဝထဲကနေ ဒီလိုနည်းနဲ့မင်းထွက် သွားခွင့်မရှိတာကို မင်းသိရင် သိပ်ကောင်းမှာပါကွယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲကို မင်းမြင်တတ်ခဲ့ရင် ဘယ်လောက်များကောင်းလိုက် မလဲ။ မျက်တောင်မခတ်ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတို့ကိုသာ ရှိုက် ထုတ်လိုက်မိလေ၏။ မြေ... ကိုယ်တကယ်စိုးရိမ်ပူပန်နေတာကို ကျေးဇူးပြု၍ အသိအမှတ်ပြုနားလည်ပေးပါလား။

* * *

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၉)

“သမီး ဒီလောက်စိတ်ပျော့လိမ့်မယ်လို့ ဦးထင်မထားဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ဒီလိုကြံစည်ရတာလဲ။ ဒါရာဇဝတ်မှုမြောက်တယ်နော်”

“မြေ... မြေ... စိတ်တွေအရမ်းညစ်နေလို့ပါ ဦးဦး ရယ်”

“လူတိုင်းမှာ ကိုယ့်အပူနဲ့ကိုယ် ကိုယ်စိကိုယ်ငှမိကြတာပဲ သမီးရယ်။ ဘယ်သူမှ သမီးလို လျှပ်တစ်ပြက်ထွက်ပေါက်မရှာတတ် ကြပါဘူး။ ဦးပြောပြမယ်... သမီးသေချာနားထောင်ပါ”

စာကြည့်ခန်းထဲမှာ တံခါးပိတ်ပြီးပြောနေတာမို့ အပြင်မှ မည်သူမျှမကြားနိုင်ပါချေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်းက အသံလုံသည့်အခန်းမို့ စိတ်ချရပါ၏။

ဦးဦးထံမှ လေးနက်တည်ငြိမ်သည့်စကားသံများ ထွက်လာလေသည်။

“ကိုကိုနဲ့ညီညီ အသက်ရှစ်နှစ်ကွာတာ သမီးသိပြီးသားပါ။ ကိုကိုဟာ သူ့ညီလေးကိုအရမ်းချစ်ရှာတာသမီးရဲ့။ ဘယ်တော့မှဆို ညီအလိုကျ သူ့အမြဲလိုက်လျောပေးခဲ့တာပါ။ ဒီအဆိုတော် သရုပ်ဆောင်ဖြစ်ချိန်တော့ မပါဘူးပေါ့လေ...။ ကိုကို (၁၅)နှစ်, (၁၀)တန်းဖြေပြီးချိန် ညီညီက (၇)နှစ်, (၂)တန်းပေါ့။ တစ်ရက် သူတို့မိသားစု ခရီးထွက်ကြတယ်။ မိဘနှစ်ပါးက ရှေ့ခန်းမှာထိုင်ပြီး သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က နောက်မှာထိုင်တယ်။ လမ်းမှာ Slip ဖြစ်ပြီး... ကားနဲ့သစ်ပင်ပြေးဆောင့်တော့ သူတို့မိဘနှစ်ပါးစလုံး ပွဲချင်းပြီးသေတာပဲ။ ကိုကိုက ညီညီကိုအုပ်မိုးကာကွယ်ပေးလို့ ညီညီတစ်ယောက်တည်းဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုမျက်နှာထက်မှာ ကားမှန်ကွဲစတွေစင်ပြီး စိုက်ဝင်ခဲ့တယ်သမီး”

“အို... ”

“ဟုတ်တယ်... နဂိုက အင်မတန်ချောမောခဲ့တဲ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဒဏ်ရာတွေဗလပွရခဲ့တာပဲ။ မှန်စတွေကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ခွဲခန်းထဲမှာထုတ်ခဲ့ပေမယ့်... Plastic Surgery လုပ်ပေးတာ

တောင် မျက်နှာပေါ်က အချိုင့်တွေအစင်းတွေ ထင်ကျန်ခဲ့တုန်းပဲ။ ဆရာဝန်တွေက နောက်နှစ်နှစ်ကြာရင် ထပ်ပြင်ပေးမယ်လို့ပြန်ချိန်းတာဆို သူလက်မခံခဲ့ဘူး”

သူမပါးစပ်အဟောင်းသားလေးဖြင့် ဦးဦးကိုမေးကြည့်နေလေ၏။ ဦးဦးက နံရံထက်ရှိ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကိုမော့ကြည့်နေရာမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချလိုက်လေသည်။

“သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို သူ့ညီအတွက်ပဲ ဖြူပ်နှံထားလိုက်တာပါ။ ညီညီရုတ်တရက်ကွယ်လွန်သွားတော့ သူ့ကိုရှုးသွားပြီလို့ ဦးထင်လိုက်မိတယ်။ တကယ့်ကိုလည်း သူ အရူးတစ်ပိုင်းခံစားခဲ့ရရှာတာပါ။ သူသိပ်ချစ်တဲ့ညီလေးကို ဒီလိုအချိန်တိုတိုလေးနဲ့ခွဲသွားရလိမ့်မယ်လို့ သူထင်မှမထင်ထားပဲကွီး။ မြေ... ကိုကိုဟာ စိတ်ထားနူးညံ့လွန်းတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ ညီကြောင့် သူ့စိတ်ဓာတ်တွေ ဗုန်းဗုန်းလဲလှခါနီး သမီးကိုမုန်းတီးတဲ့စိတ်က သူ့ရင်ထဲကိုရောက်လာတာပဲ။ သမီးကို သူကောင်းကောင်းဒုက္ခပြန်ပေးရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ထူမတ်ထားခဲ့တာလေ...။ အဲဒီစိတ်ကြောင့်ပဲ-ခွန်အားသစ်တွေနဲ့ စီးပွားရေးကို သူ့ဇောက်ချလုပ်ဆောင်ခဲ့တာပါ။ သူ့ဘဝထဲမှာ သမီးမရှိလို့မဖြစ်ဘူး။ သမီးသာ... သူ့ဘဝထဲက အပြီးထွက်သွားရင် သူ့ကိုဘယ်လိုမှထိန်းမတ်ပေးလို့ရမှာမဟုတ်

၂၄၀ * မမသဒ္ဓါမောင်

တော့ပါဘူးကွယ်"

"ဒါဆို... မြေက... မြေက... သူ့အမုန်းဒဏ်တွေတို့ ဘယ်အချိန်ကလဲ ခံယူနေရမှာလဲ။ မြေတစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရဲမှာ ကိုတော့ ဦးဦးထည့်စေဦးစားပေးဘူးလား"

"စဉ်းစားတာပေါ့မြေ... သိပ်ကိုစဉ်းစားတာပေါ့။ သူ့ မြေအပေါ် ဘယ်လောက်ပဲမုန်းတီးနေပါစေ။ သူ့ရင်ထဲမှာ သမီးက နေရာယူထားပါပြီကွယ်"

"ရှင်... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး... မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဦးဦးရယ်။ သူက မြေကို ညီနဲ့ပတ်သက်နေမုန်း ခုချိန်ထိစွဲမှတ်နေတုန်းပါ"

"သမီးက အချစ်ဆိုတာကို လျှော့တွက်တာကိုး။ သူနဲ့သမီး ကြားမှာ ကာဆီးထားတဲ့အမုန်းဆိုတဲ့နံရံတွေကြီးကို ခွာချလိုက်ရင် အဲဒီအချစ်ဆိုတာကြီးကို သမီးမြင်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို သူသမီး တောင်ထားမိပုံမရသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူသမီးပေါ် ချစ်မြတ်နိုးတာကို ဘေးလူတွေကြည့်ရင် သိနေမြင်နေပါတယ်"

သူမမျက်နှာလေးရဲရဲနီသွားပြီး မျက်နှာကိုအောက်ငုံ့ထား လိုက်မိလေ၏။

မြေကိုချစ်နေတာတဲ့လား...

တကယ်လား ကိုထက်ဝဠာ...

မြေမယ့်ရဲတာ အမှန်ပါရှင်...

ရှင်အချစ်ကို မြေလက်ခံမိလိုက်တာနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က မြေကိုသိုက်တူးတဲ့ပိုင်းစဉ်းမဆိုပြီး ဝိုင်းကဲ့ရဲ့ကြမှာအမှန်ပဲ။ ကဲ့ရဲ့ ရဲ့ချတဲ့မျက်လုံးတွေရဲ့အကြည့်ဒဏ်တွေကို မြေ မခံစားပါရစေနဲ့ လား။

"သူမျက်နှာပျက်သွားတော့... သူနဲ့ငယ်စဉ်ကတည်းက သဘောတူခဲ့ကြတဲ့ရှယ်လီတို့က မသိမသာနောက်ဆုတ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့နှစ်က အစ်ကိုကြီးအမွေတွေလွှဲပေးမယ့်ကိစ္စကို ဘယ်လိုကနေဘယ်လိုပေါက်ကြားပြီး သူတို့ဆွေမျိုးတွေသိသွားကြ သလဲမသိဘူး။ ဦးဆီကို ဖုန်းနဲ့လှမ်းမြန်းကြလေရဲ့...။ ကိုကိုကို မေတ္တာမစစ်မှန်ဘဲ အမွေမက်လို့ပြန်ဆက်သွယ်တာကို သိသိကြီး နဲ့ ဦးလက်ခံချင်ပါ့မလား။ သမီးစဉ်းစားကြည့်... ရှယ်လီဟာ အနောက်တိုင်းမှာအနေများလို့... အနောက်တိုင်းဟန်ကူးပြီး ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ထွေးရောယှက်တင်နေလေ့ရှိတယ်မြေ။ ဒီ တော့ သူ့လို Bashful မရှိတဲ့မိန်းကလေးတစ်ဦးဟာ ကိုကိုလို ရိုးရိုး အေးအေးယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့သိမ်းသွင်းနိုင် လဲ။ သမီးတွေးကြည့်...။ တကယ်လို့ ကိုကိုလက်ခံလိုက်တာနဲ့ တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံး အမွေတွေကိုဝိုင်းဖြုန်းပစ်ကြမှာကို ဦးတို့

ညီအစ်ကိုတွေ ကြိုတွက်မိကြတယ်။ ဒါကြောင့် မြွေကို ဒီအိမ်ထဲ
အမြန်ဆုံးပို့လိုက်တာပဲသမီး။ ပိုင်ဆိုင်ထားပြီးသားအမွေတွေကို
သူစိမ်းလက်ထဲရောက်သွားမှာထက် ကိုယ့်အိမ်ထဲကို စလယ်ဝင်
အိတ်ဝင်ဖြစ်တာက ပိုမကောင်းဘူးလား...။ ကိုကိုနဲ့သမီးက
Character တူတယ်။ ကိုကိုက စီးပွားအရှာကောင်းသလို သမီးက
သူရှာသမျှကို ထိန်းသိမ်းစုဆည်းပေးနိုင်စွမ်းရှိတယ်။ ဒါကြောင့်
သမီးနဲ့ကိုကိုကို ဦးတို့လူကြီးတွေ သဘောတူကြတာပဲ”

“သူနဲ့မြေ ခုချိန်ထိကြည့်မရကြဘူး”

“ဒါတွေက အပြင်ပန်းအရပါသမီးရယ်”

“မြေ... မြေ... ငွေမက်ပြီး သိုက်တူးတယ်လို့ ထပ်ပြီး
အပြောမခံပါရစေနဲ့ဦးရယ်”

“သံယောဇဉ်ဟောင်းက ဒီအရာတွေကို ဖုံးအုပ်သွားပါလိမ့်
မယ်မြေ”

“ဟင့်အင်း... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မြေသူ့ကိုကြောက်တယ်
သူက မြွေကို ဘဝဆက်တိုင်း လက်စားချေချင်နေတဲ့သူပါ”

“အချိန်တန်ရင် သမီးနားလည်လာမှာပါလေ။ အဓိက
အရေးအကြီးဆုံးက သမီး... ဒီအိမ်ကနေ ဘယ်ကိုမှထွက်သွားလို့
မဖြစ်ဘူးဆိုတာပဲ”

“သူကမောင်းချရင်ကော ဦးဦးရဲ့”

“ဦးတစ်ယောက်လုံးရှိပါသေးတယ် သမီးရယ်။ ကြုံတွေ့
ပြီး ပူမနေပါနဲ့။ ဒီ Sunday ရှယ်လီ ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်သမီး။
တိုက်နဲ့သူ့ကို သမီးရအောင်ဖြတ်ပါ။ ဒါဟာ သမီးထမ်းဆောင်ရ
မယ့်တာဝန်တစ်ခုလို့ ယူဆထားပါ”

“ဟင်း... သူကတော့ မြွေကိုမုန်းပြီးရင်း ထပ်မုန်းနေမှာ
တို့ပဲ မြင်ယောင်နေမိတယ်ဦးဦးရယ်”

“ဟင်းဟင်း... နှုတ်ဖျားက ဝန်ခံနေပါလားမြေ။ သမီး
ရင်ထဲကို ဦးမြင်တွေ့နေရပြီ။ သမီးလည်း ကိုကိုကိုပြန်ချစ်နေပါ
ရောလား”

“ဟင်... ဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါရှက်စရာမဟုတ်ဘူးလေသမီးရဲ့။ အဖြစ်သင့်ဆုံးကိစ္စ
ပဲ ဦးဝမ်းသာတယ်”

ဦးဦးက သူမခေါင်းလေးကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်
လျက် ခပ်တိုးတိုးရယ်မောလိုက်လေ၏။

အမယ်လေး... ရှက်လိုက်တာနော်။

အပြင်ကိုရောက်ရင် သူ့မျက်နှာကို ဘယ်လိုမျှားကြည့်
ရပါ...။

၂၄၄ * မမသဒ္ဒါဟောင်

မြေရေ... နင့်ရင်ထဲကို သူများတွေတွေ့ကုန်ပြီ။
နင်၊ လဲသာသေလိုက်တော့။

* * *

ရွှေပဒေသာစာပေ

အန်း (၂၀)

Foreigner တွေကို Hotel မှာ Lunch လိုက်ကျွေးနေတာ
သူတို့အိမ်မှာမရှိပါ။ သူမ၊ ကြီးကြီးခင်တို့နှင့်အတူ မီးဖိုခန်းထဲအလုပ်
ဆောင်နေချိန်မှာ အိမ်ရှေ့မှာကားရပ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဟော... လာပြီထင်တယ်။ သွားကြည့်လိုက်စမ်း မိစ်။”
တော်ကြာ... ကျုံးအော်နေဦးမယ်”

“ဟေ့... ဘယ်သူမှမရှိကြဘူးလား”

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း”

“နေနေ... မိစ်၊ မမပဲသွားလိုက်မယ်”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်နော်မမ။ တော်ကြာ မမကိုခိုင်းနေဦး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်”

“ရပါတယ်... ဒီမှာပဲနေ”

သူမ မီးဖိုခန်းတံခါးကိုအသာဆွဲဖွင့်၍ထွက်လာခဲ့၏။ ဧည့်ခန်းထိုင်ခုံပေါ်မှာ ခပ်လျှော့လျှော့ထိုင်နေသည့်မိန်းကလေးက သူမထက် နှစ်နှစ်ခန့်ကြီးမည်ထင်ရသည်။ ကိုယ်ကျပ်လည်ဟိုက်အတိုက် အတော့ကိုအမြင်ရိုင်းနေစေသလို အောက်မှာဝတ်ထားသည့် အနက်ရောင်စကပ်ပါးပါးကလည်း တိုနဲ့နဲ့။

ကြည့်စမ်း... မြင်ရုံနှင့် ရင်ပူစရာကြီးပါလား။ ဧည့်ခန်းကော်ဖောပေါ်ထိ ဝတ်လာသည့် သားရေ Boro ရှည်ကြောင့် သူမမျက်မှောင်ကျွဲလိုက်မိလေ၏။ ယဉ်ကျေးမှု တစ်စက်ကလေးမှန် မနေတာပါလား။

“မိစ်... မိစ်... ငါခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား။ ဒီမှာ ဖိနပ်လာချွတ်ပေးစမ်း”

“မိစ်မအားဘူး။ အိမ်နောက်ဖေးမှာ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်ရှင်”

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

အလယ်ခန်းအဝမှာ ရပ်လာသည့်မြွေကို တအံ့တဩမျှတ် နှာဖြင့်မေးလိုက်လေ၏။ မြွေက မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်ပင်ထား

လိုက်ပါသည်။

“ငါ့ဖိနပ်ကို လာချွတ်ပေးစမ်း”

“ရှင်မှာ လက်မပါဘူးလား။ ဘယ်တုန်းက ဒုက္ခိတဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာ... ဘာ... နင်မိုက်ရိုင်းလှချည်လား။ နင် ဘာလဲ ဒီအိမ်မှာ ဘာလဲ။ ပြောစမ်းပါ...”

“သိချင်ရင် ကိုကြီးလာတော့ မေးလိုက်ပေါ့...။ ခဏနေ ကိုကြီးပြန်ရောက်လာတော့မှာပဲ။ နေပါဦး... ကျွန်မက မိုက်ရိုင်းတာလား။ ရှင်က မိုက်ရိုင်းတာလား။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ကိန်းဝပ် စံပယ်တဲ့အိမ်တိုင်းမှာ... အိမ်ထဲထိ ဘယ်အချိန်အစဉ်းသတ္တဝါမှ ဖိနပ်မစီးကြဘူးရှင်။ ဒါကို ရှင်မေ့နေတယ်ထင်လို့ သတိပေးတာပါ”

“နင်... နင်”

မြွေကိုလက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ထရပ်လိုက်သည့်ရှယ်လိုကိုကြည့်ရင်း မှဲပြုံးတစ်ချက်ကိုပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒီပုံစံနဲ့များညီအစ်ကိုကို အပိုင်ကြဲလို့ရမယ်မထင်နဲ့ မစွဲရှယ်လီရေ။

အိမ်ရှေ့မှာရပ်ထားသည့် ရှယ်လိုကားနောက်မှာ သူ့ Mar II က ထိုးရပ်သွားလေ၏။ အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်စဉ် တစ်ယောက်ကို

တစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် မိန်းကလေးနှစ်ဦးကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ကိုကို. . . သူဘယ်သူလဲ။ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ”

“သူက. . . အင်း”

“မြေက ကိုကြီးနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့သူလေ။ ရဲရဲသာပြောချလိုက်ပါကိုကြီးရဲ့”

သူ့မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားရလေ၏။ ဒီကောင်မလေး ဘာတွေကြုံရွယ်ပြီးပြောနေတာပါလိမ့်။

“ဟုတ်လားကိုကို. . . ဒီမှာ ရှယ်လီကိုပြောနေတာမှ ရစရာကိုမရှိတော့ဘူး။ သိပ်ခိုင်းတာပဲ”

“မြေပြောတာမလွန်ပါဘူးနော်။ ကိုကြီးပဲစဉ်းစားကြည့်။ အိမ်ထဲကို ဖိနပ်ကြီးစီးပြီးလည်း ဝင်လာသေးတယ်။ ပြီးတော့ သူဟာသူ မချွတ်ဘဲ မိစံကိုခေါ်ပြီး ချွတ်ခိုင်းနေလို့ မြေပြောမိတာပါ”

“ဟုတ်သားပဲ. . . ရှယ်လီက ဖိနပ်ကိုအပြင်မှာချွတ်ခဲ့လေကွာ။ ဒါ၊ မြန်မာပြည်လေ. . . သတိထားဦးမှပေါ့”

ရှယ်လီမျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး အိမ်ရှေ့မှာ ပြီးစလွယ်ဖိနပ်ကိုချွတ်လိုက်လေ၏။ ခန္ဓာကိုယ်ကိုကိုင်၍ချွတ်ရတာမို့ စကပ်တို

တို့ကြောင့် သူ့မျက်နှာကိုဖျတ်ခနဲလွှဲလိုက်စဉ် သူ့မျက်နှာမှာ ခပ်မဲ့မဲ့ အပြုံးတစ်ခုကို သူ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ကိုကိုက ဘယ်သွားနေတာလဲကွာ။ ဒီမှာ ရှယ်လီက ဗိုက်အရမ်းဆာလာတာ”

သူ့လက်ကို ဖျတ်ခနဲချိတ်ခို၍ မှီနဲ့နဲ့ပြောလိုက်သည့်အမူ အရာကြောင့် သူမ သက်မကိုကြိတ်ချလိုက်ရလေ၏။ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အရှက်အကြောက်မရှိ လက်ချိတ်ခဲ့တာပါလား။

မြေကတော့ အဲဒီအဆင့်ထိမလုပ်ရဲပါချေ။

“ဆာရင်စားရမှာပေါ့ ရှယ်လီ။ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလားမြေ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဟင်းချိုအိုးနွေးပြီးရင် အဆင်သင့်ဖြစ်ပါဦး”

“ကဲ. . . လာ. . . ရှယ်လီ၊ ထမင်းစားခန်းမှာပဲစောင့်နှင့်။ ဘယ်အဝတ်တက်လဲပြီး ဆင်းလာခဲ့မယ်”

“OK”

မီးဖိုခန်းမှ စားစရာတို့ကိုသယ်ယူ၍ ထမင်းစားခန်းရှိစားခန်းပြင်လိုက်စဉ် ရှယ်လီက ဟင်းအမယ်တွေကို လိုက်ကြည့်ပြီး

နာခေါင်းရှုံ့လိုက်လေ၏။

“ဘာတွေလဲ... ဘာတွေလဲ။ ဒီငါးတွေကို ရှယ်လီ အနံ့
တောင်မခံနိုင်တာ သိရဲ့သားရဲ့။ မိစ်... ဒီဟင်းတွေ ငါမစားဘူး။
ငါ့ကို ကြက်သားကြော်တို့ အမဲနှပ်တို့စိစဉ်ပေးစမ်း။ မြန်မြန်”

“ဟို... ဟို... ကြက်မရှိဘူး မမရှယ်လီ။ အမဲသားလည်း
မဝယ်ထားဘူး။”

“ဘာ... ဒီနေ့ ငါလာမယ်မှန်းသိရဲ့သားနဲ့ ငါ့ကိုတမင်
အရွဲ့တိုက်တာပေါ့လေ။ နင်တော့လား။”

မိစ်ကို လက်ဖြင့်ရှယ်လိုက်သဖြင့် မြေ၊ မိစ်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲ
လိုက်ပါ၏။ ရှယ်လီမျက်လုံးများက ပါးပြင်းထောင်၍ ထပေါက်တော့
မည်မြေဟောက်မနွယ်။

“ဒီအိမ်ကိုလာတဲ့ညည်သည်တိုင်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြော
ဆိုဆက်ဆံကြတယ်မရှယ်လီ။ ရှင့်လို ရင့်သီးခိုင်းစိုင်းတဲ့အပြောအဆို
အပြုအမူမျိုး ဘယ်သူမှမလုပ်တတ်ကြဘူး။ နိုင်ငံလှည့်နေတဲ့ ရှင့်ရဲ့
Character ကို ဒီနည်းနဲ့မဖော်ပြပါနဲ့။”

“နင်တော်တော်လူပါးဝလှချည်လား။ ဒီအိမ်မှာ ငါညည်
သည်မဟုတ်ဘူး။ ကိုကိုရဲ့နီးလောင်းဆိုတာကို နင်သိထားစမ်း
ပါ။”

“ဪ... ဟုတ်လား။ ကျွန်မ မသိလို့ပါရှင်။ ဘာဖြစ်လို့
လဲဆိုတော့ ကျွန်မက ဒီအိမ်ရဲ့အိမ်ရှင်မရာထူးကို ရထားတာမို့ပါ။
နောက်မှပေါက်တဲ့အပင်က ရွှေကြာပင်တော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူး။
ဖြစ်ချင်းဖြစ် ခွေးသေးပန်းပင်ပဲဖြစ်မှာ”

“ဘာ! နင်”

“ကိုကြီးက ငါးစားချင်လို့ပါဆိုလို့... ကျွန်မ ဒီဟင်းတွေ
စိစဉ်ထားတာလေ။ ကျွန်မနာခံရမှာ ဒီအိမ်ရဲ့အရှင်သခင် ကိုကြီး
နဲ့ ဦးဦးအာကာရဲ့စကားပဲရှိတာပါ။ ရှင်မိစားနိုင်ရင်တော့ ကျွန်မ
လည်း မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ဧည့်သည်ဆိုတာ အိမ်ရှင်ဧည့်ခံတဲ့ဟင်း
ကို အားနာသမှုနဲ့ သုံးဆောင်ရပါတယ်။ ဒါ... လူ့ယဉ်ကျေးမှုတစ်
ခုပါ။”

ရှယ်လီ ဒေါသတွေ စွက်ထွက်လာပြီးလျှင် ထမင်းစားပွဲကို
တဒုန်းဒုန်းထု၍ ဘာပြောရမှန်းပင်မသိတော့။ လူတစ်ကိုယ်လုံး
တဆတ်ဆတ်တုန်၍ သူမကို ရိုက်ပုတ်ထုနှက်ချင်စိတ်သာရှိတော့
၏။

“ထိုင်လေရှယ်လီ... ကိုယ်က Hotel Foreigner
တွေနဲ့စားလာပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရှယ်လီအဖော်ရအောင်လို့ နည်းနည်း
ထပ်စားပေးပါမယ်”

၂၂၂ ❀ မမသဒ္ဒါမောင်

“ကိုကို... သူက... သူက... ဒီအိမ်ရဲ့အိမ်ရှင်မဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင်... ဒယ်ဒီတို့ပြောတော့ ကိုကို ခုထိ Marriage မလုပ်ရသေးဘူးဆိုပြီး”

“ဟုတ်တယ်လေ ရှယ်လီရဲ့။ ကဲ... ထိုင်ပါ။ မိစံ... နင့်မမကို ထမင်းထည့်ပေးပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရှယ်လီမစားချင်ဘူးကိုကို။ အပြင်မှာပဲ သွားစားကြရအောင်”

“ကိုယ်၊ အခုပဲ အပြင်ကပြန်လာတာ ရှယ်လီ။ အပြင်ကို ပြန်မထွက်ချင်တော့ဘူး။ မောနေပြီ...။ ရှယ်လီစားချင်ရင် ကိုယ် အားတုတ်စစ်ရက် လိုက်ကျွေးပါ့မယ်။ အခုတော့ ဒီမှာပဲစားလိုက်ပါ”

ရှယ်လီအောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားပြီး ထိုင်ခဲ့မှာ ဆောင့်အောင့်ထိုင်ချလိုက်ရ၏။ သူမက ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်သိမ်းထားသည့် သံပရာဖျော်ရည်ဖန်ခွက်ကို ပန်းကန်ပြားလေး အောက်ကခံ၍ သူ့ရှေ့မှာ အရင်ချပေးလိုက်ပါ၏။

သူဖျော်ရည်သောက်နေစဉ် မှောက်ထားသည့်ကြွေပန်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပိုင်ဆိုင်တာအားလုံး ပုံနှိပ်ရေး ❀ ၂၂၃

ကန်ကိုယူ၍ ထမင်းအုပ်ဖွင့်ကာ ဇွန်းကြီးတစ်ဇွန်းခွဲခန့် လှလှလေး ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ပြီးနောက် ဝက်သားဆီပြန်ဟင်း၊ ပုစွန်တုပ်ဟင်း၊ အစိမ်းကြော်၊ ငါးဥကြော်တို့ကို အနည်းငယ်စီခပ်၍ သူ့ပန်းကန်ကဲ့သို့ပေးလိုက်၏။ ငါးခေါင်းနှင့်ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ဟင်းချိုကို ပန်းကန်လုံးသပ်သပ်ဖြင့် ဇွန်းတစ်ချောင်းထည့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်နှင့် ဇွန်းခက်ရင်းကိုယူ၍ သူ့ညာဘက်ရှိခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။

“မြေ၊ တစ်ခါကည်းဝင်စားမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ကိုကြီးငါးရိုးဆူးမှာစိုးလို့ နှင်ပေးမလို့ပါ”

အရိုးထည့်ရန် ပန်းကန်ကို အဆင်သင့်ထားလိုက်ပြီး ငါးကြော်နှုတ်တစ်လှည့်၊ ငါးမြင်းဆီပြန်တစ်လှည့်၊ ဇွန်းခက်ရင်းဖြင့် အဖုံးကျပ်စွာနှင်၍ သူ့ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့်ထည့်ပေးနေလေ၏။

“စားကောင်းရဲ့လားရှယ်လီ။ ကိုယ်တော့ မြေလက်ရာစားပြီးကတည်းက အပြင်မှာ တော်ရုံနဲ့မစားဖြစ်တော့ဘူး။ မြေက သက်ရာသိပ်ကောင်းတာ။ ရှယ်လီထောက်ခံရဲ့လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မသိဘူး... ရှယ်လီက မြန်မာထမင်းဟင်းထက် ဘိုစာ ပဲပိုကြိုက်တယ်”

“မြေက ဘိုစာမကြိုက်ဘူး မရှယ်လီရဲ့။ ဘိုဆိုလို့ အစိမ်း ကြော်ထဲထည့်တဲ့ ဗိုလ်စားပဲသီးဆို မြေသိပ်မုန်းတာ။ မြေကြော် တဲ့အစိမ်းကြော်ထဲမှာ အဲဒီအသီးကို ဘယ်တော့မှမထည့်ဘူး။ မြင် ရုံနဲ့သိပါတယ်”

ရှယ်လီမျက်နှာ မည်းခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ အဲဒီနေ့ညနေ စောင်းအောင်ပင် မစောင့်တော့ဘဲ အိမ်မှအမြန်ဆုံးလစ်သွားတော့ သည်။ သူမ၊ မိစ်တို့ကြီးကြီးခင်တို့နှင့် မီးဖိုခန်းထဲမှာ အားပါးတရ ရယ်မိလေ၏။

တစ်အောင့်အကြာမှာ သူ့အခေါ်လွှတ်သဖြင့် သူမ အပေါ် ထပ်ဧည့်ခန်းရှိရာဆီ တက်လာခဲ့သည်။ သတိ၊ မြေသင်းနဲ့ရေ... ရှင်၊ သူနဲ့စစ်ဖြစ်ဖို့အသင့်ပြင်ထားပေတော့။

“ထိုင်... ကဲ... ပြောပါဦး။ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ကိုယ့် ဧည့်သည်ကို မင်းအခုလိုလုပ်လိုက်ရတာလဲ။ သူနဲ့ကိုယ်က... ငယ် သူငယ်ချင်း။ အတွင်းသိအစင်းသိတွေပါမြေ။ ပြီးတော့ တစ်နေ့နေ့ မှာ မိဘတွေသဘောတူခဲ့တဲ့အတိုင်း ကိုယ်နဲ့ရှယ်လီ လက်ထပ်ကြ မှာ။ မင်း၊ ရှယ်လီကို စိတ်ခုအောင်လုပ်လို့ မင်းမှာ ဘာအကျိုးယုတ်

လျော့သွားလို့လဲ။ မဆိုင်ရင် ငြိမ်ငြိမ်နေပါလား မြေ။ နောက်ဆို တစ်အိမ်တည်းအတူနေရမယ့်သူကို အခုကတည်းက တိုက်ခိုက်နေ တာ မင်းမရှက်ဘူးလား။ ဧည့်သည်ဆိုးရင်တောင်... အိမ်ရှင်က သည်းခံပေးရတာ ဓမ္မတာပဲ။ ဒါကိုမင်းနားလည်မှာပေါ့”

သူမ၊ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မချေပနိုင်ပါ။ မြေ၊ မကျေနပ်ဘူး၊ သဘောမတူဘူးလို့ တယ်လိုပြောရဲပါ့မလဲ။ သူ့ကိုပြန်ရှင်းဖို့ ခိုင်လုံ တဲ့အကြောင်းပြချက်ကမှ မရှိတာလေ။

“ရှယ်လီက မင်းနဲ့ဘဝချင်းမတူဘူးမြေ။ ဟိုက ရွှေငွန်း ကိုက်ပြီးမွေးလာခဲ့တာ။ မင်း ခြေရာလိုက်မတိုင်းပါနဲ့။ မင်း၊ ဒီအိမ် ကို ဘာကြောင့်ရောက်လာရသလဲ။ မင်းဘဝကို မင်းသိပါ။ ရှယ်လီ ရှေ့မှာ မင်းနဲ့ပြဿနာမဖြစ်ချင်လို့ ငါသည်းခံပေးလိုက်တယ်မှတ်။ နောက်ကို... ရှယ်လီနဲ့မင်းမပတ်သက်မိပါစေနဲ့မြေ။ ရှယ်လီဟာ ငါ့ဇနီးလောင်းဆိုတာကို မင်းခေါင်းထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲမှတ်ထားလိုက် ပါ။ ကဲ... သွားနိုင်ပြီ”

သူမ၊ သူ့ကို စူးခနဲစိုက်ကြည့်လိုက်မိပြီးမှ ထထွက်ခဲ့၏။ အိပ်ခန်းထဲဝင်၍ Lock ချကာ ခုတင်ထက်ပစ်လွဲလိုက်မိသည်။

ဘဝချင်းမတူဘူးတဲ့၊ ခြေရာမတိုင်းနဲ့တဲ့လား။ လူလူချင်း အဆင့်မတူဘူးလားရှင်ရယ်။ မြေ၊ လုပ်ဆောင်နေတာဟာ မြေဆန္ဒ

၂၇၆ * မမသဒ္ဒါမောင်

ချည်းသက်သက်မဟုတ်ရပါဘူး။ ဦးဦးရဲ့စေခိုင်းချက်အရပါ။
ဒါကို ရှင်မသိဘူးလား။ ရှင်ကိုဝါးမျိုမယ့် ဆွေမျိုးအုပ်စုကို
တစ်ဖက်သတ်ယုံကြည်နေရင် တစ်နေ့ ရှင်ဒုက္ခရောက်ရလိမ့်မယ်
ကိုထက်ဝဠာ။

ကျွန်မ၊ ရှင်ဒုက္ခဖြစ်မှာကို မလိုလားတာအမှန်ပါ။

* * *

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၁)

“ဘယ်လို”

“မြေလက်လျှော့လိုက်ပြီဦးဦး။ အဲဒါတကယ်ပါပဲ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးသမီးရယ်။ ဦးအတန်တန်ပြောထား
ပါလျက်နဲ့”

“မဖြစ်နိုင်တော့လို့ပါ။ သူက မြေကိုစကားကုန်ပြောပြီး
သွားပြီဦးဦးရဲ့။ မြေ၊ ဘာမှဆက်လုပ်လို့မရတော့လို့ နောက်ဆုတ်
လိုက်ရတာပါ”

မြေကိုနှိမ်ပြောတဲ့စကားတွေကိုတော့ ဦးဦးကိုမသိစေချင်
တော့ပါဘူးလေ။ မြေက . . . မြေက အိမ်နိမ့်စံဘဝပါ။ နယ်သီတာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အိမ်ကြီးရှင်ဘဝပါ ဦးဦးရယ်။ ဘယ်သူမဆို သင်္ဃန်းနဲ့ခရေလို
ယဉ်ပေးရင် တန်ဖိုးကြီးရှားပါးတဲ့သင်္ဃန်းကိုပဲ ရွေးယူကြမှာ
လေ။ မြေက... မြေက... မြေပေါ်မှာ ခရတဲ့ ခရေလိုဘဝမျိုး
ပါ။

ဟုတ်တယ်... ဒီအိမ်ပေါ်ရောက်လာပြီး မြွေဘဝကို
မေ့နေမိတာပါလား။ ဒူးနေရာဒူး၊ တော်နေရာတော် မနေတတ်
အခုလို မြေအပြောခံခဲ့ရတာပါ။ မြေ သိပ်ရှက်မိပါတယ်။ ဦး
ပြောပြတဲ့အိပ်မက်တစ်ခုထဲမှာ မြေပျော်ဝင်နေမိတာ တစ်ခု
ခဲ့ရပါပြီရှင်။

“ကြိုးစားကြည့်ပါဦးသမီးရယ်”

“ဟင့်အင်း... မြေ... မြေ... သူပြောတာကို ထင်
ပါရစေနဲ့”

“ပဲ့ပါသွားတာမှမဟုတ်ဘဲသမီးရယ်။ ဟိုမိန်းကလေး
အပိုင်ချည်သွားမှာနော်။ အဲဒါကိုထည့်တွက်ဦး”

“မြေမတတ်နိုင်တော့ဘူး ဦးဦးရယ်။ ရှယ်လီဟာ သူ
လောင်း၊ သူနဲ့တစ်နေ့လက်ထပ်မှာတဲ့။ ရှယ်လီနဲ့မပတ်သက်
နေဖို့ မြေကိုသတိပေးထားတယ်။ သူ့စကားကုန်ပြောပြီးတာထဲ
ရှေ့မဆက်ရဲတော့ဘူး။ တော်ပါပြီဦးဦးရယ်”

“အေးလေ... ဦးအခြေအနေကြည့်ပါဦးမယ်။ ဒါဆို ဒါ
ပဲနော်သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး သူမအိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာစဉ်
ခြံထဲသို့ E-2000 ကားတစ်စီးဝင်လာလေ၏။ ရွှေခန်းမှ မေသူနှင့်
အစ်ကိုဖိုးကျော်ဆင်းလာကာ နောက်ခန်းထဲမှပစ္စည်းတွေကို အလုပ်
သမားတွေက ချပေးနေလေသည်။ ဘုရားရေး... မြွေပစ္စည်းတွေ
ပါလား။

“မြေ... ရော့... ဒီမှာ ဒေါ်လေးစာရေးပေးလိုက်တယ်”

သူမစာအိတ်လေးကိုယူ၍ အမြန်ဖွင့်ဖတ်လိုက်မိ၏။

ဒေါ်လေး၏မလှမလက်ရေးတို့ကို သူမမြင်လိုက်ရလေ
သည်။

သမီးမြေ...

အေးလေးစာရေးခဲ့တယ်။ အေးလေးအိမ်ရောင်းပြီး စစ်ကိုင်းကို
အနက်ပဲသွားပြီသမီး။ သမီးရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဖိုးကျော်တို့ကို ပို့ခိုင်းခဲ့တယ်။
ပြီးတော့ သမီးရသင့်ရထိုက်သလောက်ကိုလည်း အေးလေးပေးခဲ့ပါတယ်။
အဲဒါပါသမီး။ သမီးကို အေးလေးစိတ်ချပါရစေ။ အေးလေးကို သမီးလာ

တွေတဲ့အခါ တစ်ယောက်တည်းတော့ ဖြစ်နေပါစေနဲ့...

သမီးရဲ့အိမ်ထောင်

သူမဝမ်းပန်းတနည်းငိုချလိုက်မိ၏။ ဒေါ်လေးရယ်... မြေကန်တော့ပြီးနှုတ်ဆက်တာကိုတောင် မခံယူချင်တော့အောင် စိမ်းသက်လှချည်လား။ တကယ်ပဲ သံယောဇဉ်ဖြတ်နိုင်တယ်လို့ နော်။ မြေရင်ထဲက လိုချင်တဲ့ဆန္ဒတွေဟာ စေတနာမေတ္တာတွေထဲမှာ ဒါပေမဲ့ မြေပြန်ရခဲ့တာတွေက သက်မဲ့အရာတွေပဲဖြစ်နေပါလား။

“မြေ... ရော့... ငါတို့ပြန်ဦးမယ်။ တော်ကြာ နင့်အိမ်အကြီးနဲ့တိုးနေမှ အဟောက်ခံနေရဦးမယ်နော်”

“ရောက်တုန်း အေးအေးဆေးဆေးထမင်းစားပြီးမှပြန်ပြန် ပါလားဟယ်”

“အချိန်မရဘူး ညီမလေးရေ... နောက်ဖေးကတန်းလျှာ အခန်းလွတ်ထဲမှာပဲ စီထည့်ပေးခဲ့တယ်နော်။ ကဲ... အစ်ကို့နဲ့ ဒီကားနဲ့ပဲပြန်မှာ... သွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြန်ထွက်သွားသည့်ကားနောက်ခြီးကို ငေးကြည့်နေရင်း သူမငိုနေမိ၏။ အခုတော့လည်း တစ်ယောက်တည်းပါလားမြေ။ မြေနားမှာ ဘယ်သူမှရှိမနေတော့ဘဲ အထီးကျန်နေတာ တကယ်ပါပဲလား။

အပေါ်ထပ်ပြန်တက်လာပြီး မီးခံသေတ္တာသော့ကိုဖွင့်၍ ငွေတစ်ထပ်ကို စီတင်လိုက်ပြန်၏။ ဒေါ်လေးပေးခဲ့တာရှစ်အုပ်ဆိုတော့ရှစ်သိန်းပေါ့။ သူ လစဉ်ပေးခဲ့သည့် ဘဏ်ထုပ်စက္ကူပေါ်မှာ ခက်စွဲတွေကိုမှတ်ခဲ့ပေမယ့် ဒေါ်လေးပေးသည့်ငွေထုပ်တွေကိုတော့ မရေးဖြစ်တော့ပါ။

စာမေးပွဲဖြေပြီးပြီဖြစ်၍ ကျောင်းတွေလည်းပိတ်နေပြီဖြစ်သဖြင့် သူမတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေမိတော့၏။ ဘာလိုလိုနဲ့ညီမနားတာ နှစ်ပတ်လည်ရောက်ခဲ့ပါရောလား။

ဒီတိုင်းထိုင်နေရသည့်အတူတူ မိစ်နှင့်ညနေဈေးထွက်ဝယ်ခဲ့၏။ ဝယ်ကောင်းကောင်းနှင့်ဝယ်၍ မနိုင်မနင်းဖြစ်လာသဖြင့် ငွား၍ပြန်ခဲ့ရသည်။ အင်း... အလှူကို ကြာဆံချက်ပဲလှူခဲ့မည်ထင်၍ ဝယ်လို့ရသည့်ကုန်ခြောက်တွေ ကြိုဝယ်ထားလိုက်တာ ပိုကောင်းပါတယ်လေ။

မီးဖိုခန်းထဲ ပစ္စည်းတွေ သေချာစနစ်တကျသိမ်းဆည်းပြီး

အဝတ်လဲရန် လေ့ကားမှတက်လာခဲ့၏။

အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းမှာ မတ်တတ်ရပ်နေကြရာမှ ရင်ချင်း အပ်၍ သူ့လည်ပင်းကို ခိုလိုက်သည့်ရှယ်လီနှင့် မြင်ကွင်းကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူမမျက်နှာလွဲ၍ အခန်းထဲဝပ်သုတ်သုတ်ဝင် ခဲ့ရလေသည်။ ကြည့်စမ်း... ရဲတင်းလိုက်တာ။

“ထိုင်လေရှယ်လီ... မလုပ်နဲ့”

“ကိုကိုကလည်းကွာ”

“အပေါ်ကိုတစ်ယောက်ယောက်တက်လာလို့ မြင်သွားရင် မကောင်းဘူးလေ။ ထိုင်... ကိုယ်နဲ့စကားပြောဖို့ရောက်လာတာ မဟုတ်လား”

“ဟင်းဟင်း... ကိုကိုက သိပ်ရိုးတာပဲကွာ”

ယောက်ျားလေးက ပြန်ရှက်နေရတာ နည်းနည်းတော့ သဘာဝမကျဘူးထင်ပါရဲ့။ နိုင်ငံခြားမှာ ဒီထက်တောင်ပိုဆိုးနေ မလား။ အတွေးဖြင့်ခုန်ပေါက်စီးဆင်းနေသည့်ရင်ခုန်သံက ဟိုတစ် ခါ မြွေကိုပွေ့ချီသယ်ခဲ့စဉ်တုန်းက ခံစားမှုလို ငြိမ်ညောင်းခြင်းမရှိ ဘဲ မတူပါလား။

“ညက ကိုယ်ဖုန်းဆက်တော့ ရှယ်လီ club သွားတယ်ဆို၊ ဘယ်သူတွေနဲ့သွားတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ... ဘော်ဒါတွေနဲ့ပေါ့ကိုကိုရ”

“ယောက်ျားလေးတွေပဲလား”

“သူငယ်ချင်းတွေလေကွာ... ဘာလဲ... အူတိုချင်တာ လား။ ရှယ်လီက ဒီလိုပဲနေတတ်တာ အဆန်းမှမဟုတ်ဘဲကိုကိုရဲ့”

ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်လာသည့်ရှယ်လီကို အသာပြန်တွန်း၍ သူပြန်ရပ်လိုက်၏။ နေ့ခင်းကြောင်တောင် လူမြင်ကွင်းထဲမှာတောင် ဒီလောက်ထိရဲတင်းနေတာ။ ညမှောင်မှောင် မီးမှိန်မှိန်အောက်မှာ ဘယ်အဆင့်ထိများဖြစ်နေမလဲ။

“ဘာလဲ... ကိုကိုလိုက်ချင်လို့လား။ လိုက်ချင်လည်းလိုက် ခဲ့လေ။ တူတူပျော်ကြတာပေါ့”

“ကိုယ်က ကုမ္ပဏီကလုပ်တဲ့ပါတီပွဲ၊ ဖိတ်တဲ့ပွဲမျိုးပဲသွား လေ့ရှိတယ်ရှယ်လီ။ ညတိုင်း Club တက်ပြီး Dance တဲ့အလုပ်မျိုး ဝါသနာမပါဘူး”

“ဒါကတော့ လူတစ်ကိုယ်အကြိုက်တစ်မျိုးလေကိုကိုရယ်။ ရှယ်လီက...”

“ရှယ်လီက မိန်းကလေးလေ... ဒါကိုမမေ့နဲ့”

ရှယ်လီထံမှ မကျေနပ်ကြည့်တစ်ချက်ကို သူရလိုက်၏။ သို့သော် ချက်ချင်းမျက်နှာကိုပြင်၍ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“လူလွတ်ဘဝလေးရတုန်းရခိုက် ပျော်တာပါကိုကို။ ကိုကို နဲ့လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ ကိုကိုစိတ်တိုင်းကျ ရှယ်လီနေပေးမှာပါ။ နော်... အဲဒီအခါ ကိုကိုသဘောကွာ”

သူ့ကိုနောက်ကျောမှ ခပ်တင်းတင်းဖက်၍ ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့ပြော လိုက်တာမို့ သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို မသိမသာခိုး၍ချလိုက်မိ၏။ ခက်ပါလားရှယ်လီရယ်။

ရှယ်လီပြန်မည်ပြောသဖြင့် ကားဖြင့်အိမ်အထိပြန်လိုက် ပို့ပေးခဲ့ပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာစဉ် ညီအနန်းတံခါးဟနေတာကို တွေ့ သဖြင့် သူ့အသားတွန်းကြည့်လိုက်မိ၏။ ဗုဒ္ဓေါ... မြေ... မြေပါ လား။

မြေက ညီဓာတ်ပုံမှန်ပေါင်ကြီးကို ရင်ခွင်မှာပွေ့ထားရင်း ပြတင်းဝကိုငေးရင်းရပ်နေလေသည်။ ဘာသဘောလဲမြေ။ မင်း ညီကိုသတိရနေသေးတယ်ပေါ့။

သူမ၊ ဓာတ်ပုံလေးကို ပြန်ငုံကြည့်လိုက်မိ၏။ အပြစ်ကင်း လှသည့်ကောင်လေး၏ပြုံးနေသည့်နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်ညှိုးဖြင့် အသာထိလိုက်စဉ် မှန်ချပ်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တစ်ပေါက်ကျသွားလေ သည်။

ညီ... မြေ... ညီကိုဘယ်တော့မှမေ့မထားပါဘူး။ ညီ

ဟာ မြေဘဝအတွက် အမြဲအမှတ်ရနေမယ့်လူတစ်ယောက်ပါ။ ပြီး တော့ ညီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီအိမ်ကို မြေရောက်ခဲ့ရတာလေ။

ဟုတ်ပါတယ်... မြေဟာ ညီနဲ့ပတ်သက်ဆိုင်တဲ့လူပါ။ သူနဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ မြေနဲ့မသက်ဆိုင်တဲ့လူနဲ့ မြေတစ် မိုးတည်းအောက်မှာ မနေသင့်တော့ဘူးညီ။ မြေ၊ဒီနေရာဒီအရိပ် ကို အပြီးစွန့်သွားတော့မယ်ကွယ်။ ရင်ထဲမှာ စူးခနဲအောင့်သက် နာကျင်သွားရ၏။ စိတ်ကူးရုံလေးနဲ့တင် မြေဒီလိုခံစားနေရတာ။ လက်တွေ့ဆို မြေဘယ်လိုများလုပ်ရမလဲ။

သေချာပါတယ်ညီ... မြေ... မြေ... ကိုကြီးကိုချစ် နေမိပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒါကို ဒီတစ်သက် သူဘယ်တော့မှမသိစေရပါဘူး။ ညီရယ်... အချစ်ဆိုတာ ပေးတိုင်းလည်းမရလို့ ဆိုစမှတ်ရှိခဲ့တာ မှန်နေပါရောလား။ ညီတုန်းက မြေကိုချစ်ခြင်းတွေပေးခဲ့ပေမယ့် မြေအလိုမရှိခဲ့ဘူး။ အခု မြေအလှည့်ကျတော့ ကိုကြီးဆီက (မြေကို မပေးချင်တဲ့လူဆီက)ချစ်ခြင်းတွေကို မြေလိုချင်နေမိပြန်ရော။ မြေ တော့ ညီခံစားခဲ့ရတဲ့ဝဋ်တွေကောင်းကောင်းကြီး လည်နေပါရော လားညီ။ သေချာပါတယ်။ မြေဝဋ်လည်ခဲ့တာပါ။

မမျှော်လင့်ရဲတော့ပါဘူးရှင်ရယ်။ မြေကို ဦးဦးကအတင်း ဒီစဉ်ပေးဦးတော့ ရှင်အမွေတွေကိုမက်လို့ခေါင်းညိတ်တယ်လို့ ရှင်

၂၆၆ * မယသဒ္ဒါဟင်

တရားသေယူဆမှာပဲမဟုတ်လားကိုထက်ဝဋ္ဋာ။ အဲဒီလိုတော့ ကျွန်မ
အထင်မခံပါရစေနဲ့။ စောစောစီးစီးလမ်းခွဲလိုက်ကြတာ အကောင်း
ဆုံးပါပဲလေ။

ကျွန်မကို စတွေ့ကတည်းက ရှင်မုန်းတီးစက်ဆုပ်ခဲ့တာ
မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အဲဒီအမုန်းစကို ရာသက်ပန်ရှည်ပါစေတော့။
ရှင်ဘဝမှာ မြေသင်းနဲ့ဆိုတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရွံရှာမုန်းတီး တဲ့
ထောင့်တစ်နေရာမှာပဲ အပြီးတိုင်ပစ်ချထားခဲ့ပါ။ မြေကျေနပ်ပါ
တယ်။

ညီ... သိပ်မကြာခင်မှာ မြေ၊ ဒီကနေထွက်သွားတော့မှာ
ပါ။ ညီမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးသလို ညီအစ်ကိုနဲ့အဆင်ပြေအောင် အတတ်
နိုင်ဆုံး မြေနေပေးခဲ့ပါတယ်ညီ။ မြေဘက်က နားလည်ပေးခဲ့ပေ
မယ့် ညီအစ်ကိုက မြေကိုအလျှော့မပေးခဲ့တာအမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့
ဒီလောက်နဲ့ပဲ မြေကျေနပ်လိုက်ပါ့မယ်။

ပရိသတ်တို့ရဲ့အချစ်တော်လေး လင်းကြယ်စင်ရေ...
မင်းအသည်းကွဲခဲ့ရဖူးသလို ဒီနေရာဒီအရပ်မှာ မင်းသိပ်ချစ်လှပါ
ချည်ရဲ့ဆိုတဲ့မိန်းကလေးလည်း အသည်းဟက်တက်ကွဲခဲ့တယ်ဆို
ရင်...

* * *

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၂)

“သမီးရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်တော့ဘူးလား”

“မြေ၊တစ်ညလုံးစဉ်းစားခဲ့ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါဦးဦး”

“ဒါဖြင့် ကိုကိုကို သမီးဖြတ်နိုင်ပါတယ်ပေါ့လေဟုတ်လား”

“သူနဲ့မြေကြားမှာ အစကတည်းက ဘာကြိုးမှချည်မထား
ပါဘူး”“မြောင်းပုပ်ရေထဲကို ကိုကိုဆိုတဲ့ပရုတ်လုံးလေးဖြုတ်ကျ
သွားမှာ သမီးမနုမြောတော့ဘူးပေါ့လေ”“သူကိုယ်တိုင်က... သူကိုယ်တိုင်က လိမ့်ဆင်းသွားချင်
တာပါဦးဦးရယ်။ မြေကို စာချုပ်သာအမြန်ပေးပါ။ မြေ၊အဲဒီအိမ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှာ မနေချင်တော့ဘူး။ မြေလွတ်ရာကျွတ်ရာသွားချင်ပြီ”

သူမနှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပိတ်ထားလိုက်တော့သည်။
ဦးဦးတားမယ်လို့ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြေက ခေါင်းသိပ်မာတဲ့
မိန်းကလေးဆိုတာ ဦးဦးမေ့မထားပါနဲ့လေ။

“သမီး... အဲဒီအိမ်မှာမနေချင်ရင် ဦးအိမ်မှာလိုက်နေ
လည်းဖြစ်တယ်။ ဦးဆီမှာ ဆယ်တန်းတက်နေတဲ့သမီးလေးတစ်
ယောက်ပဲရှိတယ်။ သမီးလာနေရင် အဖော်ရတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း... မြေ၊ သူနဲ့ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေတဲ့ ဘယ်
အရိပ်ကိုမှ မခိုပါရစေနဲ့။ မြေတောင်းပန်ပါတယ်ဦးဦးရယ်”

“ဟင်း... ဘယ်လိုမှတားမရတော့ဘူးပေါ့။ သိကြားမင်း
နားကင်းကြီးနဲ့ဆင်းတားရင်တောင် မရနိုင်ဘူးထင်ပါရဲ့။ အတော့်
ကိုတူတဲ့ခေါင်းတွေ၊ မာချက်ကတော့ နှစ်ယောက်စလုံးအတူတူပဲ။
ဒါကြောင့်လည်း ကိုကိုနဲ့ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တွေ့တာပေါ့”

ဦးဦးက စာချုပ်ထဲမှာ နာမည်နှင့်မှတ်ပုံတင်နံပါတ်ရေး
ထည့်၊ အမွေပစ္စည်းတွေကို သူ့ထံပြန်လွှဲပေးကြောင်း သေချာရေးပြီး
မှ သူမကိုလက်မှတ်ထိုးစေ၏။

“လောလောဆယ်... သမီး မသွားသေးဘူးမဟုတ်လား။
တကယ်လို့သွားရင် ဦးကိုအသိပေးပြီးမှသွားပါလို့ ငြိတ်တင်မေတ္တာ

ရပ်ခံပါတယ်မြေ”

“မြေ... ညီနစ်ပတ်လည်နေအထိ ရှိဦးမှာပါဦးဦး။ မြေ
ကိုခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

ဦးဦးအလုပ်ခန်းထဲမှ အမြန်ပြေးထွက်လာခဲ့၏။ ရင်ထဲ
မှာ ပေါ့ပါးမှုမရှိဘဲ လေးလံနေဆဲပါလား။ မြေ၊ ရှင်ဆီက ဘာဆိုတာ
မှ ယူမထားပါဘူးကိုထက်ဝဠာ။ မြေကိုပစ္စည်းမက်တဲ့မိန်းမလို့ ရှင်
မစွပ်စွဲပါနဲ့တော့။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်စဉ် ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်စောင့်နေသည့်
ဧည့်သည်သုံးလေးဦးကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ သူမအံ့ဩသွားမိစဉ်
ရည်ရည်မွန်မွန်နှင့်လူတစ်ယောက်က ထရပ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေ
သည်။

“ဒေါ်မြေသင်းနဲ့ ထပ်ပါရဲ့”

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလဲ”

“ဒီလိုပါ... ကျွန်တော်က ဦးထက်ဝဠာရဲ့ကုမ္ပဏီခွဲက
မန်နေဂျာဦးမောင်မောင်သစ်ပါ...။ ကျွန်တော်တို့ထုတ်လုပ်တဲ့
Cosmetic တွေကိုကြော်ငြာရိုက်ဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စအတွက် လာ
ခဲ့တာခင်ဗျ”

“အဲဒါတွေ ကျွန်မသိပ်နားမလည်ဘူးရှင်။ ကိုထက်ဝဠာ

နဲ့ပဲရှင်းပါရှင်”

“ဦးထက်ဝဠာနဲ့ချိန်းတိုင်းလွဲလွန်းလို့ အိမ်ထိလိုက်လာတာ ခင်ဗျ။ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် လက်မှတ်ထိုးလို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒေါ်မြေသင်းနဲ့ရော၊ ဦးထက်ဝဠာရော ဆိုင်တဲ့ကုမ္ပဏီပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်သွားဖို့ကိစ္စလည်းရှိသေးလို့ တစ်ခါတည်းပြေလည်စေချင်လို့ပါ”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ တစ်ခုခုမှားယွင်းသွားရင် ကျွန်မရှင်းတတ်ဘူးရှင်”

“မမှားနိုင်ပါဘူး၊ ဒေါ်မြေသင်းနဲ့ရယ်...။ ကျွန်တော်အာမခံပါတယ်။ လက်မှတ်သာထိုးပေးပါ...။ ငွေဆယ်သိန်းဆိုရင် Cheque လက်မှတ်ပဲရေးပေးလိုက်ရင် အဆင်ပြေပါတယ်။ ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ဦးထက်ဝဠာကိုပြန်တင်ပြမှာပါ”

“ခက်တာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့သွားစရာရှိသေးလို့ အဆင်ပြေအောင် ထုတ်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ကဲ... ပြဿနာဖြစ်လာရင် ကျွန်မရှင်နာမည်တပ်ကြေးမှာနော်။ ကျွန်မကို ရှင် Visiting Card ပေးခဲ့ပါ။ မယုံလို့မဟုတ်ရပါဘူး။ ပြဿနာရှုပ်လာရင် ရှင်းရတာလွယ်ကူစေဖို့ပါ”

“ဟာ... ရပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ထိ”

သဘောမထားပါဘူး။ ဒီမှာ ကျွန်တော့်ကတ်ပါ။ စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးပါဦး။ Cheque ထိုးပေးပါ။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ။ အခုမှပဲ တင်နေတဲ့အလုံးကြီးကျသွားရတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

နည်းသည်တွေပြန်သွားမှ သူမအပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့လေ၏။ ဒီနေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း စာချုပ်တွေပေါ်မှာ လက်မှတ်တွေချည်းထိုးနေရတာပါလား။

“တောက်!”

ကားကိုလမ်းနီဘေးထိုးရပ်၍ ကားမောင်းသည့်ခွေပေါ်မှာ မျက်နှာအပ်၍ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေမိ၏။ ရက်စက်လိုက်တာ ချယ်လီရယ်... ဝန်းကျင်ကပြောနေကြတာကို သူ့အမှုမထားခဲ့မိတာ။ အခုမှ သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏သတင်းပေးချက်ကြောင့် သူလိုက်ကြည့်ခဲ့မိလေမှ မျက်စိနဲ့တွေ့ခဲ့ရလေပြီကော။ ဆိုရှယ်ကျတယ်ဆိုတာ သူ့အတိုင်းအတာနဲ့သူပဲကောင်းပါတယ် ရှယ်လီ။ ခုကိုယ့်

မမြင်ကွယ်ရာမှာ သူစိမ်းယောက်ျားတွေနဲ့ ကိုယ့်ထက်ပိုရင်းနှီးတဲ့ ဟန်နဲ့နှီးနှောနေခဲ့တာ ရှက်ဖွယ်လိလိပါလား။ လေးလေးတားတား တုန်းကတောင် ဖေဖေတို့စကားကို ဇွတ်မှိတ်နာခံဖို့ တစ်ခုတည်း သူခေါင်းထဲမှာရှိနေခဲ့တာ။ တော်ပါသေးရဲ့။ အချိန်မီရုံလေးပါလား။ Hand Phone ခလုတ်တွေကို သူနှိပ်လိုက်ပါ၏။

“ဟဲလို”

“လေးလေး... ကျွန်တော်ကိုကိုပါ”

“ပြောလေ သား”

“လေးလေး... ရှယ်လီနဲ့ကျွန်တော့်ကိစ္စကို ကျွန်တော် တက်က ပယ်ဖျက်ကြောင်း အန်ကယ်ဘော်နီတို့ကို အသိပေးပေးပါ”

“သား တကယ်ပြောနေတာလား”

“ကျွန်တော်... ရှယ်လီကိုရွံ့တယ်လေးလေး”

လေးလေးထံမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကြားနေရ၏။ လေးလေးက ယကံရှင်မဟုတ်တော့ ရယ်နိုင်မှာပေါ့။ ကျွန်တော့်မှာသာ...

“လေးလေးအစကတည်းကပြောသားပဲ။ သားကမှ လေးစကားကိုမယူတာကိုး”

“တော်ပါပြီလေးလေးရယ်။ မိန်းမဆိုရင် ဝေးဝေးက

ပါတော့မယ်”

“ဒီလိုတော့မတွေးနဲ့လေ သားရယ်။ သားမိန်းမမယူရင် ကိုကိုကြီးရဲ့အမွေတွေကိုထုတ်လို့မရဘူးဆိုတာလည်း သတိရဦးမှ ပေါ့”

“လေးလေးရယ်... ကျွန်တော့်ရုပ်က”

“ယောက်ျားဆိုတာ အဆင်းထက်အချင်းက ပိုအရေးကြီးတာလေကွာ... သားအတွက် အလိမ္မာအိမ်ပါမိန်းကလေးမျိုး လေးလေးရှာပေးပါမယ်”

“ဘယ်သူလဲ... လေးလေးတွေထားပြီမို့လို့လား”

“အင်း... လောလောဆယ်တော့ ပြောဖို့စောပါသေးတယ်။ ညီညီနှစ်ပတ်လည်ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေးပြောကြတာပေါ့။ ကဲကဲ... လေးလေး၊ ဘော်နီဆီဖုန်းဆက်လိုက်တော့မယ်။ ဒါပဲသား”

သူ့ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်စဉ် ဖုန်းခေါ်သံချက်ချင်းဝင်လာလေ၏။ ဒါ ရုံးခွဲက ကိုမောင်မောင်သစ်ဖုန်းနံပါတ်ပဲ။ ဒီလူ ဘာများ နားပူဦးမလို့ပါလိမ့်။

“ဟဲလို”

“ကိုထက်ရေး... ကျွန်တော်မောင်မောင်သစ်ပါ”

“ပြောပါ”

“ဟိုတစ်ခါ ကိုထက်ကိုပြောထားတဲ့ကိစ္စ အဆင်ပြေသွားတာမို့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း လှမ်းပြောတာပါဗျာ။ ဒီလထဲမှာ အခြားရိုက်ပြီး နောက်နှစ်လထဲမှာ လွှင့်ဖြစ်မယ်ခင်ဗျ။ အားလုံး OK တယ်”

“ဘာဗျ... ဘာကိစ္စလဲ။ ကျွန်တော်နားမရှင်းဘူး”

“Cosmetic ကြော်ငြာကိစ္စလေဗျာ”

“ဟာ... အဲဒါ ကျွန်တော်မလုပ်ဘူးလို့ ခင်ဗျားကိုကြော်ထားတာလေ”

“လုပ်လိုက်ပြီ ကိုထက်ရေ... စိတ်ချပါဗျာ။ ဒီပစ္စည်း ကြော်ငြာပေါက်မှာသေချာပါတယ်”

“နေဦး... ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်သူလက်မှတ်ထိုးပေးလိမ့်တာလဲ”

“ကိုထက်ညီမလေ... ငွေကို Cheque နဲ့လွှဲပေးလိမ့်တာပါ”

“ဘယ်သူ... ဘယ်သူ”

“ကိုထက်ညီမ ဒေါ်မြသင်းနဲ့လေ... ဟဲ့လို့”

သူ့ဖုန်းကိုချက်ချင်းပိတ်လိုက်ပြီး ကားကိုစက်နှိုး၍ထွက်

ခဲ့တော့သည်။ ရှယ်လီနှင့်ပတ်သက်တဲ့မီးတောက်ကို မင်းထပ်ရှုံ့လိုက်တာလား မြေသင်းနဲ့။ အလဟဿငွေကုန်မယ့်ကိစ္စမို့ ငါခေါင်းမညိတ်ခဲ့တာကိုမှ မင်းကွာ...။

ကားကိုဆင်ဝင်အောက်ထိုးရပ်၍ အိမ်ထဲအပြေးဝင်လာခဲ့၏။ ဧည့်ခန်းမှာ မိစံနှင့်တန်းတိုးသဖြင့် သူမကိုဘေးတော့ ဘုရားခန်းမှာဆို၍ သူ လှေကားမှဆက်တက်လာခဲ့သည်။ သူမကို ညှိအခန်းထဲမှထွက်လာစဉ်ဆုံလေ၏။

“မြေသင်းနဲ့”

“ရှင်”

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက စီးပွားရေးကိစ္စတွေ ဘယ်လောက်များနားလည်တတ်ကျွမ်းလို့ ဒီကိစ္စကို ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့တာလဲကွ”

“ရှင်... ဘာကိုပြောတာလဲ”

“မင်းလက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်တဲ့ကိစ္စလေ။ ရောင်းမကုန်တိုးမပေါက်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို အလဟဿငွေထပ်ကုန်မှာစိုးလို့ ငါပယ်ထားတဲ့ကိစ္စကို ဘာကြောင့်မင်းလုပ်ပေးလိုက်တာလဲ”

“ကျွန်မ...”

“မင်းမှာ စီးပွားရေးမျက်စိ ဘယ်နှခါအမြင်ကျယ်ဖူးလို့လဲ”

ငွေဆယ်သိန်းဆိုတာ အလကားရတာမဟုတ်ဘူးကွ။ မင်းမို့ လက်လွတ်စပယ်လုပ်ရက်တယ်။ တောကံ! "

"ကျွန်မ၊ ဒီငွေကိုပြန်ပေးပါ့မယ် ကိုထက်ဝဠာ"

"ဘာ... ပြန်ပေးမယ်ဟုတ်လား။ မင်းမှာ ဘာအလုပ် ဘာဝင်ငွေရှိလို့ ဒီငွေကိုပြန်ပေးနိုင်မှာတဲ့လဲ။ လွယ်လွယ်မပြောနဲ့ ကွ"

"ကျွန်မ တကယ်ပြန်ပေးမှာပါ"

"မင်းပေးမှာ ညှိပိုက်ဆံတွေထဲက မဟုတ်လား။ အဲဒါ ငါ့ မိသားစုပိုက်ဆံလေ။ မင်းငွေ တစ်ပြားတစ်ချပ်ပါလို့လား။ ငါ့အိမ်မှာနေ၊ ငါကျွေးတာစား၊ ငါပေးတာသုံးပြီး ငါ့ကို မမေ့မောအောင်လုပ် မယ့်မိန်းမ။ တော်တော်အကြံကြီးတာပဲ။ ငါမိန်းမယူမယ့်ကိစ္စကို ပါ ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်ရဲတာ... ဒါတွေအကုန်လုံး မင်းလိုချင်လို့ မဟုတ်လား။ ညှိကိုသတ်လို့မှမတင်းတိမ်သေးဘဲ ငါ့ကိုပါ ဒေဝါလီခံ ဘဝပျက်အောင်လုပ်ဖို့ ကြံစည်နေပြီပေါ့လေ"

သူမယိုင်ခနဲဖြစ်သွားကာ နံရံကိုကောမှီ၍ရပ်လိုက်ရင်း ဘုရား... ဘုရား... စွပ်စွဲချက်တွေက ပြင်းထန်လှချည်လာရက်စက်လှချည်လာ... ရှင်ရယ်။ မြေက... မြေက ရှင်ထင်သလို စိတ်ဓာတ်သေးသိမ်အောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်

ပါဘူး။ ဒါကို ရှင်သိအောင် မြေဘယ်လိုရှင်းပြရမှာလဲ။

"ပြောလေ... ငါ့ကို ကက်ကက်လန်ရန်တွေ့ပါဦးလားဟင်။ အရင်လို တစ်ခွန်းမခံပြန်ပြောပါဦးလား။ အမှန်တွေဖွင့်ပြောတော့ မင်းမှာပြောစရာစကားလုံး မရှိတော့ဘူးမဟုတ်လား မြေသင်းနဲ့ရဲ့။ မုန်းတယ်... မင်းကိုငါသိပ်မုန်းတယ်။ မင်းမျက်နှာကို ငါမမြင်ချင်တော့ဘူး။ သွား... သွား... ငါ့မျက်စိရှေ့က မင်း ထွက်သွား"

သူမမျက်လုံးလေးဝိုင်းလျက် အံ့သြမှင်တက်စွာဖြင့် သူ့မျက်နှာကိုငေးကြည့်နေမိ၏။ ဘုရားရေ... ဒါဟာ ကိုထက်ဝဠာတဲ့လား။ မြေနှလုံးသားကို ကိုင်လှုပ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ မြေဘဝရဲ့အရှင်သခင်တဲ့လား။

"သွားလေ... ပြောနေတာမကြားဘူးလား"

သူမလက်မောင်းကို ဆတ်ခနဲဆွဲ၍တွန်းလိုက်သဖြင့် ကြမ်းပြင်ထက် အချိန်ဖြင့်လဲကျသွားရလေ၏။ လှေကားလက်ရမ်းနှင့် ဆောင့်မိသွားသည့် နဖူးထက်မှသွေးတို့ တတောက်တောက်စီးကျလာလေသည်။ သူက သူမကိုလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ တက်ခေါက်ကာ ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် သူ့အခန်းထဲဝင်သွားလေ၏။

နဖူးထက်မှသွေးတို့ကို လက်ဝါးဖြင့်တို့သုတ်လိုက်၏။ စေး

ထန်းထန်းနီရဲရဲသွေးတို့ကိုကြည့်ရင်း ငိုဖို့ပင်သတိမရနိုင်ဘဲ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ဆို့နှင့်စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။ အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ ဒီလိုဝေဒနာမျိုးကိုခေါ်တာလားကိုကြီးရယ်။ ပြင်ပကဒဏ်ရာထက် နှလုံးသားကဒဏ်ရာက ပိုအခဲရခက်စေတာအမှန်ပါ။ မုန်းတယ်တဲ့လား။ ဟုတ်ပါတယ်... မြေက ကိုကြီးရဲ့အမုန်းနဲ့ပဲထိုက်တန်တဲ့သူပါ။ ဒီဘဝတင်ပါမက နောက်ဘဝများစွာထိ ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်းမှာ မြေကိုမုန်းတီးခါးသီးနိုင်ပါစေကိုကြီးရယ်။

အိပ်ရာထက် အသာလွဲနေမိသည်။ ကြီးကြီးခင် ဆေးလူး၍ ဂွမ်းနှင့် Plaster ကပ်ပေးသွားတာမို့ နဖူးမှသွေးထပ်မထွက်တော့ မျက်နှာကြက်ဖြူဖြူကို မျက်တောင်မခတ်ငေးနေမှီရာမှ နာရီသံနှစ်ချက်ကိုကြားလိုက်ရသည်။ စိတ်ချပါကိုကြီးရယ်... မြေမျက်နှာကို ဘယ်တော့မှမမြင်စေရတော့ပါဘူး။ မြေ ဒီကနေထွက်သွားဖို့ အချိန်ကျနေပြီဆိုတာ မြေနားလည်ပါတယ်။

ခုတင်ပေါ်မှဆင်း၍ မီးခံသေတ္တာထဲမှ ဒေါ်လေးပေးခဲ့သည့်ငွေရှစ်သိန်းကိုထုတ်လိုက်ပြီး သော့ပြန်ခတ်လိုက်၏။ ဝိသိုထဲမှကြိုးထိုး၊ အိတ်ထိုး၊ အင်္ကျီချုပ်ရာမှ ခြစ်ချွတ်စုထားသည့်ငွေများထဲမှ နှစ်သိန်းကိုယူ၍ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲမှာ ဆယ်သိန်းဖြစ်အောင် ထည့်စည်းလိုက်ပါသည်။ အိတ်လေးတစ်လုံးထဲသို့ အဝတ်လေးငါးစုံ

နှင့်နှင့် စုဆောင်းထားသည့်ငွေရော၊ မှတ်ပုံတင်ကိုပါထည့်လိုက်၏။

နာရီသံလေးချက်ကြားစဉ်မှာ အခန်းတံခါးကို အသံမမြည်အောင်ဖွင့်၍ လှေကားမှခြေသံလုံလုံဖြင့် ဆင်းလာခဲ့သည်။ ခြံစောင့်စာကြီးကို လက်အုပ်ချီတောင်းပန်၍ တံခါးသော့ဖွင့်ခိုင်းပြီးမှ ခြံပြင်သို့ထွက်လာခဲ့၏။

ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်မှုတို့နှင့်အတူ လူက စိတ်နှင့်ကိုယ်ကပ်သည့်နှယ်။ လမ်းထိပ်သို့ရောက်စဉ် Taxi တစ်စီးကိုတား၍ အင်းလျားလမ်းကို ညွှန်လိုက်မိလေသည်။

* * *

အခန်း (၂၃)

“ဟင်း... အလျင်စလိုမဆုံးဖြတ်ပါနဲ့လား သမီးရယ်။
မနေ့က ကိုကိုက ရယ်လီနဲ့ပြတ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ဒေါသတွေထွက်နေရင်း
သမီးကိစ္စကဝင်သွားလို့ အကုန်စုပုံပြီး သမီးဆီရောက်သွားတာနေ
မှာပါ။ သူစိတ်ပြေတဲ့အချိန်လေးကို စောင့်ပါဦးလားကွယ်”

သူမ ကော်ဇောပြင်ထဲကမှာ ဒူးတုပ်ထိုင်နေရာမှ ခေါင်း
ကိုတွင်တွင်ခါယမ်းပြလိုက်ပါ၏။ အိတ်ထဲထည့်သယ်လာသည့်ငွေ
ထုပ်နှင့် မီးခံသေတ္တာသော့ကို စားပွဲထက်တင်ပေးကာ ဦးဦးကိုပြန်
အပ်လိုက်ပါသည်။

“ဒီငွေတွေက မြွေကြောင်ဆုံးသွားပြီလို့ သူပြောတဲ့ငွေတွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အစားပြန်လျော်ပေးတဲ့မြေငွေတွေပါ။ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ငွေစက္ကူ၊
တစ်ရွက်မှမပါပါဘူး။ ဒါက... မြေကို သူလစဉ်ပေးခဲ့တဲ့ငွေတွေကို
မသုံးဘဲ သိမ်းဆည်းထားခဲ့တဲ့မီးခံသေတ္တာသော့ပါဦးဦး”

“ဟင်...”

“မြေက ငွေကြေးမချမ်းသာပေမယ့် မာနတော့ချမ်းသာပါ
တယ်။ သူပြောသလို... သူ့အိမ်ရိပ်နေ၊ သူ့ကျွေးတာကိုစားခဲ့မိတဲ့
အတွက် မြေ၊ နောင်တရလို့မဆုံးတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့... မြေ၊ သူ
ပေးတာကို ယူလည်းမယူ၊ သုံးလည်းမသုံးခဲ့ပါဘူးဦးဦးရယ်။ မြေ
ကောင်းကောင်းကြီးနားလည်လိုက်ပါပြီ။ သူက မြေကို သူ့ငွေတွေ
သူ့အမွေတွေလောက် တန်ဖိုးထားတာမှမဟုတ်ဘဲ။ အင်းလေ...
မြေဆိုတာ လူတကာရဲ့ခြေနင်းခံဘဝပေကိုး။ ဒီတစ်နှစ်တာကာလ
လေးမှာ မြေကိုအကျိုးပြုခဲ့တဲ့ဦးဦးရဲ့ကျေးဇူးတွေကို ဒီတစ်သက်
မြေမမေ့နိုင်တော့ပါဘူး။ မြေ၊ ဦးဦးကိုကန်တော့ခဲ့ပါတယ်”

“သမီးရယ်... အချိန်တန်ရင်...”

“တော်လောက်ပါပြီဦးဦးရယ်၊ ဤဘဝ ဤမျှသာပါပဲ။ သူ
နဲ့ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ်ဘယ်လိုဒဏ်ရာမျိုးကိုမှ မြေမခံစားနိုင်
တော့လို့ပါ။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကိစ္စရပ်ကွေ့အကုန်လုံးကို မြေ၊ ဝင့်တီ
လာလို့ ကြုံရတယ်လို့ပဲမှတ်ယူလိုက်ပါတော့မယ်။ ငါ့ဘက်က လွန်

တာတွေရှိခဲ့ရင် ရိုင်းစိုင်းတာမျိုးရှိခဲ့ရင် အမိုက်အမလေးမို့ခွင့်လွှတ်
ပေးပါရှင်... မြေကိုသွားခွင့်ပြုပါတော့”

“မြေ... သမီး...”

တိုက်ထဲမှပြေးထွက်သွားသည့် သူမကျောပြင်လေးကိုငေး
ကြည့်နေရင်း ဦးအာကာ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်မိတော့၏။

*

“ဘယ်အချိန်ကတည်းက ထွက်သွားတာလဲ။ ဘယ်သူမှ
မသိကြဘူးလား”

မိုးလင်းသည်နှင့် အိမ်ထဲမှ သူ့အသံက စူးခနဲဟိန်းထွက်
လာလေ၏။ မိစံနှင့်ဒေါ်ကြီးခင်က မျက်နှာငယ်လေးတွေဖြင့် သူ့ရှေ့
မှာ ရှို့ရှို့လေးရပ်နေကြလေသည်။

“ကိုမြင့်ရော မသိဘူးလား”

“မသိပါဘူး အစ်ကိုကြီး”

“ကောင်းတယ်... တော်တော်ကိုတာဝန်ကျေတဲ့အလုပ်
သမားတွေပဲ။ လူတစ်ယောက်လုံး... အိမ်ထဲကထွက်သွားတာကို
တောင် မသိလိုက်ကြဘူးလား။ ဘာတွေလုပ်နေကြလို့လဲ”

“မောင်ထက်... လုံမလေးကို ဘကြီးကိုယ်တိုင်တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တာပါ”

“ဘကြီးက မတားဘူးလား။ သူခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ဆို မနက်အစောကြီးထွက်သွားတာ အန္တရာယ်ရှိတယ်လို့ တားရမှာပေါ့”

“တားပါတယ်ကွယ်... လုံမလေးက ဘကြီးကို ခူးထောက်လက်အုပ်ချီ ရှိခိုးတောင်းပန်လို့”

“တောက်!...”

သူ ချက်ချင်းကားမောင်းထွက်လာခဲ့၏။ သူမအဒေါ်အိမ်မှာက လူသစ်တွေ ဝယ်ပြီးရောက်နေလေပြီ။ မေသူ့ကိုမေးတော့လည်း ခေါင်းခါပြသဖြင့် သူမသွားတတ်လာတတ်သည့်နေရာတွေကို နဲ့အောင်လိုက်ရှာနေမိသည်။

မြေရယ်... ကိုယ်... ကိုယ်... ဒေါသတကြီးပြောခဲ့တာတွေက အမှန်တရားတွေမဟုတ်ရပါဘူး။ ရင်ထဲမှာ ပြည့်ကျပ်နေသမျှကို မြေဆီမှာ ဖောက်ခွဲလိုက်မိတာပါ။ ဒါကို မြေက နာကျင်သွားတယ်ပေါ့။ အရင်လို ထိမထင်ဟန်လေးနဲ့ အရွဲ့တိုက်ပြီးဆက်နေပါဦးလားကွယ်။

ရင်တစ်ခုလုံးပူလောင်ကာ လူက ကယောင်ချောက်ချာ

ဖြစ်နေရင်း အိမ်ကိုတစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့၏။ တိုက်ရှေ့မှာရပ်ထားသည့်လေးလေးကားကိုတွေ့လိုက်ရ၍ သူ့အပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

“လေးလေးရော...”

“အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းမှာစောင့်နေပါတယ်အစ်ကိုကြီး”

သူ လှေကားထစ်တွေကို ဘယ်လိုနင်းတက်ခဲ့မိမှန်းပင် မသိတော့။ လေးလေးဆီရောက်သွားလို့ လေးလေးက လာပြန်ပို့လေသလား။ မျှော်လင့်တကြီးကြည့်လိုက်မိစဉ် ဧည့်ခန်းမှာ လေးလေးတစ်ဦးတည်းရပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အားလျော့ကာ ခြေပင်မသယ်ချင်တော့။

“လေးလေး...”

“ပြန်လာပြီလား... လာလေသား။ ဒီမှာ မြေပေးခဲ့တာတွေကို လေးလေးလာပို့တာ”

“ဟင်... မြေ၊ လေးလေးဆီကိုလာတယ်ဟုတ်လား အခု

အခု... သူဘယ်မှာလဲ”

“မင်းပဲ မမြင်ချင်တော့ဘူးဆို...”

“လေးလေးရယ်... ကျွန်တော်... ကျွန်တော်...”

“သွားပါစေပေါ့ကိုကို။ သူ့ကိုမြင်နေရရင် မင်းဒေါသတွေ ခိုထွက်လာတယ်မဟုတ်လား။ စေတနာမထားနိုင်ဘဲ အိမ်ပေါ်ခေါ်

တင်ပြီးကျွေးထားရတာ၊ ဒီအိမ်ပေါ်က မြန်မြန်ဆင်းလေ... မင်း
အတွက် ပိုကောင်းလေပဲလေ။ ဒါမှ မင်းလိုချင်တဲ့မိန်းမနဲ့ လွတ်
လွတ်လပ်လပ်နေလို့ရမှာပေါ့။ သူဝင်ရှုပ်လို့လည်း မရဘူး။ နေရာ
တကာဝင်ပါလို့လည်း မဖြစ်တော့ဘူးလေ”

“လေးလေးရယ်... တော်ပါတော့၊ ကျွန်တော်အဖူးမီးဝိုင်း
ခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာတွေကို ထပ်မံဆွဲပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တောင်
ပန်ပါတယ်”

“ဟင်းဟင်း... လေးလေးပြောခဲ့တဲ့စကားတွေက မြေထဲ
သားပြောခဲ့တာတွေလောက် မပြင်းထန်သေးပါဘူးကွယ်။ ဒီမှာ သား
လောကမှာ ငွေနဲ့ဝယ်လို့မရတဲ့အရာတွေ အများကြီးရှိသေးတာကို
သားမေ့မထားပါနဲ့။ အထူးသဖြင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ငွေနဲ့ဝယ်
ပြီးဝယ်လို့မရဘူးသား။ ဒါကို သားနားလည်ပါ။ မြေဟာ အင်မတန်
ရိုးသားအေးဆေးတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ ကိုကို။ ဣန္ဒြေ
တယ်၊ သိက္ခာရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ဘဝလမ်းကို သူ့ခြေထောက်
သူရပ်ပြီး လှမ်းလျှောက်နေတဲ့ကလေးမလေးပါ။ ညီညီကို...
သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီညီလိုချင်တဲ့မေတ္တာ
ကို သူပြန်မပေးခဲ့ဘူး။ ညီညီနဲ့ဆက်နွယ်ပြီး သားနဲ့သူ ထိပ်တန်း
တိုးရာက သားကို သူရွံ့ပြီး ညီညီနဲ့တွဲခဲ့တာပါ။ သားကြောင့်

ညီညီကို သူမုန်းတယ်ပြောခဲ့လို့ ညီညီဆုံးပါးသွားခဲ့တာ သားအသိ
ပဲ။ ဒီတော့ညီညီသေရခြင်းရဲ့အဓိကတရားခံက ဘယ်သူလဲ...
မြေတော့မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး”

သူ ဆက်တီစားပွဲကို မျက်တောင်မခတ်ငေးကြည့်ရင်း ထိုင်
နေမိ၏။ လေးလေးထံမှ စကားသံထွက်လာပြန်လေသည်။

“မြေဟာ လူဆင်းရဲပေမယ့် မာနတော့ချမ်းသာပါတယ်
သား။ သားနဲ့ရှယ်လီကို မနီးစပ်စေချင်လို့ လေးလေး၊ ညီနဲ့ပတ်
သက်ပြီး မြေကို သားနဲ့အနီးဆုံးကိုပို့ပေးလိုက်တာပါ”

“ဗျာ... ”

“ဟုတ်တယ်... မြေလိုအဖိုးတန်တဲ့မိန်းကလေးကသာ
သားနဲ့အထိုက်တန်ဆုံးပါ။ ဒါပေမဲ့... ဒီအကြောင်းတွေကို သိထား
ပါလျက် သားအပေါ်မှာ မြေသိက္ခာမဲ့တဲ့အပြုအမူမျိုးပြခဲ့ဖူးသလား။
သူက အရှက်အကြောက်တကယ်ကြီးတဲ့မိန်းကလေးပါကွယ်။ သူ့ရဲ့
သိက္ခာကို တစ်စက်ကလေး အပွန်းအပဲ့ခံခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒီလို
မိန်းကလေးကိုမှ သားက နှုတ်နဲ့ရောလက်နဲ့ပါ စော်ကားခဲ့တာကို
သူ နာရှာမှာပေါ့။ အင်မတန်နှလုံးသားနုနယ်လွန်းတဲ့မိန်းကလေး
တစ်ဦးရဲ့နှလုံးသားကို သားမှမမြင်တတ်ခဲ့ဘဲ။ ဒီတော့ သူ့အပေါ်
မှာ သားကိုယ်ချင်းစာမူထားတတ်ခဲ့တာပေါ့”

“လေးလေး...”

“တိရစ္ဆာန်လေးတွေတောင်မှ သခင်နှိပ်စက်ဖန်များရှင် အိမ်ကထွက်ပြေးတတ်ကြတာပဲလေကိုကို။ မြေက နှလုံးသားရှိတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ပါ။ ခံစားတတ်တယ်... ကြေကွဲတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သားနဲ့အဝေးဆုံးကို သူထွက်ပြေးသွားတာပေါ့”

သူ့မျက်ရည်တစ်ပေါက် ကြမ်းပြင်ပေါ် ပေါက်ခဲနေကျသွား လေ၏။ လေးလေးက စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့်အထုပ်နှင့် သော့တံ လေးတစ်ချောင်းကို သူ့ရှေ့သို့တွန်းရွှေ့ပေးကာ Attache case မှ စာချုပ်တစ်စောင်ကိုထုတ်၍ ချပေးလိုက်လေသည်။

“ဒီစာချုပ်ကို မနေ့ကမနက်ကတည်းက သူ့လက်မှတ်ထိုး ပေးသွားခဲ့တာ။ ဒီမနက်မှာ သူ့ကိုယ်ပိုင်ငွေဆယ်သိန်းကို... သား အတွက်လျော်ကြေးလာပေးခဲ့ပြီး မီးခံသေတ္တာသော့ အပ်ပေးခဲ့တာ ပဲ”

သူ တအံ့ဘဲသြမျက်နှာဖြင့် လေးလေးကိုမော့ကြည့်လိုက် တော့ လေးလေးက သူ့ကိုမေးဆတ်ပြလိုက်လေ၏။

“မီးခံသေတ္တာထဲမှာ ဘာတွေရှိမလဲဆိုတာကို ဖွင့်ကြည့်မှ ပဲသိမှာပေါ့ ကိုကို”

သူ့ သော့တံလေးကို ဆတ်ခနဲကောက်၍ သူမအခန်းထဲ

ဖွင့်ဝင်ကာ မီးခံသေတ္တာထဲဖွင့်လိုက်ပါ၏။ သူမရောက်ခဲ့ချိန်မှစ၍ တစ်နှစ်စာ လစဉ်ပေးခဲ့သည့် ငွေနှစ်ဆယ့်လေးအုပ်က အစီအရီ၊ ဘဏ်ထုပ်စာ အစည်းမပျက်အရာမယွင်း။ သူတစ်ထပ်ကိုယူကြည့် လိုက်မိတော့ ကတ္တူစည်းတံဆိပ်အနီးမှာ ရေးထားသည့်နေ့စွဲလေး တွေကို အထုပ်တိုင်းမှာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မြေရယ်”

“အဲဒါဟာ မာနတရားပဲပေါ့သား။ သူ့မှာ တစ်ခုလေးပဲ ရှိတဲ့ အချမ်းသာဆုံးအရာတစ်ခုပါပဲ”

“လေးလေးရယ်... သူဘယ်ကိုသွားမလဲဆိုတာ တကယ် မပြောခဲ့တာလား။ ကျွန်တော့်ကိုပြောပါ။ ကျွန်တော်၊ မြေမရှိရင် မနေတတ်ဘူး။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုပဲမုန်းတီးပါတယ်ပြောပြော၊ မြေ ကိုတစ်ရက်မှမေ့လို့မရနိုင်တာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်အသိဆုံး ပါ။ ကျွန်တော်၊ မြေကိုချစ်တယ်။ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်တာပါဗျာ”

“ဒီစကားကို သူ့သိပ်ကြားချင်ခဲ့ပေမယ့် ကြားခွင့်မရတော့ တာ လေးလေးစိတ်မကောင်းပါဘူးသားရယ်”

“လေးလေးရယ်... ကျွန်တော့်ရင်တွေကွဲကုန်ပါပြီ။ ကျွန် တော့်နှလုံးသားတွေ တစ်စစီကြွေကုန်ပါပြီဗျာ။ ကျွန်တော်အနီး

၂၉၀ * မမသဒ္ဓါမောင်

အညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်။ မြေရှိနိုင်မယ့်နေရာကို မညွှန်ပြနိုင်ဘူးလား... လေးလေးရာ”

သူ့ခေါင်းကိုအုပ်ကိုင်၍ လေးလေးက ငြိမ်သက်စွာရပ်နေလေ၏။ မျက်ရည်တွေတွေကျနေသည့်ကြားမှ လေးလေး၏အသံတီးတိုးကို သူ့ကြားလိုက်ရလေသည်။

“လေးလေးထင်တာတော့ သူ အဲဒီနေရာကိုသွားတာပဲနေမှာ။ သားလိုက်သွားပေါ့။ သူ့ကို အဲဒီမှာပြန်တွေ့ပါစေလို့ လေးလေးဆုတောင်းပေးပါတယ် ကိုကို”

* * *

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၄)

မြေ၊ လှေကားထစ်တွေကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းတက်လာခဲ့၏။ မနက်ဖြန်ဥပုသ်ယူမည့်သူတွေကို ချက်ကျွေးရန်ဝယ်လာသည့်သက်သတ်လွတ်ဟင်းသီးဟင်းရွက်များက သူမလက်ထဲမှာရော၊ ဒေါ်ကြီးစိုးလက်ထဲရှိခြင်းတောင်းတွေထဲမှာပါအပြည့်။

သစ်ပင်တို့အုံ့ဆိုင်းနေသည့်ဝန်းကျင်ကို ဖျတ်ခနဲဝေကြည့်လိုက်စဉ် ကုန်းထိပ်မှာရပ်ထားသည့် ကားဖြူဖြူလေး၏နောက်ပိုင်းကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ဒိတ်ခနဲဆောင့်ခုန်သွားသည့် ရင်ခုန်သံတို့နှင့်အတူ ခြေလှမ်းတို့က အလိုလိုရပ်သွားရလေသည်။

ဘုရားရေ... သူ့ကား... သူ့ကားများလား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကုန်းပေါ်မှ ဒေါ်ကြီးစိုး၏တူမလေး ယမုံက အပြေးဆင်းလာကာ သူမလက်ထဲမှခြင်းတောင်းတွေကို လာကူဆွဲပေးလိုက်လေသည်။

“မမမြေ... ရန်ကုန်က ဧည့်သည်တစ်ယောက်ရောက်နေတယ်။ ဒေါ်လေးက မမမြေရောက်လာရင် ဧည့်ဆောင်ကိုလာခဲ့တဲ့”

“ဟင်! ”

သူမ၊ မြေဖျားလက်ဖျားလေးတွေ အေးစက်သွားရပြီး ဧည့်ဆောင်လှေကားထစ်တို့ကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းတက်လာခဲ့၏။ ဟင်းလင်းဖွင့်ထားသည့်တံခါးမကြီးဘေးအကွယ်မှာရပ်၍ အတွင်းကိုချောင်းကြည့်လိုက်မိစဉ် သူမ ယောဂီဝတ်ထားသည့်ဒေါ်လေးရှေ့မှာ ခူးထောက် မျက်နှာငုံ၍ စကားပြောနေလေသည်။

ဟုတ်ပါတယ်... ဒါဟာ... မြေရဲ့ကိုကြီးပါပဲ။

တိတ်ဆိတ်နေသည့်ဧည့်ဆောင်တွင်းမှ တိုးသော်လည်း ပီသသည့်အသံခပ်သြဩက လွင့်ပျံ့ထွက်လာလေ၏။

“ကျွန်တော့်ရဲ့အသက်ကိုပါမက၊ ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်တာအားလုံးကို ပုံပေးပါရစေ ဒေါ်လေးရယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး... မြေရဲ့ ကျွန်တော့်ကိုသဘောတူပေးပါလို့ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်

ဗျာ... ”

သူမ၊ ခုန်ပေါက်နေသည့်ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်အသာဖိထားလိုက်မိပြီး ကျေနပ်ကြည်နူးစွာ ပြုံးလိုက်မိလေတော့သည်။

ကဲ... နောက်ဆုံးတော့လည်း ‘အချစ်’ဆိုတဲ့အရာတစ်ခုတို့ ရှင်၊ ခူးထောက်အနွှေးပေးခဲ့ရတာပဲမဟုတ်လား ကိုထက်ဝဠာရယ်။

* * *

ကောင်မလေးရေ...

မင်းနဲ့သာဆိုရင်

ဆူးအပြည့်ခင်းတဲ့လမ်းကိုပဲ လျှောက်ရလျှောက်ရ
မီးတောက်တွေများတဲ့ပင်လယ်ကိုပဲ ကူးရကူးရ
အဆိပ်သုတ်ထားတဲ့စားသွားကိုပဲ နင်း၊နင်းရ

သတ္တိတွေအပြည့်နဲ့

ကိုယ်၊ပြတ်သန်းရဲ့ပဲပါတယ်...။

ကောင်မလေးရေ...

မင်းကသာပေးမယ်ဆိုရင်

နှလုံးသားကိုထပ်ဆင့်ပေးလေတဲ့

ဝေဒနာတွေပဲဖြစ်ဖြစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အော်ရာတွေပဲဖြစ်ဖြစ်

အပြုံးမျက်နှာနဲ့

ကိုယ်၊လက်ခံရယူပုံပါတယ်...။

ကောင်မလေးရေ...

မင်းသာခေါင်းညိတ်မယ်ဆိုရင်

ကိုယ့်ထံမှာရှိသမျှ ဘာကိုပဲပေးရပေးရ

နှလုံးသားတစ်ခုလုံးပါမက

ပိုင်ဆိုင်တာအားလုံး ပုံပေးပါရစေလား

ကောင်မလေးရယ်...။

လေးစားလျက်

မမသဒ္ဒါမောင်

8th March 2008

PM 9:13

